

Giới thiệu Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!

Thể loại: Ngôn tình hắc bang, hiện đại, 1vs1, sủng, ngược tâm nhẹ, trinh thám, hài hước, HE...

* Phân đoạn ngắn một:

Một vị nữ sĩ quan cảnh sát nào đó ngồi xuống ghế cùng một đồng nghiệp nam, nhìn người đối diện nghiêm túc nói:

- Hoắc tổng, chúng tôi có một số việc muốn hỏi ngài, mong ngài hợp tác!

Vị Hoắc tổng vĩ đại lười biếng dựa lưng vào ghế, chân bắt chéo, ánh mắt lướt khắp người vị nữ cảnh sát. Sau đó thì gật gật đầu, đáng vẻ vô cùng nghiêm túc:

- Em mặc cảnh phục rất đẹp!

Vị nữ cảnh sát...

* Phân đoạn ngắn hai:

Trong căn phòng bệnh VIP trắng toát, có một người đàn ông đang say giấc, mà đúng hơn là bị hôn mê. Tuy đôi mắt anh nhắm liền, cùng với vẻ mặt đã có phần nhợt nhạt... nhưng vẫn không thể làm mất đi vẻ anh tuấn vốn có.

Một người phụ nữ ngồi cạnh giường, trên khuôn mặt xinh đẹp lại mang một nỗi buồn vô tận. Người phụ nữ nắm lấy một tay của người đàn ông áp vào bụng bầu hơn tám tháng của cô, áp má lên lồng ngực săn chắc của người đàn ông, thủ thủ:

- Vì Triệt, anh mà còn không mau tỉnh lại thì em sẽ tìm một người ba khác cho con của anh cho anh xem...

Nói xong, một giọt nước mắt trong suốt của cô rơi xuống từ phé mắt của cô, lãnh dài...

Nam chính: Hoắc Vĩ Triệt; tà mị, phúc hắc, bá đạo, mặt dày,...

Nữ chính: Trịnh Diệp, thông minh sắc sảo, nhưng có đôi khi...ngây thơ, đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chuyển công tác

6h chiều, thủ đô xoa hoa lộng lẫy của nước Z đã thấp lên những ngọn đèn ne-on rực rỡ màu sắc.

Trên đường quốc lộ lớn nhất, những dòng xe cộ không ngừng tới lui, nhộn nhịp vô cùng...

Mọi thứ sẽ vẫn như bao ngày nếu như không có...

Tiếng còi xe cảnh sát hú còi inh ỏi vang vọng cả khu vực...

Trong dòng xe đông đúc, có hai chiếc xe đang lao đi với tốc độ kinh hoàng...

Chạy phía trước là một chiếc xe đen tối màu đang cố gắng lạng lách vượt qua những chiếc xe trước mặt...

Còn đuổi theo phía sau là một chiếc xe bình thường như bao chiếc xe khác màu bạc, nhưng khác biệt là trên nóc xe gắn thêm đèn hú tự động của cảnh sát!

Hai chiếc xe rượt đuổi sát sao làm cho đường phố trở nên hỗn loạn. Nhưng càng loạn hơn khi người trong chiếc xe phía trước không ngừng nã đạn vào chiếc xe cảnh sát phía sau...

Nhưng dưới cơn mưa đạn, chiếc xe cảnh sát không hề bị trúng viên đạn nào và cũng không ngừng lại mà chỉ kéo ra một khoảng cách xa hơn để tránh đạn...

Khi ra khỏi đường cao tốc, đến một đoạn đường khá ít xe, chiếc xe cảnh sát phía sau bỗng nhiên tăng tốc...kéo gần hơn khoảng cách với xe phía trước...

Đến một khoảng cách nhất định, từ bên trong xe cảnh sát bay ra một viên đạn và...rất chuẩn xác ghim vào bánh xe... Chiếc xe đang chạy với tốc độ cao

bất ngờ bị bẻ bánh...mất lái...đâm thẳng vào lề đường... Sau đó thì văng trở ra...lộn ngược mấy vòng rồi dừng lại với bánh ngửa lên trời...

Một cảnh tượng quá mức gây cân, cứ như là trong phim hành động vậy...

Và theo như trong phim thì trên chiếc xe cảnh sát kia sẽ bước xuống một vị nam cảnh sát vô cùng soái, vô cùng oai phong...

Nhưng...khi chiếc xe cảnh sát dừng lại thì...từ trong xe bước xuống một cô gái trẻ...

Dáng người thướt tha, ba vòng hoàn hảo. Trên người cô là quần jeans và sơ mi trắng, chân đi giày thể thao cổ cao...tuy đơn giản nhưng lại vô cùng đẹp mắt!

Khuôn mặt với những đường nét vô cùng sắc sảo, cùng với cặp kính đen tạo nên sự huyền bí, quyến rũ... Nếu không có một màn vừa xảy ra vừa rồi, có lẽ người ta sẽ nghĩ cô là một đại minh tinh hay siêu mẫu gì đó rồi!

- Chắc chắc, đã bảo dừng lại rồi mà, chịu nghe lời thì đâu có ra nông nỗi này!

Trịnh Diệp cảm thán, lắc lắc đầu rồi lấy điện thoại ra...

Sở cảnh sát thủ đô

- Trịnh Diệp, cũng may lần này nhờ có cô nên mới bắt được hai tên đó...

Trong phòng của trưởng phòng cảnh sát hình sự, trưởng phòng Lâm Dương không tiết lời khen ngợi Trịnh Diệp.

Trái với thái độ nhiệt tình của Lâm Dương thì Trịnh Diệp lại vô cùng bình thản:

- Không có gì, chỉ là công việc thôi mà... Mà Lâm trưởng phòng, tôi về trước nhé!

Nhìn đồng hồ trên tay đã hơn 8 giờ tối, Trịnh Diệp bắt đầu đi nói.

Ôi...hôm nay cô mới về đây thôi mà, lại còn trong kì nghỉ phép nữa cơ? Định hôm nay đi chơi một tí... A...lại đi tới cả buổi tối rồi!

Vị trưởng phòng nói thêm vài câu rồi để Trịnh Diệp đi về.

Nhìn bóng lưng biến mất sau khi cửa phòng đóng lại, Lâm Dương cảm khái không thôi...

Tuy bây giờ Trịnh Diệp là cấp dưới trực tiếp của ông nhưng cho dù có lá gan lớn cỡ nào ông cũng không dám đắc tội.

Không nói đến cô ấy là con ông cháu cha chính hiệu... Chỉ riêng tài năng và bản lĩnh của cô thôi cũng đủ bao đồng nghiệp phải ngước cổ lên nhìn!

Với đầu óc nhạy bén, lại là một xạ thủ có tiếng trong ngành cộng thêm tài lái xe siêu phàm cô lập một đồng chiến công hiển hách...

Chỉ công tác có ba năm ở thành phố A mà cô đã khiến giới tội phạm ở đó phải khiếp hồn khi nghe tới tên cô...

Công việc đang tốt lành thì cô ấy lại đột nhiên xin chuyển công tác về thủ đô.

Đúng lúc hôm nay cô đang tự lái xe về thủ đô lại gặp phải hai tên cướp vừa thực hiện xong một phi vụ lên xe định tẩu thoát... Mà không phải nói hai tên đi cướp mà không chọn ngày, xui xẻo gặp phải Trịnh Diệp...bây giờ hai tên đó chắc còn đang cấp cứu trong bệnh viện cảnh sát!

Rời sở cảnh sát, Trịnh Diệp lái xe về biệt thự Trịnh gia nằm ở phía Đông thành phố.

Tài năng của Trịnh Diệp đồng nghiệp của cô đều công nhận. Nhưng rất rất ít người biết được gia thế bối cảnh của cô.

Ông nội cô từng là tổng tư lệnh chỉ huy quân đội của nước Z. Tuy là ông đã nghỉ hưu nhưng uy tín của ông còn lại trong quân đội là rất cao... Hơn nữa một vài học trò của ông lại đang là những người đảm nhiệm chức vụ cao trong quân đội.

Trịnh Diệp lái xe vào một căn biệt thự bốn tầng màu trắng, được thiết kế sang trọng và hiện đại.

Quần áo, hành lý đã được cô gói về trước, nên Trịnh Diệp rất ung dung thoải mái chỉ xách vài túi đồ nhỏ đi vào cửa lớn biệt thự.

Nhìn thấy một người đàn ông đứng mới vừa đi ra cô liền chạy lại, ôm trầm lấy ông, cười tươi:

- Ông Thẩm, nhớ ông quá đi!

- Ôi, tiểu Diệp, con về rồi đây à? Mấy tháng không gặp con lại đẹp hơn nữa rồi!

Quản gia đẩy Trịnh Diệp ra, nhìn cô từ trái qua phải, từ trên xuống dưới khen ngợi.

- Ông lại chọc con nữa rồi!

Trịnh Diệp dẫu môi trong rất đáng yêu nói.

Quản gia Thắm làm việc tại Trịnh gia đã mấy chục năm, khi Trịnh Diệp còn nhỏ ông cũng đã yêu thương cô như cháu ruột nên Trịnh Diệp cũng rất quý ông!

- Nào có, ông nào có chọc con, đây là do con đẹp thật mà!

- Phi... Mà ông bà nội con đâu rồi ông?

Trịnh Diệp phì cười hỏi.

Quản gia nhìn lên lầu:

- Lão gia đang ở trong thư phòng, còn phu nhân chắc trong phòng ngủ.

Biết được thông tin, Trịnh Diệp đưa cho quản gia một túi đồ rồi đi lên lầu.

- Quà của ông!

...

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi!

Ngay sau tiếng gõ cửa của Trịnh Diệp là một giọng đàn ông ầm ập có phần uy nghiêm từ trong phòng truyền ra.

- Ông nội!

Trịnh Diệp bước vào, nhìn Trịnh lão gia gọi.

Trịnh lão gia đang đứng chấp tay sau lưng nhìn bức ảnh treo trên tường nghe được tiếng gọi liền quay lại nhìn... Nhưng ông chưa kịp lên tiếng thì cô cháu gái quý hóa đã nhào vào lòng ông làm nũng...

- Ông nội, tiểu Diệp rất nhớ ông nga~

Trịnh Diệp ôm lấy ông nội cô mà nhõng nhẽo lên tiếng..

- Được rồi, được rồi...mấy tháng trời mới về đây một lần, lần nào cũng có chiêu này...

Bị nói trúng tim đen, Trịnh Diệp buông ông nội cô ra cười hi hi.

- Con chỉ sợ ông giận thôi mà...

- Thế nào, sợ ông nội cô giận thôi sao? Còn bà già này thì thế nào? Bà già này cũng biết giận đấy!

Trịnh Diệp chưa nói hết câu, cửa phòng đã mở ra và Trịnh lão phu nhân chậm chậm bước vào.

Trịnh Diệp a lên một tiếng, liền nhanh chân đi tới đỡ bà...

- Đâu có đâu có, con cũng rất nhớ bà mà, bà nội cũng đừng giận, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe...

- Hừ, chỉ giỏi cái dẻo miệng. Sao không giỏi đi luôn đi, còn về đây làm gì?

Trịnh lão phu nhân trừng mắt ngắt mũi Trịnh Diệp một cái.

Trịnh Diệp cũng không dám phản kháng, chỉ đợi cho bà nội phát tiết xong liền xoa xoa cái mũi đáng thương của mình.

- Thôi thôi, bà cũng đừng trách tiểu Diệp nữa, cũng chỉ là do tính chất công việc của nó thôi.

Thấy Trịnh lão phu nhân còn muốn trách cứ Trịnh Diệp, Trịnh lão gia đành lên tiếng giải hòa, xong ông nhìn cô cháu gái của mình nói:

- Con thật sự chuyển công tác về đây sao?

- Vâng ạ, con muốn trở về đây làm việc cho dễ dàng chăm sóc ông bà!

Vừa đám bốp, xoa vai cho Trịnh lão phu nhân, Trịnh Diệp nói.

- Ủ, như vậy cũng tốt!

Trịnh lão gia gật gù đồng ý.

- Có thời gian chăm sóc cho hai ông bà già này sao? Hay là suốt ngày chạy nhong nhong ngoài đường bắt cướp, bắt tội tội phạm?

Ách...cái này?

Trịnh Diệp đáng thương gãi gãi đầu trước câu hỏi của bà nội cô.

- Không trả lời được chứ gì? Là con gái thì nên dịu dàng một chút, con cũng tới tuổi lập gia đình rồi, còn không mau tìm cháu rể về cho bà!

Nhìn xem, nhìn xem, cháu bà vừa đẹp vừa giỏi thế này mà 25 tuổi rồi còn chưa có bạn trai... Trong khi người ta có hẳn chồng con rồi đấy...hỏi sao bà không nôn nóng.

Hít, lại là bài ca con cá thể kỉ... Trịnh Diệp không biết nói gì đành phải đáng thương đưa ánh mắt cầu cứu sang ông nội cô...

- Lần này bà nội con nói đúng đó, cũng mau chóng tìm bạn trai về ra mắt ông bà đi!

Vốn là cầu cứu để ông nói giúp...vậy mà... Ông nội...sao ông nỡ lòng?

- A... Đây là thuốc bổ cho người già con đặc biệt mua cho ông bà! Tới rồi. con đi ngủ đây, ngày mai còn sang thăm ông ngoại, ông bà nên nghỉ ngơi sớm đi a~...

Không còn cách nào khác, sau một tràng đánh trống lảng, Trịnh Diệp đưa hai túi quà cho ông bà cô xong liền ba chân bốn cẳng bỏ của chạy lấy người!

- Thiệt tình, cái con bé này!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Không đánh không quen biết

Sáng hôm sau, Trịnh Diệp cầm chìa khóa xe thông thả đi xuống lầu.

Nhìn trước nhìn sau không thấy ông bà cô đâu...liền biết có lẽ là họ đang ăn sáng nên Trịnh Diệp liền đi vào...

- Ông nội, bà nội!

Trịnh Diệp mỉm cười chào Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân.

- Ủ, mau qua đây ăn sáng rồi muốn đi đâu rồi đi!

Nhìn thấy Trịnh Diệp mặc đồ đen từ đầu tới chân, Trịnh lão phu nhân liền biết cháu bà muốn đi đâu... Cũng không nhắc tới chủ đề tối hôm qua, bà mỉm cười phúc hậu nói.

Trịnh Diệp cũng không ngồi xuống bàn ăn mà nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không cần đâu ạ, con ra ngoài ăn cũng được... Thôi con đi đây, chúc ông bà ngon miệng!

Nói xong thì Trịnh Diệp cũng cất bước đi ra ngoài.

Cùng nhìn theo bóng lưng cháu gái, Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân thâm ý nhìn nhau một cái rồi tiếp tục dùng bữa sáng.

Trịnh Diệp lái xe ra ngoài, dừng lại trước một cửa hàng bán hoa, cô mua hai bó hoa hồng trắng..

Đậu xe lại trước nghĩa trang, ôm hai đóa hoa hồng trắng, quen đường thuộc lối, cô đi vào một con đường mòn.

Cô dừng lại trước hai ngôi mộ, một ngôi mộ là hình một người đàn ông có khuôn mặt nghiêm nghị, chính trực... Ngôi mộ kế bên là hình một người phụ

nữ đang mỉm cười dịu dàng.

Hai người đều có vẻ ngoài rất nổi bật, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp... Nhìn Trịnh Diệp, có thể thấy được cô chính là phiên bản kết hợp của hai người họ!

Đúng vậy, hai người này chính là cha mẹ của cô, Trịnh Hàn và Lạc Tuyết.

Mười bốn năm trước, cha cô lúc đó đang giữ chức phó giám đốc sở cảnh sát thủ đô, trong một lần phá án đã gặp chuyện qua đời.

Mẹ cô vì nghe tin chồng mất quá đột ngột, trong lúc điên cuồng lái xe trở về đã mất lái, đâm vào xe tải... Rồi bà cũng đi theo chồng bà...

- Cha, mẹ...tiểu Diệp đến thăm hai người đây! Hai người có nhớ con không?

Đặt hai bó hoa xuống trước hai ngôi mộ, Trịnh Diệp nhỏ giọng nói. Nhưng đáp lại cô ngoài tiếng lá cây xào xạc đung đưa theo gió thì chẳng còn âm thanh gì khác.

- Con thì nhớ hai người lắm... Cha mẹ có biết không?

Đáp lại cô cũng chỉ là tiếng lá cây xào xạc. Cô lại nói tiếp:

- Nhưng cha mẹ cứ yên tâm, không có hai người tiểu Diệp vẫn sống rất tốt! Cha mẹ xem, con gái của hai người hiện giờ đã khôn lớn và rất xinh đẹp đúng không?

- Cha à, con bây giờ cũng không có kém cha ngày xưa đâu nha... Một thời gian nữa nhất định con sẽ vượt qua người cho mà xem! Bây giờ không còn bận việc nữa, cha nhất định phải dành thật nhiều thời gian cho mẹ, phải chăm sóc mẹ cho thật tốt... Hừ, nếu cha không làm được con sẽ cho cha biết tay!

Ngồi dựa vào mộ của mẹ cô, như một thói quen, cô cười hi hi...

- Cha à, cho con mượn mẹ dựa một lát nhé!...À, hai người có biết không? Tối hôm qua con vừa về đã nghe bà nội cãi nhai, bà bắt con phải tìm bạn trai, một bài ca con ca cũ rích a~...

Trung ra khuôn mặt nhăn nhó, Trịnh Diệp tiếp lời:

- Còn ông nội nữa, mọi khi ông đều đứng về phía con, vậy mà lần này ông lại cùng ý với bà nội luôn... Tiểu Diệp mới không muốn, con thích như thế này cơ...một mình, tự do tự tại không tốt hơn sao?

Chu chu môi trong rất đáng yêu, cô bắt mắt:

- Anh hai nữa, anh ấy thật xấu tính...nói đi là đi. Đi một cái là biết bao năm, đến bây giờ còn không chịu trở về... Con mà bắt được anh ấy nhất định sẽ dùng còng số tám, còng tay anh ấy lại để không thể đi được nữa...

Lúc nào cũng vậy, cứ một thời gian Trịnh Diệp sẽ đi viếng mộ ba mẹ một lần. Mà mỗi lần cô đều ngồi lại vài giờ, lúc thì sẽ dựa vào mộ ba cô, lúc thì lại dựa vào mộ mẹ cô... Cô sẽ ngồi lại đó, kể lại những chuyện đã xảy ra trong một thời gian cho cha mẹ cô nghe... Mặc dù là cô biết chắc rằng họ sẽ chẳng bao giờ nghe được nữa. Nhưng cô vẫn nói, vẫn vô cùng kiên nhẫn suốt mười bốn năm qua.

Và tuyệt nhiên, những lúc thế này cô cười có, nhăn nhó có...tất cả mỗi cảm xúc đều có... Nhưng...không bao giờ cô khóc.

Bởi...có lẽ nước mắt của cô đã cạn vào lúc đó, lúc mà một cô bé mười một tuổi phải cùng lúc mất cả cha...cùng mẹ!

Trịnh Diệp nói hơn một lúc lâu, khi đã cảm thấy đủ, cô mới đứng lại trước hai ngôi mộ mỉm cười nói:

- Vậy nhé, con phải đi đây, khi nào rảnh còn lại đến thăm cha mẹ!

Kính cẩn cúi đầu chào, sau đó cô men theo con đường mòn củ đi ra ngoài...

Ra khỏi nghĩa trang, Trịnh Diệp lái xe tới nơi mà hôm nay cô nhất định phải tới... Đó chính là nhà ngoại cô- Lạc gia!

Trong gia tộc bên nội của Trịnh Diệp có người làm trong quân đội, có người làm cảnh sát, lại có cả doanh nhân thành đạt... Thì Lạc gia là gia tộc bên ngoại thì lại rất đồng nhất là tất cả đều theo ngành luật.

Và tiếng tăm trong giới luật của họ lại vô cùng vang dội cùng với tập đoàn Luật quốc tế- Lạc Thành.

Khác với Trịnh gia nằm ở phía Đông thành phố, lại là nằm trong khu vực yên bình, tĩnh lặng... Thì Lạc gia lại nằm tại trung tâm phồn hoa nhất của thành phố.

Quen đường thuộc lối, Trịnh Diệp trực tiếp không thông qua mấy anh bảo vệ ngoài cổng mà tự vọt vào nhà.

Khi vào phòng khách thì thấy có hai người đàn ông đứng tuổi đang cùng nhau đánh cò, đạo trà...

- Ha ha... Lão Lạc, tôi lại thắng ông rồi!

Dương Tuấn Dương lão gia, cũng là người mặc áo sơ mi xám... Sau khi ông ấy đặt một quân cười xuống bàn cờ liền rung đùi đắc ý, cười không ngớt...

Lạc Thanh, Lạc lão gia, cũng chính là ông ngoại của Trịnh Diệp, nhìn cục diện trước mắt...liền thở dài ảo não...

- Haizz...phải chi có tiểu Diệp ở đây, con bé nhất định sẽ thay tôi đánh bại ông!

Dương lão nghe Lạc lão gia nói vậy...liền còn cười dữ hơn, vui sướng lên tiếng:

- Vậy sao...vậy sao...nhưng đáng tiếc tiểu nha đầu đó hiện tại còn mãi mê bắt cướp ở thành phố A nha... Ha... ha... ha...

- Sao kì vậy ta... Sao mình còn đang bắt cướp mà bản thân lại không biết ta? Thật là kì lạ...quá mức kì lạ...

Khi Dương lão vừa dứt lời, từ phía sau lưng hai người liền vang lên một câu tự hỏi, còn liên tiếp nói kì lạ... Nhưng nghe kĩ, trong đó mang ý đùa bỡn rõ ràng!

Tươi cười trên mặt Dương lão cứng lại, trợn mắt không thể tin nhìn khuôn mặt tươi cười ngay thò trước mắt... Mà ông lại cảm thấy trái tim như muốn lộn ra ngoài!

- Này này, quý nha đầu, con từ đâu chui ra vậy?

Có cần linh như vậy? Vừa nhắc tới đã thấy người! Lại còn đột ngột như vậy...đúng là...đúng là...

Trịnh Diệp vẫn giữ nét mặt ngây thơ, tay chỉ chỉ cửa lớn:

- Con đi từ cửa vào a~~~~

Là do hai người quay lưng lại không chú ý thôi nên mới không thấy đó thôi!

Dương lão im lặng...đúng hơn là không biết nói gì nữa!

- Ha ha.. Tiểu Diệp, mau qua đây cho ông xem con một chút!

Trái với Dương lão, Lạc lão gia lại cực kì vui sướng, giờ tay kéo lấy Trịnh Diệp...

Gì chứ cháu gái bảo bối của ông có mặt thật là đúng lúc... Vừa vặn có thể trả thù lão Dương...

Phải chi lần nào nhắc cũng thấy tiểu Diệp tới ngay thì hay quá!

- Ông ngoại...tiểu Diệp nhớ ông lắm nha!

Trịnh Diệp làm nũng, cọ cọ đầu vào lòng ông cô, làm cho Lạc lão gia cười càng vui vẻ...

- Mà khoan...nha đầu, con lại leo cổng vào phải không?

Lạc lão gia chợt nhớ để một điều... Nhìn chăm chăm cô cháu gái!

Dù ông có lơ đãng, không để ý xung quanh thế nào... Thì khi cánh cổng rào sắt bên ngoài mở ra, cũng sẽ tạo ra tiếng động. Vậy mà ông chẳng nghe thấy tiếng động gì...thì chỉ có một nguyên nhân thôi!

Trịnh Diệp đảo mắt nhìn trời, vu vơ nói:

- Trèo không phải nhanh hơn đợi cho cái cửa kia mở ra hay sao?

Cô đúng là không kiên nhẫn đợi mở cửa đó được không?!

- Con đó...con gái gì mà...

- Ông ngoại...không phải ông vừa ước có con ở đây để thay ông đánh bại ông ấy đó sao?

Trịnh Diệp sợ phải nghe thêm một bài thuyết trình từ ông ngoại kính mến... Nhanh chóng ngắt lời ông, lảng sang chuyện khác.

Lạc lão gia hừ hừ hai tiếng... Vẫn là bị vấn đề Trịnh Diệp mới nhắc tới thu hút hơn... Ông sáng mắt nhìn Dương lão, mang theo khiêu khích:

- Lão Dương, có dám đánh một ván với tiểu Diệp không?

Trong lòng Dương lão âm thầm nghĩ Lạc lão gia là lão già vô sĩ, mặt dày... Nhưng lại không dám nói ra vì sợ một lần nữa bị hai ông cháu họ chinh. Chỉ

từng mất...

- Đúng a... Dương gia gia... Nghe ngữ điệu khi nãy của ông, rõ ràng là hình như rất mong chờ a nha...

Trịnh Diệp xoa tay...trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế ông ngoại cô vừa ngồi, nhìn Dương lão vô tội nói.

- Đánh thì đánh...chẳng lẽ lão già này lại có thể sợ nha đầu quỷ nhà người sao?!

Dương lão hùng hổ nói...rồi kí lên đầu Trịnh Diệp một cái...

- A...đau... Vậy tiểu nữ đây cung kính không bằng tuân mệnh. Cầu mong Dương gia gia chỉ giáo thêm...

Sờ sờ chỗ vừa bị đánh... Sau đó Trịnh Diệp cười như hồ ly hướng Dương lão. Tay thì ung dung sắp lại bàn cờ...

Đa đầu Dương lão không khỏi run lên khi thấy nụ cười của người con gái đối diện! Ông có cảm giác...bản thân đã lơ leo lên lưng cọp rồi!

...

Lạc Thanh và Dương Tuân, hai cái tên này, trong giới luật, hầu như rất ít người không biết bọn họ!

Thời còn trẻ, hai người đã từng không ngừng làm mưa làm gió trên Pháp đình...

Có câu" không đánh không quen biết", nói đến mối quan hệ hiện tại của hai người họ thì không thể không nhắc đến chuyện khi xưa... Khi cả hai còn có những cuộc ác chiến quyết liệt trên Pháp đình. Phải... nói ác liệt cũng không sai chút nào cả!

Dần dần, sau nhiều phen đối chọi trên Pháp đình, hai người kết thân rồi thành hai người bạn già như bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bệnh nghề nghiệp

Thời còn trẻ là thế, nhưng khoảng thời gian sau này khi cả hai đã có tuổi, thì không tiếp tục đứng trên Pháp đình nữa...mà cả hai cùng lui về làm nhân sĩ uy quyền ở Công hội luật sư!

Nói về tài năng, tất nhiên là Lạc lão gia dù gì cũng là con cháu của gia tộc luật lâu đời, nên sẽ hơn Dương lão không ít...

Tiếng tăm và tầm ảnh hưởng của ông trong giới luật cũng không hề nhỏ...hầu hết một phần lớn các chánh án hiện tại từ địa phương đến Trung ương, từ trong đến ngoài nước đều nể mặt ông!

Ông không chỉ tinh thông luật pháp của nhiều quốc gia, mà còn đặc biệt yêu thích nghiên cứu những vấn đề liên quan đến luật pháp. Rất nhiều điều khoản và quy định luật pháp hiện hành đều do ông tự mình biên soạn và thẩm tra!

Tuy nhiên, tính cách của ông cũng thập phần quái dị, trừ khi ông có hứng thú, nếu không thì người ngoài muốn gặp ông, hay cần sự hiện diện của ông cũng là một chuyện không dễ chút nào! Nhất là từ sau khi con gái thứ của ông qua đời...

Còn hiện tại...

Về mặt của Lạc lão gia vô cùng đặc chí nhìn Dương lão đang như nhó ôm đầu... Rất không có đức mà cười ha hả trên nỗi đau của người khác:

- Ha ha ha...lão già, cảm giác bại dưới tay người trẻ tuổi như thế nào hả?

Ông còn khoa trương mà giơ tay múa chân, rùng đùi đắc ý...về mặt nhìn rất muốn đánh một cái.

Không cũng thể trách vì sao ông lại đắc ý như vậy được... vì so với thời gian Lạc lão thắng được ông, thì Trịnh Diệp đánh bại ông ấy còn muốn nhanh hơn, đẹp hơn!

Dương lão gia có cảm giác muốn cho lão già cười đến rụng râu kia vài cái tát, ông trừng mắt với Trịnh Diệp, nhưng đổi lại là một khuôn mặt với ánh mắt vô tội...

- Đắc ý cái gì... cũng không phải là ông thắng, có giỏi thì tự đánh xem nào?!

Cũng không phải là ông ấy tự chiến thắng, có cần phải đắc ý như vậy làm gì chứ! Hừ hừ, ông sẽ không nhận là ông đang ghen tị với lão già đó đâu... vì

sao quý nhà đầu đó không phải là cháu ruột của ông chứ?

Lạc lão gia nháy mắt không cười nữa, trừng mắt lại:

- Ông là đang ghen tị với tôi chứ gì, giỏi thì tìm máy đưa cháu của ông đến đấu với tiểu Diệp của tôi xem!

- Ông...

- Thôi thôi cho con xin...hai ông có cần phải cãi nhau về vấn đề nhỏ xíu này không vậy?

Thấy hai lão già lại sắp đấu khẩu, Trịnh Diệp liền lập tức lên tiếng ngăn cản.

Lạc lão gia và Dương lão gia đồng loạt nhìn về phía cô, xong nhìn nhau cùng "hừ" một tiếng lại quay mặt sang hướng khác, đưa lưng vào nhau.

Trịnh Diệp nhìn hai người đã chẳng còn nhỏ tuổi lại giận dữ như con nít... nhất thời cơ có cảm giác dở khóc dở cười.

Thật là, sao lần nào trở về cô cũng nhìn thấy cảnh tượng này vậy, hai người này...

- Thôi được rồi... ông ngoại, tiểu Diệp đến thăm ông sao ông lại không để ý tới con mà đi tránh chấp với Dương gia gia vì chút chuyện con con vậy? Biết thế đã không thêm tới đây làm gì...

Trịnh Diệp giả vờ than thở, nằm dài xuống bàn, dùng ánh mắt oán trách nhìn Lạc lão gia.

- Áy áy... tiểu Diệp đừng giận, ông làm sao mà không để ý tiểu bảo bối của ông được!

Lạc lão gia bị tiếng oán trách của cháu gái làm cho lúng túng, ông liền lên tiếng biện giải, lo sợ cháu gái giận ông.

Từ lúc mẹ của Trịnh Diệp, con gái thứ của ông qua đời... cũng từ đó, ông cũng dồn hết tình thương từ con gái sang đứa cháu ngoại đáng thương này của ông.. Cũng không phải là ông không yêu thương những đứa cháu khác, chỉ là tình cảm dành cho tiểu Diệp nhiều hơn một chút thôi!

Trịnh Diệp vốn chỉ giả vờ, thấy ông ngoại như vậy liền cười hi hi, tiếng vào trong lòng ông làm nũng..

- Tiểu Diệp biết ông ngoại thương con mà!

Tính ra cô cũng không quá bất hạnh, dù cha mẹ không còn, nhưng ông bà hai bên ai cũng rất yêu thương cô...ngay cả anh em cháu bác cô cậu gì gì đó cũng đều như vậy!

...

Trịnh Diệp ở lại Lạc gia tới chiều, cũng nói hết cho ông ngoại cô biết cô đã chuyển công tác về hắc đế đô. Không cần phải nói, khi Lạc lão gia biết tin đó thì vô cùng vui mừng... thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

- Này, tiểu Diệp, con không thể ở lại chơi với ông vài ngày sao?

Đến xế chiều, khi Trịnh Diệp nói cô phải về, thì Lạc lão gia lại tiếp tục bày ra khuôn mặt không vui, nắm lấy cánh tay Trịnh Diệp, đưa ra đề nghị.

Lâu lắm mới thấy cháu cưng đến chơi, vậy mà chưa gì hết đã lại về rồi, ông thật không cam lòng mà...

Trịnh Diệp cong môi, nhẹ giọng, lại có phản tình nghịch:

- Ông ngoại của con, còn chỉ có ba ngày nghỉ, bây giờ chỉ còn lại một... Ông còn phải để con đi chơi một chút chứ! Còn không phải bây giờ con đã về đây làm việc rồi sao, sẽ thường xuyên đến thăm ông mà!

Rất không cam lòng, nhưng Lạc lão gia không thể không cô nhận những lời Trịnh Diệp nói là đúng, đành ngồi ngùi để cô đi...

Rời khỏi Lạc gia, thấy vẫn còn sớm, Trịnh Diệp liền lái xe lòng vòng thành phố... Ngoài mặt thì tự nhủ rằng là đi xem xét tình hình, để đến lúc bắt đầu làm việc để dễ dàng hơn... Nhưng trên thực tế, xe cô cứ đảo lòng vòng mấy khu thương mại trong thành phố, rồi mấy chỗ bán đồ ăn vặt...

Đến khoảng hơn 21h tối, Trịnh Diệp nhìn chỗ ngồi phía sau trong xe chock đầy đồ ăn vặt, cô mới vừa lòng gật gật đầu. Lại cảm thấy bụng có tí đói, liền đảo mắt quan sát xung quanh một chút... Mắt cô bỗng sáng rực khi nhìn thấy một quán ăn bình dân ở một góc, không chậm chễ cô liền lao xe đến...

Sự thật mà nói, nhìn thân hình hoàn mỹ của Trịnh Diệp, người ta nghĩ chắc là cô phải bỏ không ít công sức để bảo dưỡng... Nhưng mà mấy ai lại biết, Trịnh Diệp không giống như những cô gái khác, sau giờ tan ca, cô thường ít khi đi chơi, mà thường xuyên chạy về nhà xem ti vi và ăn vặt. Bình thường mà nói, người khác mà có sở thích như Trịnh Diệp thì không biết đã úp đến cỡ nào.... Nhưng, Trịnh Diệp lại là điển hình của loại người ăn hoài mà không béo lên được, dù cô có ăn hết bao nhiêu bánh kẹo ngọt, thì cũng không hề lo ngại về phần vóc dáng!

Đây cũng có thể xem là ông trời đền bù tổn thất cho cô đi!

Sau khi đánh chén no nê, Trịnh Diệp cũng không đi lòng vòng nữa, lái xe về Trịnh gia...cũng không nhanh chóng mà chậm rãi để...ngắm cảnh đêm!

Quán bar U Lam- quán bar có tiếng xa hoa ở Đê đô, đây là nơi mà không phải ai muốn vào cũng có thể vào được. Người muốn vào nơi này không phải là các đại gia khét tiếng, các ông chủ giàu có thì cũng là các cậu ấm cô chiêu với gia thế không phải hoàn hảo. Với số tiền tiêu một đêm ở trong bar, ít nhất cũng có thể cho một gia đình bình thường sống cả năm rồi!

Và tất nhiên, với vẻ hào nhoáng xa hoa như vậy, ăn nhin của quán bar cũng cực kì tốt...với những kẻ muốn làm bừa hay gây náo loạn thì sẽ có một kết cục cực kì không được tốt.

Hơn nữa, dù không nói ra, nhưng ai cũng âm thầm biết được, phía sau quán bar có một thế lực vô cùng khổng lồ chống lưng, vì vậy, chẳng có kẻ nào lại tự đi tìm đường chết bao giờ!

Nhưng, ở trong phạm vi của quán bar thì khác, khi ra ngoài khuất tầm mắt thì có chuyện gì xảy ra, họ cũng không xen vào.

Ví dụ như chuyện đang xảy ra, bảo an của quán bar gần đó tuyệt nhiên là không hay biết...

- Mấy... mấy người muốn làm gì?

Một cô gái mặc chiếc váy bó sát cơ thể, hoàn toàn tôn lên ba vòng hoàn hảo của cô. Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, cùng với đôi mắt hai mí to tròn hiện lên vẻ ngây thơ trong sáng, đặc biệt trong lúc này, ánh mắt của cô loé lên tia hoảng sợ, khiến người ta nhìn vào liền muốn yêu thương che chở.

Cô gái dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn vào mấy tên đàn ông đang dùng anh mắt dâm tà, vô sỉ nhìn cô, trong lòng liền không khỏi lo lắng bất an...

Cô mới từ nước ngoài trở về, vừa đúng lúc cô bạn thân rủ đi chơi, nhưng giữa chừng cô bạn kia có việc bận nơi về sớm... Còn cô, vì không phải lúc nào muốn đi chơi cũng được nên mới ham vui không chịu về cùng cô bạn!

Bây giờ thì hay rồi, từ lúc cô ra khỏi quán bar, liền có một đám người đi theo... Cô không phải kẻ ngốc, nên nhìn những tên này liền biết chúng không phải người tốt, mục đích đi theo cô cũng chẳng tốt lành gì!

- Muốn làm gì à... hỏi hay lắm, tất nhiên là tụi anh muốn hảo hảo yêu thương em gái thật tốt rồi! Phải không tụi bây... Ha ha ha...

- Phải phải...ha...ha...ha...

Một tên có mái tóc xanh, nhìn đáng vẻ là biết thuộc dạng ăn chơi, tiêu biểu của thứ đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Hắn ta nở nụ cười bí ối nhìn, liếm liếm môi nhìn cô gái nhỏ đang sợ hãi... Rồi lại nói với ba bốn tên đứng sau cũng có đáng vẻ giống hắn ta, nói xong...cả bọn liền cười ha ha.

Những chuyện tương tự như thế này bọn chúng không phải làm lần đầu... Ở trên phạm vi của U Lam, bọn chúng không có gan để ra tay, nhưng, ở chỗ này thì khác!

- Mấy người dám... mấy người có biết tôi là ai không mà dám nói như vậy hả?

Cô gái lúng túng nói, cổ toả ra bình tĩnh nhất có thể cho dù cơ thể cô đã rung lên bần bật. Hu...hu...cô từ nhỏ đã là tiểu thư lá ngọc cành vàng, có bao giờ phải chịu tình cảnh như vậy. Lúc này cô thật sự hối hận, hối hận vô cùng vì đã chónh khỏi đám vệ sĩ mà anh hai đã sắp xếp bảo vệ cô...nếu không thì cũng không cần bị rơi vào hoàn cảnh như thế này!

- Em là ai...thử nói bọn anh nghe xem, để sau khi nghe xong, biết đâu bọn anh sẽ nhẹ tay với em hơn...ha...ha... ha...

Lần này là một tên khác lên tiếng, giọng điệu là cười nhạo, nói xong, cả bọn lại phá lên cười...

Bọn chúng biết rõ, người có thể ra vào U Lam đều có thân đều có thân phận và gia thế không bình thường, mỗi lần làm chuyện này chúng đều suy xét rất kĩ... Đối với bọn chúng, với cô gái có vẻ ngoài như người trước mặt này, chắc là do bạn dẫn vào, là lần đầu đi chơi ở những nơi như vậy... Bọn chúng cũng chẳng nghĩ gia thế cô to lớn vì, vì bọn chúng cũng là người thuộc con cháu ông to mặt lớn, hạn người còn con, bọn chúng không sợ!

- Ngoan ngoãn để bọn anh yêu thương nào, nếu không...

Một tên nhìn đáng vẻ sợ hãi, không ngừng đảo mắt nhìn quang của cô gái... Hắn ta không hề kiên kị giờ tay lên chạm vào mặt cô...

- Aaa... Con khốn, dám cắn tao...

Nhưng khi tay của tên kia chưa kịp chạm vào mặt cô gái, đã bị cô nhanh hơn mà chộp lấy, đi vào miệng cắn mạnh...

Tên kia bị cắn đau, liền là lên, song liền giờ tay lên muốn tát cô... Có điều, tay hắn chỉ chạm mặt cô gái kia, đã có một cánh tay mảnh khảnh nhưng có lực khác bất được, kèm theo một giọng nói trong trẻo, có phần lạnh lùng vang lên...

- Một đám đàn ông lại đi ức hiếp một cô gái yếu đuối, chắc chắn...thật là vô sỉ mà...

Để về Trịnh gia, Trịnh Diệp cũng phải lái xe qua một khu phố phồn hoa nhất nhì để đô, lúc ngang qua một quán bar, cô lại vô tình nhìn thấy một cảnh tượng bất bình.

Mà Trịnh Diệp là ai chứ?

Thấy như vậy bệnh nghề nghiệp liền nổi lên, không chần chừ mà dừng xe, nhảy vào can thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ánh mắt...

Trịnh Diệp hất cánh tay của tên kia ra, đứng khoanh tay lạnh lùng nhìn đám thanh niên...

Tên vừa bị Trịnh Diệp hất tay ra, chẳng những không có tí sợ hãi trước dáng vẻ của Trịnh Diệp... Ngược lại, vẻ mặt đang tức giận của hắn ta cũng biến mất, đáng vẻ bị ôi nhìn Trịnh Diệp xoa xoa tay, nước bọt cũng thiếu chút chảy ra ngoài...

- Người đẹp đây là muốn gây sự chú ý với bọn anh sao, tốt tốt... Bọn anh đây không có chê miếng thịt ngon đưa tới miệng đâu!

Nói xong, hắn ta còn nhảy mắt với đồng bọn, xong cả đám liền phá lên cười.

Rất rõ ràng, lời nói cùng thái độ của Trịnh Diệp không hề làm chúng sợ hay chú ý, cái bọn chúng chú ý chính là vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô...

So với cô gái kia có dáng vẻ ngây thơ, nhỏ nhắn, thì Trịnh Diệp lại xinh đẹp hơn, thành thực nóng bỏng hơn... Và hiện tại, đám thanh niên kia đã hoàn toàn xem cô là miếng mồi ngon trong miệng!

- Chị...chị gì ơi...

Cô gái nhỏ ngây thơ thấy Trịnh Diệp xuất hiện đã vô cùng ngỡ ngàng... Xong, nhìn dáng vẻ mảnh mai của Trịnh Diệp, lại nhìn ánh mắt như lang như sói của đám thanh niên, cô chỉ thấy càng thêm lo sợ, sợ cô làm liên lụy đến người khác...

Trịnh Diệp nắm lấy bàn tay nhỏ run rẩy đặt trên vai cô, quay lại nở nụ cười trấn an:

- Yên tâm, sẽ không sao!

Nói xong, ánh mắt cô hơi đảo đảo để nhìn kĩ cô bé hơn...xem xét một chút, mắt cô ánh lên ý cười...

Với nghề nghiệp của cô đôi khi cũng phải biết thức thời một chút để không ngu ngốc tự chuốc lấy rắc rối về bản thân... Cũng phải có mắt nhìn người một chút, cô sau nhiều năm trong nghề cũng tích lũy được không ít kiến thức!

Nhưng cô gái nhỏ đang run sợ kia, nhìn kĩ một chút liền thấy không đơn giản, từ quần áo, đồ dùng trên người cô bé đều là những thứ không dễ tìm được, nói cho đúng là giới hạn số lượng đi!

Dù rằng cô rất hiếm sử dụng những thứ đó, những nga... cũng hiểu biết một chút!

Còn những tên thanh niên này, nhìn cũng thuộc dạng cậu ấm đi...nhưng với những kẻ chỉ biết nghĩ bằng nửa thân dưới thì làm sao chịu suy xét như cô?

Đẹp những suy nghĩ không liên quan qua một bên, Trịnh Diệp khoanh tay nhìn đám thanh niên, thách thức:

- Các người không chê miếng thịt ngon, nhưng phải xem có nuốt nổi miếng thịt không nữa!

Muốn đánh chủ ý lên người cô sao, vậy phải xem bản lĩnh của bọn chúng rồi.

- Được lắm, rất mạnh miệng... Vậy để xem một lát nữa cái miệng này khi ở dưới thân bọn tao sẽ rên rỉ mất hồn như thế nào?

Một tên khác có bộ mặt đáng khinh, nhìn chằm chằm vào Trịnh Diệp, liếm liếm môi nói ra những lời thô tục.

- Vậy sao...

Xem ra Trịnh Diệp đã thật sự tức giận, cô không còn dáng vẻ đùa bỡn nữa, mà lạnh mặt xuống...

- Lâu quá không gặp, bác Triệu, bác vẫn khỏe chứ?

Sau khi lạnh lùng buông ra hai chữ với bọn thanh niên, Trịnh Diệp nhún một dãy số... Sau khi được kết nối, cô liền nhẹ giọng hơn một chút nói.

"Bác vẫn tốt, thế nào, chuyển về đây sao không đến thăm bác"

Đầu dây bên kia ngay lập tức vang lên giọng của một người đàn ông trung niên, ông có khí thái vô cùng chính trực.

Trịnh Diệp đảo mắt nhìn mấy tên kia đang hiếu kì nhìn cô, cười lạnh, nói tiếp:

- Vài ngày nữa con sẽ đến thăm bác... Còn bây giờ bác cho vài người đến trước quán bar U Lam hộ con...có một số người muốn vào thăm bốn bức tường! Bác cũng biết đấy, con đang nghỉ phép, không tiện bắt người cho lắm!

"Được thôi, con đợi một chút, nhớ cẩn thận đấy, con mà bị thương thì thằng Minh nhà bác rất đau lòng...ha...ha...ha...!"

- Bác...

Trịnh Diệp chưa kịp phản bác lời nói của người bên kia đầu dây thì đã nghe được một tràng cười to, sau đó liền bị ngắt máy.

Trịnh Diệp nhìn điện thoại lắc lắc đầu...

- Đây người đẹp... gọi cho ai thế, gọi cứu binh à?

Một tên lấy một miếng thuốc ra châm lửa, đưa lên môi hít mạnh một hơi, nhìn Trịnh Diệp đang cắt điện thoại qua làn khói, xem thường nói...

Trịnh Diệp lắc lắc đầu, lạnh lùng phun ra bảy chữ:

- Gọi cho giám đốc sở cảnh sát!

- Hừ, nói khoác cũng phải lựa lời một chút, còn bây giờ, ngoan ngoãn đi theo bọn tao...

Nói xong, hắn ta giơ tay muốn túm lấy Trịnh Diệp...

Rắc...Bốp...bịch...

- Hự...a... CMN con đ*, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt... Tao cho mày biết tay! Tụi này, bắt lấy nó...

... Vấn đề ở đây là, khi tay của tên đó chưa đụng được vào người của Trịnh Diệp, đã bị cô nắm lấy cổ tay hắn bẻ ngược lại, sau đó liền tiếp là một cú lên gối nhắm ngay hạ bộ của hắn, cùng một cái xuống trở trên lưng... Kết quả là tạo ra những âm thanh như thế kia!

Tên kia bị đau, hai tay ôm chặt hạ thân rên la, nhưng cũng không quên hùng hổ la lên với mấy tên còn lại!

Mấy tên kia nhìn đồng bọn thuê thăm thế kia, cũng không biết sợ mà cùng nhào về phía Trịnh Diệp với cô bé kia...

Mặt Trịnh Diệp không hề đổi sắc, cũng chẳng hề khảng trương...đợi cho bọn chúng tới gần, cô liền động thủ...

...

- Lần sau ra đường làm chuyện xấu nhớ xem ngày!

Sau khi gọn gàng xử đẹp đám thanh niên bằng vài đòn karate đẹp mắt, Trịnh Diệp đứng phúi tay nhìn một đám ngỗng ngang nằm rên la dưới đất... Lúc đầu, cô không không định làm lớn chuyện, chỉ nghĩ cho bọn chúng một bài học thôi... Nhưng, những lời đó... vậy thì xin lỗi, chỉ có thể cho bọn chúng vào thăm nhà giam thôi!

Cũng ngay lúc này, Trịnh Diệp liền cảm nhận được có một ánh mắt nóng rực không hề che giấu đánh giá cô... Nhưng khi cô nhìn lại, cũng chỉ thấy một chiếc ô tô đậu đối diện bên kia đường. Nhưng cô chẳng thể nhìn thấy được rõ được gì, do chiếc xe đậu trong góc tối...

Đúng lúc này thì tiếng báo động của xe cảnh sát vang lên, kéo lại suy nghĩ của cô.

...

Bên trong chiếc xe bí ẩn...

- Lão đại, có cần cho người thu dọn cái đám kia không?

Một người đàn ông ngồi ở vị trí ghế lái, chuyển tầm mắt từ đám hỗn độn bên kia đường, quay ra ghế sau cẩn thận lên hỏi ý kiến của người đàn ông khác.

Vì xe đậu trong tối, cũng không bật đèn vì vậy chẳng có thể nhìn rõ được dung mạo của người đàn ông được gọi là lão đại... Điều duy nhất thấy được là một đôi mắt đen sâu thẳm sáng rực như có thể nhìn thấu được màn đêm. Người đàn ông nghe thuộc hạ dò hỏi, lạnh nhạt buông một câu:

- Không cần, cứ để cho cảnh sát xử lí...cậu chỉ cần hỗ trợ cảnh sát để đám đó không có ngày ra khỏi nhà giam là được!

Nói xong, liền tiếp tục quan sát tình hình bên kia... nói chính xác là chỉ thu hình ảnh của một người...

...

- Chào thiếu úy, tôi là thượng úy Trịnh Diệp, làm phiền anh đưa hết đám này về sở... Tội danh chính là bắt cóc, cưỡng hiếp phụ nữ!

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi mặc cảnh phục mang hàm thiếu úy từ trên xe đi xuống, Trịnh Diệp liền làm tư thế chào tiêu chuẩn, đưa thẻ ngành ra chứng minh thân phận, xong liền rành mạch chỉ đám người đang lằng lộn dưới đất nói:

Vị thiếu úy kia vốn là đang làm tuần tra ở khu vực lân cận, lại bất ngờ nhận được chỉ thị từ cấp trên nói là có chuyện quan trọng cần thực hiện gấp... Thế là chàng sĩ quan mới vào nghề chưa bao lâu liền suy nghĩ đến là bản thân được điều đi làm chuyện nguy hiểm lớn lao gì đấy, ngay cả tinh thần chiến đấu cũng đã sẵn sàng...

Thế mà, sự thật rất hay phủ phàng, cái anh ta chứng kiến khi đến nên chỉ là một đám thanh niên nằm rên la dưới đất... cùng với hai cô gái nhìn có vẻ mảnh mai, yếu đuối đứng nhìn!

Tuy rằng có hơi thất vọng vì không có cơ hội lập công...

Song...

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, cô nhìn chỉ hơn anh ta bất quá hai ba tuổi mà là Thượng úy... lại nhìn đám thanh niên cao to bị đánh đến không ngồi dậy nổi kia... Anh ta không khỏi nuốt nước bọt cái ực, không dám sơ suất, ngay lập tức làm động tác chào tiêu chuẩn, thận trọng nói:

- Đã rõ thưa thượng úy! Còng chúng lại!

Gật đầu với Trịnh Diệp, xong anh ta liền quay qua ra lệnh với cấp dưới... Sau khi thấy đám thanh niên ra bị đưa hết lên xe, anh thiếu úy quay lại hỏi Trịnh Diệp:

- Vậy thượng úy có cùng về sở với tôi không?

- Không, tôi đang trong thời gian nghỉ phép... ngày mai sẽ đến sở ạ!

Trịnh Diệp lắc lắc đầu, khẽ đảo mắt qua chiếc xe ô tô bên kia đường, không để ý nói:

- Được rồi, vậy tôi đi trước!

- Ừ!

Trịnh Diệp có thể cảm nhận rất rõ, sau khi cô nói chuyện với anh sĩ quan kia, ánh mắt nóng rực lúc nãy càng thêm lại hại... Cô không biết là ánh mắt như vậy mang ý tốt hay ý xấu, cô chỉ biết rằng nó làm cô khó chịu... cực kì khó chịu!

Khẽ thở dài, Trịnh Diệp không để những thứ vẩn vơ trong đầu nữa, hiện tại còn một việc cần cô làm!

- Đây...

Vốn định hỏi cô gái nhỏ kia nhà ở đâu, nhưng Trịnh Diệp lại bị biểu cảm của cô bé dọa sợ, chỉ nói được một chữ... Trịnh Diệp bất đắc dĩ lắc đầu, hờ hờ tay gọi hồn cô gái nhỏ về.

Cô gái kia đang dùng ánh mắt long lanh, sáng rực như nhìn thấy thần tượng nhìn Trịnh Diệp, bị động tác tay của cô gọi hoàn hồn...liền "a" một tiếng, ngây ngô thốt lên:

- Oa...chị là cảnh sát sao?! Nhìn chị thật ngẫu quá đi!

Trịnh Diệp bị lời nói của cô bé làm bật cười, xong xoa xoa đầu cô bé kia, dịu giọng nói:

- Ừ... Mà nhà em ở đâu, để chị đưa em về?

- Nhà em ở...

- Tiểu thư!

Cô bé kia định trả lời Trịnh Diệp, nhưng chưa nói hết câu đã có một chiếc Mercedes dừng lại, một người đàn ông mặc vét đen nhìn có vẻ giống vệ sĩ trầm giọng gọi...

- Tiểu thư, về nhà thôi!

Nhìn vị tiểu thư nhà mình ngo ngoe, anh ta kiên nhẫn nói lại một lần nữa.

Trời ơi, sao lại là anh ta, kiểu này không phải nói là anh trai biết chuyện cô chôn khoi vệ sĩ đi chơi rồi sao? Tiêu rồi... lần này thảm thật rồi!

Trong lòng cô gái nhà âm thầm khóc ròng nhìn người đàn ông trước mặt... Xong bên ngoài lại toả ra vui vẻ kéo tay Trịnh Diệp:

- Chị à, vệ sĩ của em tới đón, không làm phiền chị nữa. Hôm nay cảm ơn chị rất nhiều... A, em tên là Hoắc Thiên Lam. Có thể biết tên của chị được không?

Trịnh Diệp gật đầu, âm thầm ghi nhớ cái tên Hoắc Thiên Lam trong lòng, cô cười:

- Chị là Trịnh Diệp!

Cô đoán không sai, đúng là tiểu thư nhà giàu, hơn nữa...có lẽ là không phải dạng tầm thường! Thời bây giờ, phần lớn các tiểu thư con nhà giàu đều thuộc dạng kêu ngoạ, phách lối... Còn ngây thơ, đơn thuần như Hoắc Thiên Lam này đúng là không dễ tìm rồi!

Tính của cô bé này cô rất thích... Nói thật thì khi xưa cô cũng từng nghĩ là có một đứa em gái giống như vậy để yêu thương... Nhưng đáng tiếc...

- Mong sẽ sớm gặp lại chị, tạm biệt!

Hoắc Thiên Lam cười vô cùng rực rỡ vẫy tay với Trịnh Diệp, xong liền ngoan ngoãn chui vào xe đã mở cửa sẵn.

Người đàn ông tới đoán Hoắc Thiên Lam gật gật đầu với Trịnh Diệp, xong cũng lên xe, lái đi!

Trịnh Diệp nhìn chiếc Mercedes chạy đi, rồi nhìn thoáng qua bên kia đường... Thì cái cô thấy được cũng là chiếc xe chậm rãi lăn bánh, cùng đường với chiếc Mercedes kia!

Ánh mắt Trịnh Diệp không khỏi hí hí lại... Nghĩ ra một điều, cũng vài giây sau cô cũng lên xe lái về!

Thôi kệ hết đi, về nhà ngủ một giấc cái đã, mai còn phải đến sở! Thật là, đúng là tự chuốc phiền phức, không phải yên ổn định nghĩ phép có tốt hơn không?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Anh trai tốt

Lại nói về cô bé họ Hoắc được Trịnh Diệp cứu giúp kia, cô ngồi trên xe không ngừng quan sát người đàn ông đang chăm chú lái xe kia... Cô ngáp ngừng một lát, nhiều lần muốn nói lại thôi. Một lúc sau...như đã hạ quyết tâm, Hoắc Thiên Lam mới ngẩng đầu lên, đôi tay nhỏ không ngừng vò vò góc váy cho thấy cô đang vô cùng khẩn trương, nhỏ giọng nói:

- Tàn Trí, anh trai tôi hiện có ở nhà không vậy?

Mặc dù anh luôn rất yêu thương cô nhưng...anh cũng là người mà cô sợ nhất! Thật cầu mong sau anh ấy bận việc không thể về nhà hôm nay... nếu không, chỉ sợ cô sẽ thảm rồi!

Trái với sự khẩn trương, lo sợ của Hoắc Thiên Lam, người đàn ông tên Tàn Trí lại vô cùng bình thản, liếc nhẹ nhìn gương mặt cô gái đang khẩn trương qua gương chiếu hậu, anh ta lãnh đạm lên tiếng:

- Tiểu thư không cần lo, lão đại đang ngồi trên chiếc xe phía sau, cùng đường với chúng ta!

- Hà...

Hoắc Thiên Lam dường như không dám tin vào tai mình, khẩn trương nhìn ra phía sau thì quả thật có một chiếc Lamborghini khác đang theo sát.

Nhất thời, cô có ý định ngay lập tức lao khỏi xe... Trời ạ, vậy có khi nào là anh trai đã chứng kiến hết những chuyện kia, rồi... Hu hu... lần này có khi nào anh trai tức giận tống cô ra nước ngoài nữa không?

Khó khăn lắm mới được trở về, cô mới không có muốn đi nữa đâu!

Hai chiếc siêu xe, một trước một sau, lần lượt chạy ngược lại hướng với Trịnh Diệp... Tới một Dinh thự thì dừng lại...

Cũng tọa lạc tại khu vực trung tâm phần hoa của đế đô... Tuy nhiên, khu vực xung quanh khu định thự nhìn có vẻ kín đáo và an ninh không phải hạng xoàng!

Hoắc Thiên Lam không tình nguyện chậm chạp bước xuống xe, quay đầu nhìn lại phía sau liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, bóng dáng làm trái tim nhỏ bé của cô run lên...

- Anh...

Hoắc Thiên Lam nhìn người đàn ông đang đi lại chỗ mình, nhỏ giọng kêu một tiếng. Nhưng người được cô gọi là anh lại không mấy để ý, liếc nhìn cô em gái tội nghiệp rồi đi thẳng.

Nhìn tiểu thư cứ ngây ngốc đứng thừ người, một người đàn ông khác đi phía sau lão đại nhà mình hào tâm nói:

- Tiểu thư... lão đại đang chờ cô giải thích!

Hoắc Thiên Lam a lên một tiếng, liếc nhìn xung quanh một chút cũng chạy theo...

Đi vào trong nhà, vào trong phòng khách Hoắc Thiên Lam chậm chạp, ánh mắt thì lại lên lên nhìn người anh trai quý hóa của cô đang ung dung thưởng thức rượu vang... Cô đi lại gần, nhưng cũng không làm hay nói bất cứ điều gì, chỉ im lặng đứng cúi đầu, hai tay khăn trương nắm chặt góc váy...

Người đàn ông đang thưởng thức ly rượu trên tay, cũng chính là anh trai ruột của Hoắc Thiên Lam- Hoắc Vĩ Triệt. Anh có khuôn mặt tuấn tú, cương nghị... Mái tóc đen ngắn được chải gọn gàng, cùng với chân mày đen rậm, ánh mắt ẩn hiện sự tà mị, cùng sắc bén đang xen không che giấu...

Áo vests đen đã được anh cởi ra rồi vắt qua một bên, áo sơ mi trắng trên được cởi bung vài nút trên cùng, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu đồng...

Cùng với dáng ngồi tùy ý, đôi chân bắt chéo lên nhau... tất cả tạo nên hình ảnh của một người đàn ông hoàn hảo, chỉ với bấy nhiêu, cũng đủ để cho phụ nữ điên cuồng khi nhìn thấy!

Anh nhìn cô em gái đang cúi đầu gần như muốn chạm tới đất kia, tùy ý điều chỉnh tư thế ngồi một chút, trong đôi mắt ánh lên ý cười nhẹ, tuy nhiên giọng điệu lại có ý nghiêm nghị, ra lệnh:

- Ngồi xuống!

Ngay lập tức, Hoắc Thiên Lam liền ngồi xuống ghế, nhưng đầu vẫn không dám ngẩng lên. Vài giây tiếp theo liền nghe được một mệnh lệnh khác.

- Ngẩng đầu lên xem nào!

Lần này dù có muốn cúi đầu tiếp, Hoắc Thiên Lam cũng không dám... Cô từ từ ngẩng đầu lên, bày ra khuôn mặt vô tội đáng thương hề hề nhìn anh trai:

- Anh hai...

- Thế nào, có gì để nói với anh không?

Ánh mắt Hoắc Vĩ Triệt vẫn mang đầy ý cười, nghiền ngẫm nhìn cô gái nhỏ đối diện...

Hoắc Thiên Lam bị anh trai nhìn đến muốn run rẩy toàn thân... Hít, đừng nhìn anh ấy cười như vậy mà xem thường, cười như vậy còn nguy hiểm hơn là biểu tình tức giận cơ!

- Em...em thì có gì để nói với anh đâu chứ? Không phải là anh đã biết hết rồi sao? Còn bắt em nói làm gì!

Hai câu sau, Hoắc Thiên Lam nói rất nhỏ, nhưng cũng không qua được tai của anh trai cô!

Hoắc Vĩ Triệt từ đầu tới cuối vẫn không hề có dấu hiệu tức giận, nghe em gái tỏ thái độ, ý cười trên môi anh càng đậm, băng vợ nói:

- Vậy sao, thế thì em nghĩ anh có nên cho em sang Anh một thời gian nữa không nhỉ?

- Không nên, không nên... Anh hai à, tuyệt đối không nên!

Hoắc Thiên Lam bất chấp, quên luôn việc cô sợ anh mình, vọt qua ôm cánh tay anh, cọ cọ làm nũng.

Không muốn, không muốn, cô mới thật sự không muốn mà... Anh hai à, mau rút lại quyết định đi a~~ Không phải anh thương em nhất sao?!

Hoắc Vĩ Triệt nghiêm mặt nhìn em gái... liền nhìn thấy ánh mắt đáng thương rung rung nước...

- Ha...ha...

Đột nhiên, ngoài dự đoán của Hoắc Thiên Lam, Hoắc Vĩ Triệt đột nhiên cong môi cười thành tiếng, anh ngắt chóp mũi cô em gái... lắc đầu...

- Được rồi... lần này anh tạm tha... Nhưng...

Anh ngừng lại, khuôn mặt nghiêm túc hẳn lên cả ánh mắt cũng thế, không còn mang theo ý cười như khi nãy... Trước ánh mắt kinh ngạc, khó tin của

Hoắc Thiên Lam, anh trầm giọng:

- Tuyệt đối không có lần sau! Anh không cấm em đến những nơi như thế, với điều kiện không được chôn khỏi vệ sĩ... Nếu không, hậu quả...em tự biết lấy!

Anh chỉ có đứa em gái này, lại đáng yêu như thế... Cũng không muốn nó phải chịu gò bó, bắt buộc gì, tuy nhiên...anh không hi vọng nó sẽ gặp bất chắc gì!

Cũng giống như hôm nay... Chuyện ngoài ý muốn không ai có thể biết trước được, lỡ như Thiên Lam không may mắn, rơi hẫng vào tay những tên kia mà anh không hề biết được, và cũng không có ai cứu giúp... Thì hậu quả sẽ là gì đây?

Ánh mắt và biểu cảm của Hoắc Thiên Lam không ngừng thay đổi theo từng lời nói của người anh trai... Ánh mắt thậm chí còn mở mở to quá lớn...

- Oa chụt... Em biết anh hai là tốt nhất, là thương em nhất mà!

Hôn chụt lên má người anh trai, Hoắc Thiên Lam không kiềm được vui sướng trong ngạc nhiên! Nga~ mặc dù anh hai hôm nay hơi lạ nói cho chính xác là dễ dàng hơn bình thường quá đi! Nhưng mà, cô cực kỳ yêu thích... Cũng không ngu ngốc đi hỏi rõ ràng đâu nha...lỡ anh đổi ý thì khổ!

- Nhớ lời anh nói... Còn bây giờ, đi về phòng nghỉ ngơi đi cô nàng!

Yêu chiều cóc đầu em gái, Hoắc Vĩ Triệt nhẹ giọng..

- Dạ, em biết rồi! Chụt...

Lại hôn lên mặt anh trai một cái, Hoắc Thiên Lam mới đứng dậy, nghịch ngợm lè lưỡi một cái mới lên phòng.

- Mãi mà chẳng chịu lớn!

Hoắc Vĩ Triệt nhìn cô em gái mấy phút trước còn mặt ủ mày chau, nhăn nhó đáng thương, thế mà chẳng mấy chốc đã vui vẻ tung tăng, anh lắc đầu cảm thán...

Anh đang định đứng dậy thì bất ngờ điện thoại đổ chuông...

Nhìn số máy hiện thị trên màn hình, anh liền vui vẻ bắt máy:

- Alo! Mình nghe đây...

"..."

Không biết người bên kia nói gì, chỉ thấy khoé mắt Hoắc Vĩ Triệt hiện lên ý cười càng đậm...

- Tốt...cậu cứ thế mà làm! Nhớ cẩn thận đấy, xong rồi nhanh chóng về đây!

"..."

- Mà này người anh em, tôi đang định thay đổi mối quan hệ giữa tôi với cậu một chút... Cậu nghĩ thế nào?

"..."

- Là sao à? Thì cậu về rồi sẽ biết! Còn em gái của cậu, cứ yên tâm, tôi sẽ chiều cô thật tốt...

Nói xong, không kịp để người bên kia kịp phản ứng, trả lời... Hoắc Vĩ Triệt đã trực tiếp tắt điện thoại.

Nhấc ly rượu đang uống dở dang trên bàn lên uống một ngụm, anh nhìn chăm chăm vào chất lỏng màu đỏ nhạt sóng sánh theo động tác trên tay mà ánh mắt trở nên thắm thụy dần...

Thật may là anh lúc đầu anh đồng ý với sự nhờ vả của người anh em kia, nếu không thì sẽ chẳng có cơ hội biết đến người phụ nữ như vậy...

Ngồi thưởng thức hết ly rượu vang, Hoắc Vĩ Triệt cũng cầm lấy áo vest của mình rồi đi về phòng...

...

Ngày nghỉ phép cuối cùng của Trịnh Diệp trong suy nghĩ của cô chỉ được hình dung bởi hai từ:" nhàm chán"!

Bởi vì từ sáng đã phải tới sở để giải quyết vụ tối hôm trước... phải tới tận trưa mới xong việc...

Đã vậy, vì nhóm thanh niên bị Trịnh Diệp bắt được kia đều thuộc dạng cậu ấm của những gia đình có thế lực nhất định, thậm chí còn có một tên là con của một quan chức chính trị... Vì thế, vốn là một vụ án khá đơn giản, trở nên vô cùng rắc rối... khiến Trịnh Diệp một phen mệt mỏi!

Nhưng bất ngờ, đến gần chiều, lại có điều bất ngờ xảy ra... Chuyện mà bất cứ người nào trong sở cảnh sát cũng bất ngờ, kể cả người thân của đám thanh niên vốn đang không ngừng âm ỉ, gây áp lực cho sở cảnh sát cũng phải trợn mắt im lặng, không làm được gì khác... cùng không dám tiếp tục nữa!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tuyệt đối giấu kín!

Ngày nghỉ phép sau cùng, cũng là ngày mà Trịnh Diệp gọi là nhàm chán cuối cùng cũng kết thúc... Mà sau ngày nhàm chán đó, Trịnh Diệp lại bắt đầu trở lại công việc quen thuộc của cô, cùng với đồng nghiệp mới, môi trường mới!

- Đây đây, giới thiệu với mọi người một chút!

Lâm Dương mở cửa phòng của đội cảnh sát hình sự ra... Vỗ vỗ tay thu hút sự chú ý của các thành viên bên trong. Khi thấy mọi người đều quay lại chào và nhìn ông, ông liền chỉ vào Trịnh Diệp và nói:

- Cô ấy là thượng úy Trịnh Diệp, vừa chuyển từ thành phố A về... Từ hôm nay cô ấy sẽ làm việc cùng chúng ta!

- Chào mọi người, tôi là Trịnh Diệp, rất vui được làm việc với mọi người!

Trịnh Diệp nở nụ cười tươi, hướng tới các đồng nghiệp gật đầu...

Những người đồng nghiệp của Trịnh Diệp ai cũng nghiêm mặt, chỉ gật đầu chào hỏi như có lệ...

- Được rồi, mọi người làm quen đi... Tôi còn có việc!

Nói xong, Lâm Dương nhìn thoáng qua Trịnh Diệp một cái rồi mở ra đi ra.

Trịnh Diệp nhìn thái độ nghiêm túc quá mực của các đồng nghiệp mới mà cảm thấy khó hiểu... Cô cảm thấy kì quái đưa mắt nhìn xung quanh, này... đám người này...?

- Oa... nhìn xem, phòng chúng ta từ hôm nay có thêm một đại mỹ nhân này! Sau này sẽ không còn nhàm chán nữa rồi...

Trịnh Diệp vốn muốn mở miệng xua tan cảm giác kì quái hi hữu...Song, cô chưa kịp nói, đã có một đồng nghiệp nam mang ánh mắt long lanh, xit xoa đến gần Trịnh Diệp.

- Này này tránh ra...hì hì, em là Vân Thi, chị có thể gọi em là tiểu Thi! Chị Diệp, em có thể gọi chị như thế không?

Ngay khi anh chàng kia còn chưa đến gần được Trịnh, đã bị một cô gái nhìn có vẻ nhỏ tuổi hơn Trịnh Diệp không thương tiếc giơ tay đẩy qua một bên...nhanh nhẹn tự nhiên giới thiệu chính bản thân!

Trịnh Diệp dù có hơi ngơ ngác, như cũng theo phản xạ tự nhiên gật gật đầu:

- À được, chào em!

- Ấy ấy... tiểu Diệp xinh đẹp...em đừng có để con bé này lừa đây! Không khéo lại bị nó chơi khăm thì khổ!

Lại thêm một người đàn ông khác, nở nụ cười như lẳng tử, liếc nhìn qua Vân Thi... sau lại đảo ánh mắt sang Trịnh Diệp. "Tốt bụng" nhắc nhở.

- À à...

Này này... mấy người này thay đổi biểu cảm cũng quá nhanh đi? Còn nữa, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Một người đàn ông khác nhìn có vẻ chuẩn mực hơn nhiều, ngũ quan cũng thuộc hàng anh tuấn...Đều quan trọng là, biểu cảm trên mặt anh ta cũng không có biến đổi nhanh như ba người vừa mở miệng! Anh ta thấy Trịnh Diệp có vẻ ngơ ngác như vậy, lắc lắc đầu đi tới...

- Thôi thôi được rồi, mấy anh chị đừng dọa người nữa...

Khẽ liếc qua ba người nọ, anh ta nghiêm giọng, lập tức ba người không nhí nhố nữa, thấy thế, mới vừa lòng hướng Trịnh Diệp:

- Chào cô, tôi là Lục Thành, là phó phòng ở đây, có gì không hiểu cô cứ tìm tôi!

- Vâng, tôi nhất định sẽ!

Trịnh Diệp nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô cười nhẹ đáp lại.

Lục Thành không khỏi nhìn Trịnh Diệp nhiều thêm một chút...sau đó liền chỉ tay vào từng người một trong phòng:

- Đây là Thẩm Đình, cậu ấy bình thường hay quá phận và linh tinh một chút, nhưng trong công việc rất giỏi... Cô ấy là Vân Thi, đừng nhìn nhỏ nhắn xinh xắn thế kia mà xem thường... chết chắc đấy! Tên này là Mặc Phong, là tay thiện xạ của đội... Còn một thành viên nữa vẫn chưa tới!

- Được rồi phó phòng...xong việc của anh rồi! Trịnh Diệp à, đừng nghe anh ta nói bậy, em có bạn trai chưa vậy?

Thẩm Đình, chính là người đầu tiên bắt chuyện với Trịnh Diệp, sau khi bị Lục Thành "nói xấu" thì cực không vui, liếc anh ta một cái rồi lại đưa ra một câu hỏi khiến Trịnh Diệp khó tin nhìn anh ta...

- Ấy ấy...anh biết anh đẹp trai, không cần nhìn anh như thế...sao nào, em đã có bạn trai chưa?

Thẩm Đình cười tự tin vuốt vuốt tóc, tinh bơ nói.

- Vẫn ch...

Rất tiếc, Trịnh Diệp vẫn chưa nói xong câu, đã bị người đàn ông còn lại, cũng chính là Mặc Phong cắt ngang:

- Này tiểu Diệp, em không cần để ý tên hoa đào kia... Xem anh này, nếu chưa có bạn trai thì có thể xem xét chọn anh nhé!

Nói xong, anh ta còn nháy mắt với Trịnh Diệp một cái!

Ngay lúc này đây, Trịnh Diệp thật sự không biết nói cái gì... Cũng may là còn có cô gái tên Vân Thi kia chen ngang kéo cô qua một bên, chóng nạnh chỉ vào mặt hai người đàn ông:

- Hai người vừa phải phải thôi nhé, không phải lúc nào muốn tán gái là tán đâu! Nhìn hai người đi, có xứng với chị Diệp không?... Chị đừng để ý bọn đàn ông thiếu nào này nhé!

Câu cuối cùng, Vân Thi rất là nhỏ nhẹ nói với Trịnh Diệp, thái độ thay đổi 180° luôn!

- Ủ!

Trịnh Diệp chỉ ừ nhẹ, nhất thời cô thật muốn vỗ trán kêu trời! Những người này thật sự chính là những sĩ quan cảnh sát sao, cô thật sự nhất thời khó có thể tiếp nhận được sự nhiệt tình của họ! Riêng vị phó phòng đang tỏ thái độ không bận tâm ngồi xem hồ sơ kia là có thái độ chuẩn mực nhất. Còn lại, hai người đàn ông nọ tuy có lời nói hơi ki một chút... Xong, cô nhìn ra họ đang đùa, không phải là hạn người kia! Riêng cô gái này...

- Chị Diệp...cho em hỏi một câu?

- Vì vậy?

Trịnh Diệp bị đánh gãy suy nghĩ bởi lời nói bất ngờ của Vân Thi, cô nghiêng đầu nghi vấn:

- Có phải vụ bắt hai tên cướp ngân hàng ngày hôm nọ, cùng với hạ gục bọn thanh niên con nhà giàu hôm trước... là do chị làm không?

Trịnh Diệp thoáng sững sờ trước câu hỏi của Vân Thi, nhìn lại đôi mắt long lanh của cô gái trẻ, cô nhẹ gật đầu...

- Tiện tay một chút ấy mà...

- Oa... chị thật giỏi nha...

Hai tên cướp ngân hàng kia, là tội phạm truy nã thời gian dài... cảnh sát đã truy lùng rất lâu nhưng không bắt được bởi khả năng lái xe lợi hại của chúng.. Thế mà, cô ấy chỉ "tiện tay" liền dễ dàng tóm gọn bọn chúng.. Còn đám thanh niên kia nữa...

- Trịnh Diệp, hai mươi lăm tuổi đã là thượng úy... chỉ một cái tên hai chữ, nhưng chỉ cần nói ra cũng đủ để bọn tội phạm ở thành phố A tay chân run rẩy. Được xem như nữ thần của sở cảnh sát thành phố A...

Đột nhiên từ ngoài cửa vang lên tiếng mở, sau đó là một giọng nữ cao ngạo vang lên, chậm rãi nói ra một phần tiểu sử của Trịnh Diệp...

Nhìn theo âm thanh, chỉ thấy đó là một người phụ nữ mặc cảnh phục, chỉ là phần quần được thay bằng váy... Dù rằng nữ sĩ quan của nước Z có thể mặc váy thay vì quần, tuy nhiên, chiếc váy của cô gái này cũng hơi bị ngắn đi!

Chiếc váy phải nói là siêu ngắn, đã vậy, chiếc áo cảnh phục cũng được chỉnh sửa lại, ôm sát cơ thể cô ta, làm cho thân hình nóng bỏng như ẩn như hiện... Còn khuôn mặt thì được trang điểm tỉ mỉ, cầu kì.

Cô ta dùng ánh mắt xem thường, cao ngạo nhìn Trịnh Diệp, khinh khỉnh nói tiếp:

- Chiến công hiển hách...đúng là không thể xem thường! Có điều...đấy có phải là do năng lực thực sự hay không, hay là dựa vào "thứ khác" để đạt được,còn chưa biết...?

Cô ta vừa nói, vừa đảo mắt nhìn cơ thể Trịnh Diệp... Hành động như thế, lời nói như thế, những người trong phòng đều có thể hiểu được cô ta đang ám chỉ điều gì!

Trong nhất thời, những người đang có mặt điều biến sắc, ba người đàn ông đồng loạt nhú mày không vui... Trịnh Diệp không nói gì, nhưng mặt mày cô thì trở nên lãnh lẽo, ánh mắt chứa hàn khí nhìn người phụ nữ kia! Trịnh Diệp không nói, nhưng không có nghĩa là sẽ không có người nói, Vân Thi tức giận chỉ thẳng vào người phụ nữ kia, hừ lạnh:

- Hừ, Lê Kiều Kiều...đừng tưởng ai cũng giống như cô, thật làm mất mặt cảnh sát! Nhìn cô, người ta chỉ nghĩ rằng cô là người trong "nghề", chứ chẳng ai nghĩ đến là một cảnh sát đầu... Đồ không biết liêm sỉ!

Nhìn xem nhìn xem, người phụ nữ đáng ghét này lại giờ thói rồi... Cô ta ý vào thân thể bản thân, thường hay tác quái tác quái ở sở. Hầu hết là nhìn thấy những nữ sĩ quan xinh đẹp hơn cô ta, là cô ta lại giờ cái giọng kia ra nói xấu người khác! Thật muốn cho cô ta ăn kẹo đồng mà!

- Con ranh kia... mày có ngon thì nói lại thử xem!

Người phụ nữ được gọi là Lê Kiều Kiều, thật không ngờ lại bị nói như thế... thì khuôn mặt" xinh đẹp" liền trở nên tức giận vặn vẹo. Cô ta lấy súng và nhắm ngay Vân Thi...

Vân Thi cũng không nhượng bộ... liền lấy súng ra nhắm lại:

- Tôi nói...

Rầm...

- Mấy người ồn ào đủ chưa? Trở lại làm việc hết cho tôi!

Ngay lúc Vân Thi chưa nói xong câu, đã phải ngưng lại vì một tiếng đập bàn vang dội, cùng âm thanh phẫn nộ của Lục Thành.

Vân Thi ít nhiều cũng bị khí thế của phó phòng dọa, không dám tiếp tục nữa, cô ấy liếc xéo Lê Kiều Kiều một cái... Điềm đạm kéo tay Trịnh Diệp:

- Chị Diệp, không cần để ý kẻ điên kia! Đi, qua bên này ngồi cùng bàn với em..

Trịnh Diệp thoáng nheo mắt lạnh lùng liếc Lê Kiều Kiều một cái...yên lặng để Vân Thi tùy ý kéo cô đi!

Còn người phụ nữ kia dù không cam lòng cũng không dám làm loạn lên nữa...

Sau đó... vào giờ nghỉ trưa, từ trong lời nói của Vân Thi, Trịnh Diệp biết được về người phụ nữ ngạo mạn kia, biết được vì sao người như vậy có thể làm việc được tại sở cảnh sát...

Thật ra, ông của Lê Kiều Kiều từng là người có công trong công cuộc thống nhất đất nước mấy mươi năm trước... Rồi hiện tại, ba cô ta cũng có chức quyền khá cao trong quân đội hiện tại...

Vì thế... cô ta vào sở làm việc được, lại có được hàm thiếu úy, trong khi thái độ đi làm như vậy mà không bị khai trừ... Lí do quá rõ ràng! Còn về phần năng lực, cô ta quả thật không thiếu, nếu không, cũng không thể ngang nhiên như thế!

Ngạo mạn, lẳng lơ... là một trong những từ ngữ có thể diễn tả đúng với bản chất của của Lê Kiều Kiều!

Hạn người như thế, cũng là hạn người Trịnh Diệp cực kì xem thường... Nhưng, cô cũng không rảnh rỗi dư sức đi quản làm gì! Chỉ cần không ảnh hưởng đến cô... thì cô sẽ không để ý!

Song...

Nếu như có người muốn tự tìm đường chết, chọc đến cô trước... thì đừng trách cô! Còn những lời nói nói hôm nay của người phụ nữ kia, cô sẽ tạm thời bỏ qua, nhưng không có nghĩa là quên đi, nếu cô ta lại tiếp tục... Khi đó, cô sẽ tính luôn một thể vậy!

Cô ta có người chóng lưng sao, cô cũng có đấy! Hơn nữa, của cô còn tốt gấp mấy lần cô ta...

Cô tin rằng... nếu như một trong hai lão già cực kì bao che khuyết điểm kia biết được lời hôm nay của Lê Kiều Kiều... Thì... chỉ sợ, không chỉ người phụ nữ kia, mà cả Lê gia, cũng khó sống yên ổn!

Haizzz... Nhưng cô hiện tại không muốn gây sự chú ý! Đành phải giấu kín chuyện này thôi, tuyệt không để hai lão già kia biết được!

...

- Hắc xì..

- Hắc xì..

Hai tiếng hắc hơi đồng loạt một trước một sau vang lên.

- Này, ông nhái tôi à?

Lạc lão gia vuốt vuốt mũi, trừng mắt nhìn người đối diện- Trịnh lão gia!

Trịnh lão gia không có tình tính kì quái như Lạc lão gia, thông gia của ông.. Ông khịt mũi xem thường:

- Ông nghĩ tôi dư hơi như ông chắc?! Chắc là nha đầu quý kia lại lòi tôi với ông ra nói xấu chứ gì!

Không hổ là danh tướng một thời, Trịnh lão gia đã đoán không sai chút nào. Lạc lão gia cũng cho là đúng, gật đầu như giả vờ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Gặp sắp lớn

Đối với các đồng nghiệp cùng phòng mới của mình, ngoại trừ một người, thì những người còn lại Trịnh Diệp đều cảm thấy thập phần thoải mái.

Hai anh chàng Thẩm Đình và Mặc Phong dù rằng đôi khi hay giờ thôi, trêu chọc cô vài câu... Nhưng điều không đi quá đà, biết dừng lại đúng lúc, trong công việc, năng lực của hai người họ là không thể chối cãi!

Cô gái tên Vân Thi kia, sau những ngày cô cũng phát hiện ra sự đặc biệt khác người, và tài nghệ của cô ấy. Hơn hết, cũng nhờ có cô ấy, mà phòng làm việc cũng vui nhộn hơn.

Lục Thành, anh chàng phó phòng này trong câu việc phải nói là cứng nhắc như khúc gỗ, nhưng may ra, không không quá khó khăn, khắt khe với cấp dưới cho lắm!

Người còn lại, cô ả Lê Kiều Kiều kia, cả phòng làm việc chẳng ai ưa nổi cô ta, mà cô ta thỉnh thoảng cũng không quên liếc ngang liếc dọc, nói bóng nói gió về cô... Nhưng cô chưa bao giờ xem trọng sự tồn tại của cô ta, chỉ cần không đụng vào nghịch lân của cô là được!

- Chị Diệp... Sao chị không cho cô ta một bài học đi? Cứ để cô ta nói xấu chị mãi sao?!

Vân Thi phụng phịu, nhìn thấy Lê Kiều Kiều cứ liếc ngang liếc dọc thần tượng của cô thì dâm ra bực bội..

Phải a... cô đã xem chị Diệp như thần tượng, là mục tiêu để cô nhấn đầu! Ấy vậy mà cái cô ả đáng ghét kia cứ thích kiếm chuyện với chị ấy! Chị ấy tại sao có thể đứng vững thế kia được chứ? Cô là cô không chịu được rồi đây nhé!

Trịnh Diệp nghe thấy giọng điệu không vui của Vân Thi, cô ngước mắt lên nhìn sang người phụ nữ cứ thích gây sự với cô... Cô khẽ nhếch khóe môi, hướng Vân Thi cười nhẹ với giọng điệu hời hợt:

- Miệng là của cô ta, mắt cũng là của cô ta... muốn nói, muốn nhìn là chuyện của cô ta, cần gì phải bận tâm chứ?

Cô không có hứng thú để dấn co vớ vẩn, mắc thời gian vô ích!

Vân Thi không biết suy nghĩ của Trịnh Diệp, càng không cho là đúng với lời của cô:

- Nhưng mà...

Không để cho Vân Thi nói tiếp, Trịnh cắt ngang lời cô ấy:

- Chẳng lẽ chó cắn em một cái, em lại muốn cắn lại sao?!

Hiển nhiên, Trịnh Diệp đang so sánh một con người với một con chó...

- Ủ hế...chị nói đúng! Thần tượng của em có khác...

Vân Thi có bộ dáng bùng tình đại ngộ, hớn hờ, dùng đôi mắt long lanh lung linh hướng Trịnh Diệp. Oa... như vậy mà cô lại không nghĩ ra, đôi co với hạng

người như Lê Kiều Kiều kia, chẳng phải là tự hạ thấp bản thân mình rồi hay sao?

Nhìn dáng vẻ của Vân Thi, Trịnh Diệp cảm thấy buồn cười, cô cốc nhẹ lên đầu cô ấy:

- Thôi được rồi, cô gái ngốc ạ, mau làm việc đi!

Nói xong, Trịnh Diệp cũng không để ý tới Vân Thi nữa, cô tập trung xem lại và hoàn thiện một số hồ sơ vụ án gần đây... Đây cũng là công việc khi không xuất hiện vụ án mới. Mặc dù làm thì làm, nhưng cô không hề thích thú với những việc này, cái cô yêu thích chính là trực tiếp đi điều tra... là tự tay bắt tội phạm! Một phần lý do cô phải chuyển từ thành phố A về đây là vì hiện tại ở chỗ kia quá yên bình, cô không có việc để làm, nhưng xem ra cái thủ đô này hơi yên bình thì phải?

Thật là nhàm chán!

Ngay lúc Trịnh Diệp cảm thấy nhàm chán, sắp không trụ được nữa rồi... điện thoại của cô liên reo lên.

- Alo, con nghe đây bác!

Trịnh Diệp nhìn tên người hiển thị trên màn hình, trên môi liền treo nụ cười vui vẻ, nhanh chóng nghe máy.

"Thế nào, nói sẽ liên hệ với bác sau, vậy mà tới bây giờ để bác chủ động liên lạc với con trước?"

Trong điện thoại vang lên giọng đàn ông trung niên, trầm áp, ôn trọng. Ngữ điệu giống như trách cứ, lại có phần buồn bã...

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trịnh Diệp hiện lên nụ cười ấy náy, biết sai mà nói.

- Con xin lỗi, con quên mất!

Cô thật sợ ý quá đi, lúc không cẩn lại quên mất...

Bên kia truyền đến tiếng thở dài:

"Thôi được rồi, bác không trách con... nhưng bây giờ phải lên phòng bác ngay"

- Nhưng con còn trong giờ làm việc!

"Con quên bác là ai sao, để bác...!"

Trịnh Diệp nhìn điện thoại tắc ngum, ngơ ngác, lại không thiếu sự bất đắc dĩ.

Reng... reng... reng...

Lần này không phải là điện thoại của riêng ai, mà tiếng chuông là từ chiếc điện thoại bàn trên bàn làm việc của Lục Thành, anh ta không chậm trễ bắt máy:

- Alo!

"..."

- Dạ vâng, tôi biết rồi!

Đề tai nghe xuống, ánh mắt Lục Thành có phần phức tạp nhìn Trịnh Diệp:

- Trịnh Diệp, cô lên phòng giám đốc một chút!

- Hà...ừ...

Khoé miệng Trịnh Diệp không ngừng co dật, xong cũng đứng lên bước đi!

Thật là, cái ông bác này của cô chẳng thay đổi gì cả! Rõ ràng sau giờ làm việc hai người có thể gặp nhau mà?! Có cần chơi nổi như vậy không, trực tiếp ra lệnh! Một nhân viên mới mà được giám đốc sở gọi, cái này ít nhiều cũng sẽ bị chú ý cho xem!

Hu...hu... biết thế đi gặp ông bác từ sớm cho rồi!

Dù trong lòng âm thầm than vãn, nhưng trời sinh cô lại vô cùng nhẫn cảm... Đối với ánh mắt đổ kỵ, ghen ghét sau lưng, cô làm như không thấy!

Haizzz... cô nhớ là bản thân chưa từng gây thù với cô ta, có sao cứ thích đôi co với cô mãi thế? Với cái đà này... ừm, những ngày tháng ở sở của cô sau này cũng không quá nhàm chán đi!

...

Nhìn cánh cửa trước mặt, khuôn mặt Trịnh Diệp có phần ảo não... Không phải vì cô không muốn gặp bác ấy, mà là mỗi lần bác điều nhắc đến chuyện kia, ách... thật là!

Thôi thì, chuyện gì tới thì sớm muộn gì cũng tới, có trốn cũng chẳng trốn mãi được! Quyết định, Trịnh Diệp liền đưa tay lên gõ cửa...

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi!

Trịnh Diệp liền đẩy cửa đi vào, thấy người ngồi trên ghế nhìn chằm chằm cô, cô gãi gãi đầu:

- Chào giám đốc!

- Gọi là gì thế?

Người đàn ông trung niên nghiêm mặt, không vui trừng mắt khi nghe Trịnh Diệp gọi.

Trịnh Diệp liền cười hề hề:

- Ha...ha...bác Triệu, lâu rồi không gặp bác, bác khoẻ không?

Người đàn ông trung niên hừ hừ, ra bàn làm việc, rồi ngồi xuống ghế xô pha.

- Hừ... Còn biết đến tôi sao? Tưởng là quên mất lão già này rồi! Tôi chỗ của tôi làm việc mà nhiều ngày như vậy còn không tới gặp...

Trịnh Diệp tự mình ngồi xuống, trung ra khuôn mặt vô tội, lấy lòng:

- Tại con bận quá mà, bác phải thông cảm cho con chứ! Chứ thật ra con cũng muốn tới gặp bác lắm, chỉ là không có cơ hội ấy mà?

Cô quả thật là bận à, không có nói dối đâu!

- Thôi, bác hiểu rõ mà, chỉ chọc con chút thôi!

Biểu tình trên gương mặt người đàn ông không còn nghiêm túc nữa, ông thả lỏng nét mặt, cười cười với Trịnh Diệp.

Đứa cháu gái vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu thế này, làm sao mà giận được? Mặc dù ông biết, tiểu nha đầu này vừa mới không nói lời thật lòng. Dù sao thì ông cũng xem như nhìn con bé lớn lên, nên cũng rõ không ít tính cách tình quái của con nha đầu này!

- Bác này...

Trịnh Diệp có phần chột dạ... không dám nhìn thẳng người đàn ông trung niên.

Ai...đúng là rất khó lừa được sếp lớn mà!

Người đàn ông trung niên trước mặt Trịnh Diệp, người mà cô gọi là bác Triệu... Thật ra, ông chính là Triệu Thế Mạnh, giám đốc đương nhiệm của sở cảnh sát thủ đô nước Z.

Sở dĩ Trịnh Diệp có thể thân cận với ông ấy như vậy, là bởi vì ông ấy và ba cô khi xưa là bạn bè của nhau, không những thế còn là cấp dưới thân cận của ba cô...

Từ còn nhỏ, Trịnh Diệp đã vô cùng thân thiết với ông ấy...lúc ba mẹ cô qua đời, cũng chính ông là người đã góp phần không nhỏ để an ủi Trịnh Diệp, giúp cô có ngày hôm nay!

Điều đặc biệt hơn nữa, ông ấy còn có một đứa con trai chơi thân từ bé xíu với Trịnh Diệp... Và...

- Lâu ngày không gặp, tiểu Diệp càng lúc càng xinh đẹp, tài giỏi a ~ Về có mấy ngày đã nổi tiếng khắp sở rồi... Hèn chi thằng Minh nhà bác mê tít con là phải!

Ngay tức khắc, khuôn mặt Trịnh Diệp có phần cứng đờ... lại bắt đầu nữa sao?

- Bác à... thật ra...

- Mà này, tiểu Diệp, chuyện lần trước con gọi cho bác là sao? Là những kẻ đó trêu chọc con à?

Trịnh Diệp muốn nói gì đó, nhưng Triệu Thế Mạnh lại chuyển sang đề tài khác. Cô khá là ngạc nhiên, nuốt những lời vừa định nói lại.. không ngờ lần này bác Triệu lại không dai dẳng như lúc trước? Nhưng mà... cũng may quá...

Không để suy nghĩ vẩn vơ trong đầu quá lâu, nghe tới chuyện kia, biểu cảm trên gương mặt có trở nên nghiêm túc, có phần suy tư...

- Không phải trêu chọc con, mà là một người khác!

- Vậy sao? Rồi trong chuyện đó ông nội con đã ra tay sao?

Nhìn sơ qua, vụ án đó cũng chỉ là một vụ án bình thường...

Song, bởi vì những người liên quan không đơn giản, nên nó bị nháo ra không nhỏ... Nhưng đến cuối cùng thì sao... mọi thứ lại vô duyên vô cớ yên bình, cái này đã hiển thị rất rõ là có người nhúng tay vào! Còn người đó là ai, ông nghĩ chính là vị kia ông của Trịnh Diệp...

Lại một lần nữa, Trịnh Diệp lắc đầu:

- Không phải ông ấy...còn cụ thể, chính con cũng không rõ được!

Phải, cô quả thật chẳng biết nó là như thế nào, rốt cuộc ai là người ra tay...

Hay là...

Nếu giống như cô nghĩ, vậy thì cô gái mà cô đã cứu đó, có thân phận thế nào? Và thật sự, có phải họ làm?

Khả năng này... cũng rất lớn!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Anh hai, em muốn có chị dâu!

Trịnh Diệp nghiền ngẫm lại, càng thêm khẳng định suy nghĩ của cô...

- Con sao thế?

Thấy Trịnh Diệp lâm vào trầm tư, Triệu Thế Mạnh liền lên tiếng dò xét. Nhiều lúc, chính bản thân ông, là người đã sống hơn nửa đời người, cũng không sao nhìn thấu được người con gái hơn hai mươi tuổi trước mặt...

Cô cười cười, không nói những điều đang nghĩ cho Triệu Thế Mạnh biết, nhiều khi, không nói rõ hết sẽ tốt hơn! Nhưng... không có nghĩa là cô bỏ qua, cái gì phải ra cái đó, cô nhất định sẽ làm sáng tỏ, xem ai là người thao túng ở đằng sau.

- Thôi, không muốn nói thì thôi, bác không ép! Aizzz... nhiều lúc, ta thật thấy ngưỡng mộ cha con, có một đứa con gái tài giỏi như con... Nếu cha con mà còn trên đời này, nhất định sẽ rất tự hào về con!

- Bác nói quá, con làm gì được như bác nói chứ? Hơn nữa... không phải bác có một người con vô cùng xuất sắc đó sao...

Trịnh Diệp không cho là đúng, chu môi trong vô cùng đáng yêu mà phản bác lại.

- Hừ...con đừng nhắc tới cái thằng vô dụng đó, có mỗi một việc mà làm hoài chẳng đâu vào đâu được, thật là làm bác thất vọng mà!

Triệu Thế Mạnh ra vẻ ghét bỏ, chỉ tiếc rèn sắt không thành với đứa con trai duy nhất của ông.

- Bác cứ đùa, anh Thế Minh như thế nào đâu phải con không biết, có chuyện gì có thể làm khó được anh ấy chứ?

- Thì chẳng phải nhiều năm như vậy còn không thu phục được con đó sao? Như vậy không vô dụng còn gì?!

Hừ hừ, cái thằng con ông, nhiều lúc thật muốn lôi nó ra giáo huấn một trận cho bỏ ghét! Sao có thể tệ đến như thế? Nhiều năm như vậy, mà vẫn không thể nắm giữ được một người con gái mà bản thân thích, chẳng vô dụng thì còn gì?

Trịnh Diệp lập tức im lặng, cô thực hiện phương châm" im lặng là vàng"! Mà đúng ra, là chẳng nói được gì nữa... Bác Triệu à...bác có biết con cố tình không chủ động tìm bác chính là cái lí do này hay không?

...

Sau lần Trịnh Diệp đi gặp Triệu Thế Mạnh, cô thấy rất rõ rằng người Lê Kiều Kiều dù rằng cũng rất hay rảnh rỗi, nói bóng gió, liếc xéo cô này nọ...

nhưng hình như đã ít lại, và kín đáo hơn một chút!

Không cần nghĩ, Trịnh Diệp cũng biết nguyên nhân là vì? Còn không phải ông bác sếp lớn của cô sao...

Nói gì thì nói, dù rằng cô rất không thích cái việc mà mỗi lần gặp ông đều nhắc đến chuyện kia! Song...

Có một ông bác như vậy không phải là không tốt, ít ra cô cũng có chỗ dựa tốt phải không?

Chẳng hạn như... chuyện của Lê Kiều Kiều vậy! Hai lão gia kia, cô còn có thể giấu được, nhưng...đối với ông bác của cô, ở ngay trên "địa bàn" của ông ấy xảy ra chuyện... Ông ấy không biết được thì chẳng phải quá uống phí chức vụ của ông sao?

Ông cũng đã đề nghị là nếu cô muốn... Mặc dù không thể vô cơ sao thái được cô ta, ông cũng có thể chuyển công tác của Lê Kiều Kiều...sang một phòng khác, hoặc nơi khác cũng được...

Tuy nhiên, cô đã không đồng ý...cô nghĩ kĩ rồi, để cô ta lại...từ từ đùa giỡn sau!

Nhưng bác ấy cũng khá hào tâm rồi...

...

Hoặc thị là tập đoàn quốc tế chuyên kinh doanh chính về điện tử, công nghệ thông tin, hàng không, cùng những mặt hàng xa xỉ phẩm khác...

Toạ lạc tại trung tâm kinh tế của thủ đô nước Z, người ta so sánh tòa cao ốc Hoắc thị chẳng khác gì là một con quái vật khổng lồ, khổng chế những thứ xung quanh nó...

Và như thế, quả thật, dù không kinh doanh hết tất cả các ngành nghề, tuy nhiên... Nếu Hoắc thị muốn thao túng nền kinh tế của nước Z, chẳng phải là chuyện khó khăn gì!

Mà mỗi khi nhắc đến Hoắc thị, sẽ chẳng có gì khác, người ta ngay tức khắc sẽ nghĩ ngay đến vị tổng tài điều hành tập đoàn... Người đàn ông độc thân hoàn kim, là chàng bạch mã hoàng tử trong mơ của các cô gái- Hoắc Vĩ Triệt!

- Xi... những người này cứ thích nói quá! Gì mà lạnh lùng, độc đoán, rồi còn đáng sợ ~... A...những người này chẳng biết gì cả, anh trai của em rõ ràng là ôn nhu, dịu dàng đến thế kia mà, có gì phải sợ chứ?

Ngay trong phòng làm việc của tổng tài, Triệu Thiên Lam buông điện thoại trên tay xuống, hai tay chống cằm chớp chớp mắt nhìn anh trai cô đang không ngừng xem hết tập hồ sơ này, đến tập hồ sơ khác.

Vừa rồi là cô vừa mới xem "tiểu sử" của anh trai mình qua những bài báo mạng... Kết quả sau cùng lại làm cô không mấy tin tưởng.

Hiển nhiên, cô bé đơn thuần ngay thơ đã vô ý quên mất, bản thân cô cũng sợ anh trai mình đến mức nào! Và những lúc bị anh trai "dịu dàng" trừng phạt như thế nào...

Hoắc Vĩ Triệt vốn đang rất tập trung làm việc, nhưng vừa nghe cô em gái nhỏ than thở liền buông tập hồ sơ đang xem dở trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Thiên Lam đang ngồi.

Con bé này, thấy anh yêu thương nó, thế là từ nhỏ đã đặc biệt bám lấy anh... Đến lúc xảy ra chuyện kia, vì sợ con bé bị tổn thương nên anh đã đưa nó sang Anh, với lí do là cho đi du học.

Đưa đi thì đưa đi, anh cũng không có thật sự bỏ rơi nó, vẫn thường xuyên sang bên kia thăm nó đấy thôi!

Nhiều năm trôi qua, anh cũng vì không muốn con bé trở về nước, không khéo nhớ lại chuyện cũ phải đau lòng, nên cố tình kéo dài thời gian ra, không cho nó về nước...tính ra thì cũng hơn sáu năm rồi nhỉ?

Nhưng cũng không thể trốn tránh mãi được, lại thêm con bé một mực đòi về, anh cũng phải đồng ý thôi!

Những tưởng rằng, qua bao lâu đó thời gian, nó sẽ không còn đeo bám anh như trước, ai dè...

Chẳng được mấy hôm!

Cũng may là con bé không phải là thứ tiểu thư ngang ngạnh không hiểu chuyện, có bám anh, nhưng cũng rất biết chọn thời điểm thích hợp... không ảnh hưởng đến công việc của anh!

Nhưng khi anh tới công ty làm việc, nó đi theo và ngồi một bên như vậy...

Đẩy ghế ra, Hoắc Vĩ Triệt rào bước đi qua chỗ Hoắc Thiên Lam đang ngồi, ngồi xuống bên cạnh cô.

- Trong lòng em, anh thật sự là như thế sao?

...Là ôn nhu, là dịu dàng sao?

Con người Hoắc Vĩ Triệt đông đầy ý cười cung chiều, xoa đầu em gái... Nếu thật sự nó nghĩ như vậy, cũng quá mức đơn thuần đi!

Nhưng đơn thuần thì có sao? Anh cũng mong em gái anh sẽ mãi như vậy, như một tờ giấy trắng không bị nhuộm đen! Dù gì, cũng có anh bảo vệ nó...

- Đúng...đúng vậy a~...

Giống như sợ anh trai không tin, Hoắc Thiên Lam ra sức gật đầu...

Hoắc Vĩ Triệt bật cười, liếc qua màn hình điện thoại em gái vẫn chưa tắt...

Quả thật, Thiên Lam nói không sai, nhưng...anh chỉ ôn nhu với nó, dịu dàng với nó! Không, đây là hiện tại... Còn đối với người ngoài, anh chưa bao giờ cần phải cho ai sắc mặt tốt cả!

- Anh hai, em muốn có chị dâu!

Ngay lúc Hoắc Vĩ Triệt đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng, đột nhiên, cô em gái nhỏ bên cạnh ngược đôi mắt to tròn, long lanh lên nhìn anh trai mình... Thốt ra một câu!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Vụ án khó nuốt

Bình thường, cô thường thấy các cô em gái không thích anh trai mình cưới vợ...vì nghĩ như vậy sẽ bị anh trai cho ra rìa! Nhưng cô thì khác, cô không hề có những suy nghĩ như vậy... Sờ dĩ cô thích đeo bám anh trai là vì khi anh ấy đi làm rồi, cô ở nhà một mình rất buồn!

Vậy cho nên khi anh trai cô cưới vợ rồi, cô sẽ có chị dâu... sẽ có người chơi với cô thôi mà?

Cho nên, cô muốn anh trai cưới vợ!

Hoắc Vĩ Triệt bị lời nói cùng vẻ mặt của em gái làm cho giật mình...cô em gái này của anh...

- Vậy nếu anh cưới vợ rồi, không còn thương em nữa, rồi người chị dâu đó còn ức hiếp em thì sao?

Kéo khoe môi, Hoắc Vĩ Triệt nhéo nhéo má em gái, giờ giọng

- Không sợ, bởi vì em tin tưởng anh hai, tin vào sự lựa chọn của anh...

Đúng vậy a~...cô tin anh trai sẽ không bỏ rơi đứa em gái này, cũng tin anh ấy sẽ tìm được một người chị dâu thật tốt!

Hoắc Vĩ Triệt cười cười, không nói... Nếu em gái anh đã muốn anh lấy vợ như vậy, thì anh cũng không thể làm cô bé thất vọng! Cho nên... phải...

...

Tại một nhà hàng Đức sang trọng, Hoắc Vĩ Triệt đi vào liền đảo mắt nhìn quanh, thấy đối tượng cần tìm liền cất bước đi tới một chiếc bàn gần cửa sổ...

- Hoắc tổng ngài đến rồi...mời ngài ngồi!

Một người đàn ông trung niên, dáng vẻ có phần thô kệch, ông ta vừa nhìn thấy Hoắc Vĩ Triệt liền đứng lên từ trên ghế, hướng anh nở nụ cười nịnh nọt và làm động tác mời...

Không có lập tức nói câu nào, Hoắc Vĩ Triệt rất là ung dung ngồi xuống đối diện người đàn ông, bắt chéo chân... Trên khuôn mặt cũng không còn biểu cảm ôn nhu, cung chiều khi đối diện với Hoắc Thiên Lam. Mà hiện tại, trên khuôn mặt anh tuấn không có lấy một tia cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén!

Và đó cũng chính là con người thật sự của Hoắc Vĩ Triệt mà người ngoài biết về anh.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn trực diện vào mặt của người đàn ông trung niên kia khiến ông ta không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Người đàn ông kia gắng gượng nở nụ cười lấy lòng:

- Hoắc tổng, ngài có thể xem xét lại bản hợp đồng một chút được không, tôi thấy như vậy không ổn cho lắm!

Nói xong, ông ta còn đẩy một tập hồ sơ đến trước mặt Hoắc Vĩ Triệt... Nhưng Hoắc Vĩ Triệt lại dường như ghét bỏ, anh nhủ mày:

- Tàn Nguyên!

- Dạ!

Tàn Nguyên, cũng chính là trợ lý của Hoắc Vĩ Triệt, vẫn luôn im lặng đứng lưng anh, nghe gọi tên, cậu ta liền hiểu ý, đáp lại một tiếng liền cầm lấy tập hồ sơ lên xem..

- Hạ tổng, ông có phải là quá tham lam rồi hay không, cả điều khoản như vậy mà còn sửa lại, chẳng lẽ ông không muốn hợp tác với Hoắc thị chúng tôi nữa sao?

Dẫu biết có lắm kẻ lòng tham không đáy, nhưng cái tên Hạ Tẩn này lại tham lam vô sỉ tới độ này, lại còn chọn đối tượng là Hoắc Thị! Chẳng lẽ ông ta tham lam đến ngu ngốc rồi không? Bấy nhiêu lợi nhuận rồi mà còn không chịu?

Nhìn nụ cười khinh bỉ, cùng với giọng điệu không khách khí của Tàn Nguyên, sắc mặt Hạ Tẩn chẳng mấy chốc trầm xuống:

- Trở lý Tẩn, cậu không thấy lời của cậu có phần hơi quá rồi không? Hơn nữa Hoắc tổng còn chưa nói thì cậu nói cái gì chứ?!

- Hạ...

Tàn Nguyên vừa mới nói được một chữ, Hoắc Vĩ Triệt đã đưa tay lên ra hiệu cho cậu ta im lặng... Anh cuối đầu lật xem từng trang một trên tập hồ sơ trước mặt, ngẩng đầu nhìn Hạ Tẩn, cười lạnh:

- Hạ tổng, tôi phải công nhận, dự án của ông có thể giúp Hoắc thị kiếm được lợi nhuận không nhỏ! Tuy nhiên, ông chỉ đề dự án, còn chi phí và quá trình thực hiện thì hết 85% là do Hoắc thị làm... 40%, cái giá này có phải quá cao rồi không?

- Nhưng mà Hoắc tổng, ngài cũng biết, ngoài Hoắc thị ra thì cũng có không ít tập đoàn mà tôi có thể hợp tác, cái giá này là thích hợp nhất rồi!

Hạ Tẩn đã vô tình quên mất mục đích ban đầu của ông ta, cũng quên luôn lúc này bản thân co ro nịnh bợ Hoắc Vĩ Triệt như thế nào! Trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất, cùng với bản tính cũ, giờ phút này nói chuyện với Hoắc Vĩ Triệt không khách khí nữa.

- Vậy sao, vậy thì tôi cũng tốt bụng nhắc cho Hạ tổng nhớ, Hoắc thị của tôi cũng không phải là không hợp tác với ông sẽ có vấn đề gì... So với ông, thì càng có nhiều người muốn hợp tác với chúng tôi hơn!

Hoắc Vĩ Triệt kéo khoé môi, không ngại trào phúng Hạ Tẩn. Ông ta nghĩ anh tự mình đến đây là vì xem trọng chuyện hợp tác lần này, mới mới ra giá à? Xin lỗi, vậy thì ông làm rồi!

Hạ Tẩn thoáng sững sờ, nhớ tới mục đích thực sự của bản thân liền hết hồn...

Song...

Lại ngay lúc này ông ta nhìn thấy Hoắc Vĩ Triệt có ý định đứng dậy, ngay lập tức hoàn hồn, vội vàng nói:

- Hoắc tổng...xin lỗi ngài, tôi vừa rồi hơi lơ lửng, mong ngài bỏ qua cho! Chỉ mong ngài thì hủy hợp đồng, mọi điều khoản điều đó ngài quyết định!

Hạ Tẩn cuối người, cắn răng nói ra từng chữ... Tại sao ông ta lại quên mất mục đích thật sự của hôm nay chứ? Bất chấp giá nào cũng phải bước lên được chiếc thuyền lớn Hoắc thị này, nếu không...nếu không...

Hoắc Vĩ Triệt không có để ý tới lời của Hạ Tẩn, nhưng anh vừa đứng dậy...song... Đột nhiên cảm nhận được cái gì, nhanh chóng cuối người úp xuống bàn!

Ngay sau đó...

Xoảng...

Bịch...

Âm thanh kính vỡ vang lên sau lưng Hoắc Vĩ Triệt, tiếp theo đó là âm thanh vật nặng rơi xuống đất vang lên...

- Áaa...

Hàng loạt hoảng sợ của khách trong nhà hàng vang lên, bởi vật nặng vừa rơi xuống đất chính là Hạ Tẩn...

Hạ Tẩn chết, bị một viên đạn ngay đầu mà chết, nhanh và bất ngờ tới nỗi ông ta chẳng kịp ú ớ được tiếng nào!

- Hoắc tổng...

Âm thanh lo lắng của Tần Nguyên vang lên, cậu vội vàng tiến lên một che chắn cho Hoắc Vi Triệt, nhưng anh lại giờ tay ngăn cản...

- Tôi không sao!

Hoắc Vi Triệt bình tĩnh đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức anh nheo mắt lại khi thấy một tia sáng lập loè phát ra từ trong tòa nhà đối diện.

Anh nhíu mày nhìn thì thể Hạ Tần dưới đất, rõ ràng là chết không nhắm mắt...

- Đi thôi, để cho cảnh sát đến dẹp dọn đi!

Chỉ liếc nhìn thì thể Hạ Tần thêm một cái, Hoắc Vi Triệt lạnh lùng lên tiếng, rồi không để ý ánh mắt của những người xung quanh mà cất bước rời đi.

Dám ở ngay trước mặt anh mà làm ra chuyện này, xem ra là có kẻ muốn đối đầu với Hoắc Vi Triệt này! Được... được lắm...!

Tần Nguyên không dám chậm chễ, nhanh chóng chạy theo Hoắc Vi Triệt... Lần này, xem ra lão đại tức giận rồi đây!

...

Chẳng mất bao lâu sau thì cảnh sát đã có mặt tại hiện trường, và không xa lạ khác chính là đội mà Trịnh Diệp đang tham gia, tất nhiên cũng có mặt của cô!

- Đã xác nhận danh tính nạn nhân chưa?

Trịnh Diệp đang phóng tầm mắt ra xa từ các lỗ kính bị đạn xuyên qua, nghe câu hỏi của Lục Thành đối với cấp dưới cô liền quay lại nhìn...

Chàng sĩ quan là người báo cáo, cầm lấy hồ sơ trên tay nghiêm túc nói:

- Thừa sếp, qua xác nhận thì biết được nạn nhân có tên là Hạ Tần, 47 tuổi. Là tổng tài của của tập đoàn Hạ Kinh- một tập đoàn chuyên về lĩnh vực điện tử.

Lục Thành gật đầu, ra hiệu cho chàng cảnh sát kia đi làm việc, ngay lập tức bên tai vang lên một giọng nói thanh lãnh:

- Là một vụ bắn tỉa có chuẩn bị, tên bắn tỉa rất chuyên nghiệp, địa điểm nhắm bắn có thể là ở bên tòa nhà bên kia, đối diện...

Trịnh Diệp nhìn vào vết đạn giữa trán Hạ Tần, rồi lại đứng ngay vị trí mà Hoắc Vi Triệt đứng khi nãy, cô chỉ tay vào lỗ thủng trên kính, xuyên qua đó hướng tới một tòa nhà khác.

Bắn chuẩn xác giữa mi tâm trong một khoảng cách ước chừng trên 600 mét như vậy... Trong vụ này xem ra không đơn giản!

Lục Thành nghe Trịnh Diệp đã ra phán đoán và dẫn chứng, ngay lập tức liền sai người đi sang tòa nhà bên kia điều tra. Nếu như có vỏ đạn, thì càng chứng thực phán đoán của Trịnh Diệp hơn rồi...

Tiếp theo đó, Trịnh Diệp liên tục nêu ra thêm vài điều, làm cho ánh mắt Lục Thành nhìn cô càng lúc càng phức tạp. Nhưng mỗi khi có việc như thế này, Trịnh Diệp sẽ hoàn toàn tập chung, không quan tâm tới bất cứ thứ gì khác, nên không thể nhận ra được sự khác lạ của chàng phó phòng!

- Thừa sếp, theo như lời những nhân chứng có mặt tại hiện trường lúc án mạng xảy ra... Thì lúc đó ngoài nạn nhân còn có thêm hai người đàn ông nữa!

Một anh cảnh sát đến trước mặt Trịnh Diệp cùng Lục Thành nói. Không cần Lục Thành lên tiếng, Trịnh Diệp đã mở lời trước:

- Vậy hai người kia đâu?

- Những người chứng kiến nói khi án mạng vừa xảy ra thì hai người đàn ông kia đã lập tức rời khỏi!

- Sao lại có thể như vậy, mau điều tra xem họ là ai, rồi đưa tới đây!

Lần này là tới phiên Lục Thành, anh không vui lên tiếng. Tại sao lại vừa xảy ra chuyện lại rồi đi, dù gì cũng phải đợi cảnh sát đến lấy lời khai! Hay là hai người kia có vấn đề?

- E rằng không dễ đâu!

Ngay khi anh cảnh sát kia định xoay người đi, một giọng nói khác đột ngột vang lên. Thẩm Đình cầm trên tay một tập hồ sơ, thấy ánh mắt khó hiểu của Trịnh Diệp với Lục Thành liền đưa cho hai người:

- Tự xem sẽ rõ... Đây là hợp đồng đã chuẩn bị sẵn, trong đó một bên là Hạ Kinh, một bên là Hoắc thị! Từ đó suy ra, hai người đàn ông đã bỏ đi kia rất có khả năng là Hoắc tổng với trò lý của anh ta...

Trong khi để Trịnh Diệp và Lục Thành xem xét tập hồ sơ kia, Thẩm Đình cũng không nóng không lạnh nói ra lời của bản thân.

Song...

Ba người đều không hện mà cùng rơi vào trầm mặc...

Hoắc thị... Hoắc tổng?

Vụ này khó nuốt thật rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đến gặp Hoắc tổng

Tại cái nước Z, cũng như cái thủ đô này ai mà không biết đến Hoắc thị? Hướng chỉ với nghề nghiệp vô cùng phức tạp của họ, thì làm sao không biết?

Trịnh Diệp mặc dù là mới trở về thủ đô không lâu, lúc trước có thể vì tính cách vô tâm vô phế của cô mà không biết Hoắc thị! Nhưng cũng bởi vì thế, ông ngoại của cô sợ cô vô tình chọc phải phiền phức đã đưa cho cô một đồng hồ sơ tài liệu liệt kê đầy đủ những đặc thù mà cô chưa biết!

Cũng nhờ vậy, lúc này đây cô mới có thể biết được một số thông tin hữu ích, cụ thể...

Hoắc thị là tập đoàn nắm giữ mạch kinh tế của nước Z, một địa vị vững chắc khó có thể lung lay được! Tổng tài Hoắc thị, Hoắc Vĩ Triệt...đây được xem là người đàn ông độc thân hoàng kim sáng giá nhất trong mắt các thiếu nữ... Cũng chính anh ta là người đã đưa tập đoàn lên vị trí của ngày hôm nay.

Bình thường dính líu tới nhân viên Hoắc thị là đã đủ khó, vậy mà bây giờ lại chính là Hoắc Vĩ Triệt!

- Bây giờ làm sao? Mời anh ta tới hiện trường..

Thẩm Đình xoa cằm suy tư một, rồi bỗng nhiên mở miệng, có điều lời chưa dứt đã bị Lục Thành cắt ngang:

- Không được, đây chỉ là suy đoán của chúng ta, nếu đối tượng là một người khác thì còn mời được, đằng này...

Lục Thành lắc đầu thể hiện sự bất đắc dĩ, lại làm Trịnh Diệp khó hiểu:

- Sao lại là suy đoán chứ? Nếu anh ta đã xuất hiện thì ít gì cũng sẽ lưu lại dấu vân tay... Nếu không thì cũng có hình ảnh trong camera của nhà hàng chứ?

Có thể những người khác trong nhà hàng sẽ không để ý và thấy được mặt mũi của Hoắc Vĩ Triệt... Vậy thì vẫn còn hình ảnh trên camera của nhà hàng, với nhà hàng cao cấp thế này làm gì không có camera quan sát cơ chứ?

- Vô ích thôi, tổ kiểm tra hiện trường đã tiến hành kiểm tra vật dụng trên bàn, nhưng không hề có dấu vân tay của Hoắc Vĩ Triệt, trên camera không có quay được hình dáng có anh ta!

Vì vậy, họ làm gì có tư cách gọi người ta tới hiện trường?

- Được rồi, trong việc này chẳng có cái gì khó cả, mọi người ở đây chỉ là làm quá vấn đề lên thôi! Bây giờ tôi sẽ đến Hoắc thị tìm Hoắc Vĩ Triệt, các anh ở lại điều tra xem có manh mối gì nữa không!

Nói xong, chẳng thèm đợi mấy người kia kịp thích ứng, Trịnh Diệp đã đi thẳng ra ngoài.

- Anh đi với em!

Thẩm Đình kêu lên, xong liền ba chân bốn cẳng chạy theo Trịnh Diệp.

Đến lúc cả hai người kia điều đã khuất bóng, Lục Thành mới sững sờ ngộ ra một điều: Quả thực, anh ta đã làm quá vấn đề lên rồi!

Suy đoán Hoắc Vĩ Triệt có liên quan, nhưng không có chứng cứ cụ thể thì tự tìm đến anh ta thôi!

Một lần nữa, ánh mắt của Lục Thành trở nên hoang mang, hoang mang về lí do khiến anh ta suy đoán lệch hướng.

- Chẳng biết là bị gì nữa...

Lắc lắc đầu tự lẩm bầm một câu, anh ta liền trở lại với câu việc của bản thân!

...

Hoắc thị, văn phòng tổng tài...

Hoắc Vi Triệt dựa hẳn người lên là ghế, ánh mắt âm trầm nhìn thẳng vào chất lỏng màu đỏ sậm sóng sánh trong ly... Anh uống một ngụm rượu rồi ngẩng đầu lên:

- Đã biết là kẻ nào làm chưa?

Anh thật sự rất muốn biết là kẻ nào khiêu khích với anh! Ai muốn giết người, giết bao nhiêu anh không quản, nhưng lại cố tình giết trước mặt anh... Còn nữa, thật sự mục tiêu của kẻ đó có phải là Hạ Tần? Bởi vì nếu như lúc đó anh không kịp thời phát hiện ra, người trúng đạn...đó là anh!

Đây rõ ràng là khiêu khích trắng trợn!

Tần Nguyên đứng trước mặt Hoắc Vi Triệt, ngữ khí cung kính, thêm một phần trầm trọng:

- Lão đại, tạm thời còn chưa có tra ra được kẻ đằng sau...bởi kẻ này làm việc quá mức cẩn thận! Tại nơi tên sát thủ đặt súng bắn tỉa phát hiện một vỏ đạn, nhưng người của chúng ta chưa tìm hiểu thêm được gì, thì cảnh sát đã xuất hiện...

Khi ở bên ngoài, Tần Nguyên sẽ gọi Hoắc Vi Triệt là Hoắc tổng, nhưng khi không có người ngoài, cậu ta sẽ gọi là lão đại! Cũng bởi vì ngoài thân phận là tổng tài của Hoắc thị, anh vẫn còn một thân phận khác...

Nói xong, Tần Nguyên không khỏi nhủ mày... Năng lực của đám cảnh sát kia có bao nhiêu cậu cũng rõ không ít, động tác lần này của bọn họ có vẻ nhanh hơn mọi khi không ít thì phải?

Không khó để đoán ra thuộc hạ của anh đang nghĩ cái gì trong đầu, nhưng tạm thời vấn đề đó không quan trọng:

- Vậy thì cứ để yên đó cho cảnh sát, không cần xen vào! Còn về phần Hạ Tần, có điều gì đáng ngờ không?

- Lão đại, tên Hạ Tần này không đơn giản chỉ là một thương nhân bình thường! Mà ông ta không thoát khỏi dính dáng vào một số vụ làm ăn phi pháp... Cũng có một khả năng cái chết của ông ta có liên quan mật thiết với chuyện gấp rút muốn kí hợp đồng với chúng ta!

Với điều khoản trong hợp đồng, thì sau khi hai bên điều thống nhất, ông ta sẽ ngay lập nhận được một khoản tiền không nhỏ! Nhìn thái độ nóng lòng lúc đó của ông ta...chắc chắn có ẩn khúc!

Ánh mắt Hoắc Vi Triệt hiện lên tia sau xa, khuôn mặt vô cảm âm trầm khiến người khác không thể suy đoán được cảm xúc thật sự của anh...

Hoắc Vi Triệt vừa định nói điều gì với Tần Nguyên, thì bất chợt điện thoại cố định trên bàn làm việc của anh reo lên:

- Hoắc tổng, có hai nhân viên cảnh sát tới tìm ngài, không biết có cho họ lên không ạ?

Ngay khi Hoắc Vi Triệt ấn nút nghe, một giọng nữ chuyên nghiệp liền vang lên đầy thận trọng:

Cảnh sát?

Tìm đến nhanh như vậy?!

Hoắc Vi Triệt không vội trả lời, mà một bàn tay đột nhiên đặt lên bàn phím laptop rồi liên tục mấy cái... Tiếp sau đó chỉ thấy trên màn hình hiện lên hình ảnh hiện tại của bàn lễ tân. Khi thấy hình ảnh của hai người một nam một nữ mặc cảnh phục đứng trước bàn, phía miệng anh liền cong lên ánh mắt hiện lên tia sáng nhàn nhạt...

- Hoắc tổng?

Có lẽ hơi lâu mà không nghe thấy hồi âm, nữ nhân viên lễ tân ở đầu dây bên kia liền vang lên âm thanh nghi hoặc.

- Dẫn họ lên đây!

Phun ra bốn chữ, anh cũng không cho nữ nhân viên lễ tân kia nói thêm chữ nào, liền ấn nút tắt.

Vì là Hoắc Vi Triệt bật loa ngoài của điện thoại, nên Tần Nguyên đứng đó đều đã nghe không sót một chữ. Vốn đã bất ngờ trước sự thay đổi sắc mặt của lão đại, còn thêm quyết định của anh, làm cho Tần Nguyên cảm thấy một trận khó hiểu.

- Lão đại...

- Tôi tự biết mình đang làm gì! Bây giờ cậu âm thầm điều tra cụ thể những mối làm ăn lúc trước của Hạ Tần... Nhớ làm cho kín vào!

Giờ tay ngăn cản lại những lời nói của Tần Nguyên, Hoắc Vi Triệt sâu kín nhìn cậu ta. Giọng điệu mặc dù rất nghiêm túc, nhưng không còn âm trầm lạnh

lùng như khi nãy nữa...

Tần Nguyên không dám cãi lệnh, nuốt lại tiếng lòng của bản thân, cung kính lui ra ngoài.

Lúc Tần Nguyên đi tới cửa thang máy, cũng đúng lúc nhìn thấy nhân viên lễ tân dẫn theo hai vị cảnh sát một nam một nữ...

- Trợ lý Tần!

Cô nhân viên khi thấy Tần Nguyên liền cúi đầu chào. Tần Nguyên gật đầu, sau đó không nhìn được nhìn hai người cảnh sát kia nhiều hơn một chút..., Khi nhìn đến vị nữ cảnh sát, ánh mắt Tần Nguyên loé lên ý vị không rõ ràng.

Hầu hết những thứ có liên quan đến lão đại ở nhà hàng kia cậu ta điều đã âm thầm xoá hết rồi, nhưng cảnh sát lại có thể nhanh như vậy tìm tới đây... Thì ra là...

Cốc...cốc...cốc...

- Hoắc tổng, tôi đưa hai cảnh sát lên gặp ngài!

Cô nhân viên lễ tân giờ giờ tay rõ cửa phòng, còn thuyết minh thêm một câu. Ngay lập tức sau cánh cửa vang lên một giọng nói trầm ấm:

- Vào đi!

- Mời hai vị!

Sau khi Trịnh Diệp và Thẩm Dinh vào phòng, cô nhân viên lễ tân cũng nhanh chóng lui ra.

Trịnh Diệp gật đầu chào cô nhân viên kia, rồi liền nhanh chóng đánh giá sơ lượt căn phòng... Chỉ vờ vờ vài giây, nhưng Trịnh Diệp cũng phát giác ra khi cô nhìn căn căn phòng, thì cũng có một ánh mắt nóng rực trực diện đánh giá cô! Đặc biệt ánh mắt kia khiến cho cô cảm thấy vừa lạ vừa quen, giống như là...? Men theo tầm mắt, hiện ngay trước mặt cô là một khuôn mặt đẹp trai vô đối. Trịnh Diệp dù sao cũng là phái nữ, nên không tự chủ mà bị ngây người...

- Không biết hai vị đây là?

Âm thanh lười biếng bá đạo vang lên với ý dò xét ngẫu nhiên, Trịnh Diệp cũng từ đó mà hồi phục lại tinh thần. Cô lấy lại sự bình tĩnh, vứt bỏ suy nghĩ vớ vẩn, nhìn trực tiếp vào ánh mắt người đàn ông đối diện:

- Chào Hoắc tổng, chúng tôi là cảnh sát hình sự của sở thú đô... Tôi là Thượng úy Trịnh Diệp, còn đây là Trung úy Thẩm Dinh!

Vừa nói, Trịnh Diệp không quên đưa thẻ ngành ra chứng minh thân phận. Cũng bởi vì cấp bậc của cô cao hơn Thẩm Dinh, nên có quyền thay anh ta nói chuyện.

Ánh mắt Hoắc Vi Triệt không kiên kị mà đánh giá Trịnh Diệp, trong lòng vừa vui sướng, lại vừa có sự hứng thú dâng trào. Vui sướng là vì cô cũng không cưỡng lại được vẻ đẹp của anh, càng thêm hứng thú là bởi vì định lực của cô gái đó, có thể nhanh chóng thanh tỉnh như vậy...

- Tôi là Hoắc Vi Triệt, mời hai người ngồi!

Người ta đã giới thiệu, Hoắc Vi Triệt cũng không thể không đáp lại, có điều khi nói lại cố tình nhấn mạnh tên của bản thân...ánh mắt cũng chỉ đặt trên một người!

Trịnh Diệp nghiêm túc ngồi xuống đối diện Hoắc Vi Triệt, Thẩm Dinh cũng ngồi xuống kế bên cô... Tất nhiên là ánh mắt trắng trợn của Hoắc Vi Triệt, Trịnh Diệp và Thẩm Dinh cũng thấy được.

Và tất nhiên anh chàng Thẩm Dinh không chịu nổi, vừa định có hành động, đã bị một bàn tay mạnh mẽ đè lại. Trịnh Diệp dùng hành động âm thầm ra hiệu cho Thẩm Dinh bình tĩnh, dù chính bản thân cô là đang vô cùng muốn bùng phát... Tạo ra cho mình một tư thái chuyên nghiệp nhất, cô nói:

- Hoắc tổng, chúng tôi có một số việc cần anh xác nhận, mong anh vui lòng hợp tác!

Hoắc Vi Triệt lười biếng dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân, ánh mắt vô cùng nghiêm túc mà quan sát Trịnh Diệp, như muốn nhìn thấu cả cơ thể cô qua bộ cảnh phục. Vừa cảm thấy khuôn mặt cô đậm ra khó chịu, anh liền gật gù:

- Em mặc cảnh phục rất đẹp!

Trịnh Diệp im lặng, còn Thẩm Dinh ngồi kế bên tròn mắt không thể tin!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhìn chường mắt

Quả thật, dù rằng lúc này Hoắc Vĩ Triệt nói ra một câu như thế... có chút không hợp hoàn cảnh! Nhưng...anh nói đâu có sai?

Dáng người ba vòng của Trịnh Diệp đã đạt tiêu chuẩn của một siêu mẫu... Bộ cánh phục của cô dù rằng không phải ôm chặt thân người, vạt áo ngắn đến hở rốn giống như Lệ Kiều Kiều... Tuy cũng ôm sát, nhưng độ của Trịnh Diệp chỉ dừng lại ở mức tiêu chuẩn, vừa vặn tôn lên dáng người của cô, nhưng cũng dễ dàng, thoải mái hoạt động một cách tốt nhất! Hơn hết, làn da trắng mịn của Trịnh Diệp qua màu đen của bộ cánh phục càng thể hiện rõ ràng hơn hết!

Bình thường, các cánh mày râu độc thân ở sở ai mà chẳng bị dáng vẻ của Trịnh Diệp mê hoặc... nhưng ngoài Thẩm Dinh với Mặc Phong thì chưa có người nào nói ra! Còn nữa, dù Thẩm Dinh cùng Mặc Phong đã từng khen ngợi Trịnh Diệp... nhưng cũng không có quá trực tiếp như Hoắc Vĩ Triệt bây giờ.

Ngược lại với dáng vẻ há hốc mồm của Thẩm Dinh, khuôn mặt vừa đơ vừa đỏ của Trịnh Diệp... Thì đương sự Hoắc Vĩ Triệt lại chẳng mảy may gì, ánh mắt càng không kiên đề mà dán lên người Trịnh Diệp!

Bầu không khí trong phòng lúc này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung, đó chính là: quái dị!

Cũng may là vào đúng lúc này có một cô nhân viên mang nước vào... Thành công phá vỡ không khí quái dị trong phòng.

Trịnh Diệp dù sao có định lực vô cùng tốt, nên nhanh chóng ổn định lại tinh thần, nhớ tới vấn đề quan trọng đang cần xử lý. Cô nâng ly nước trên bàn lên uống một ngụm, háng giọng:

- A...hum... Hoắc tổng... chúng tôi cần ngài nghiêm túc hợp tác với chúng tôi một chút!

Mặc dù bên ngoài cố tỏ ra nghiêm túc, nhưng trong lòng Trịnh Diệp lại không hề được như vậy! Bởi người đàn ông trước mặt cho cô cảm giác rất nguy hiểm, dù rằng anh ta đang cười. Hơn hết, cô lại càng không rõ vì sao anh ta lại nói một câu như vậy? Giống như là đã từng thấy cô... nhưng rõ ràng đây là lần đầu tiên cô và anh ta gặp mặt!

Nhưng điều Trịnh Diệp không ngờ, chính là sau khi cô nói ra như vậy, sắc mặt Hoắc Vĩ Triệt đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nhìn về phía cô và Thẩm Dinh.

Trong lòng Trịnh Diệp một lần nữa lộp bộp, người ta nói tính khí phụ nữ khi mang thai là thất thường nhất! Nhưng theo cô thấy thì người đàn ông trước mặt này còn thất thường hơn, mới cười đây, mà chớp mắt sắc mặt đã như vậy... Lần này không đợi Trịnh Diệp lên tiếng, đã có một giọng khác vang lên:

- Hoắc tổng, chúng tôi biết thời gian của ngài là vô cùng quý giá... Nhưng ngài yên tâm, chỉ cần ngài nghiêm túc, sẽ không mất nhiều thời gian của ngài đâu!

Con người của Thẩm Dinh vốn thuộc dạng chính trực thẳng thắn, nên vẫn là không thể tiếp tục chịu được thái độ của Hoắc Vĩ Triệt, giọng điệu nói chuyện đã có phần...ách...

Nào ngờ, Hoắc Vĩ Triệt vốn đã lạnh mặt, sau khi thấy Thẩm Dinh lên tiếng, mặt càng lạnh hơn.

Trịnh Diệp sợ Thẩm Dinh lại vô tình chọc giận người đàn ông này, cô ra hiệu cho anh ta không được nói nữa. Bản thân thì hít sâu một hơi, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể:

- Được rồi, Hoắc tổng... bây giờ anh muốn thế nào mới chịu hợp tác với chúng tôi? Anh nói ra, nếu phù hợp chúng tôi sẽ chấp nhận!

Phải nhận, đối với những kẻ ăn trên ngồi trốc này, nếu muốn khai thác thông tin từ họ, thì phải có kiên nhẫn, không được nóng vội.

- Muốn tôi hợp tác cũng dễ thôi... Nhưng tôi chỉ muốn hợp tác với em, không có kẻ thứ ba!

Ngụ ý: không có mặt của Thẩm Dinh

Thái độ của Hoắc Vĩ Triệt cũng hòa hoãn lại đôi chút, nhưng vẫn là không để Thẩm Dinh vào mắt... Khi nói chuyện, ánh mắt vẫn đặt trên người Trịnh Diệp.

Hừ hừ...một câu "chúng ta", hai câu "chúng ta", anh chính là nghe không thuận tai hai từ này đó... Lại còn dám dùng giọng điệu như thẩm tra tù nhân mà nói với anh. Cái quan trọng là, anh không thích có một người khác giới nào gần gũi tiểu Diệp của anh! Nhất là cái ánh mắt của tên này khi nhìn tiểu Diệp...anh cảm thấy vô cùng chướng mắt!

Không người tới là tiểu Diệp, còn lâu anh mới có nhã hứng gặp gỡ tốn thời gian với cảnh sát nhé!

- Anh đừng...

...có quá đáng!

Bà chữ cuối cùng Thẩm Dinh vẫn chưa kịp nói ra, đã bị cái nhìn của Trịnh Diệp làm cho ngậm miệng lại.

- Hoắc tổng, tôi đồng ý yêu cầu của ngài! Thẩm Dinh...anh xuống dưới đợi tôi...

Câu đầu là Trịnh Diệp nói với Hoắc Vĩ Triệt, câu sau là cho Thẩm Dinh. Bây giờ cô cũng hiểu, vì sao các đồng nghiệp kia không ai dám đưa ra đề nghị đến cái Hoắc thị này rồi... Bởi vì có đến, cũng chưa chắc có được sự hợp tác từ Hoắc Vĩ Triệt!

- Nhưng mà...

- Không có nhưng nhị gì hết, đây là lệnh!

- Thôi được rồi, nhưng cô cũng phải cẩn thận đó!

Mặc dù không cam tâm, nhưng Thẩm Dinh cũng không thể làm gì khác được, anh ta đành bỏ lại một câu với Trịnh Diệp, rồi cũng phải ra khỏi phòng.

Còn ngữ điệu dằn dò kia, chẳng khác gì là Trịnh Diệp sắp lâm trận, ra chiến trường vậy...

Thẩm Dinh đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Trịnh Diệp cùng Hoắc Vĩ Triệt... Trịnh Diệp toả ra bình tĩnh, cô cầm một bản ghi chép lên, mắt hướng Hoắc Vĩ Triệt.

- Hoắc tổng...chúng ta bắt đầu được rồi chứ?

Đây là là cực điểm nhẫn nại của cô rồi, nếu anh ta còn không chịu nghiêm túc hợp tác, thì cô sẽ không tiếp tục hỏi nữa. Không có lời khai của anh ta thì sao, cô cũng có thể tự tìm kiếm manh mối... dù hơi tốn thời gian một chút!

Sau khi Thẩm Dinh đi rồi, Hoắc Vĩ Triệt cũng thoải mái không ít, nhận thấy người đối diện đang cố kiềm chế, anh cũng không kì kèo mặt cả nữa:

- Muốn hỏi gì thì em hỏi đi, tôi sẽ biết gì nói đó!

- Vậy thì...

Tiếp theo đó, cứ Trịnh Diệp hỏi câu nào, thì Hoắc Vĩ Triệt sẽ "nghiêm túc" trả lời câu đó...

...

- Cảm ơn anh đã hợp tác... có gì tôi sẽ đến tìm anh sao! Chào anh...

Cuối cùng cũng có được những thứ cô cần, Trịnh Diệp nhìn sơ lược lại nội dung vừa ghi chép, thấy không có gì sai sót, cô mới đóng lại... Đưa tay ra bắt tay với anh...

Nhưng...

Bắt tay thì Hoắc Vĩ Triệt bắt, có điều nắm mà không có ý định buông ra...

- Hoắc tổng...

- Mau sẽ sớm nhất có thể được gặp lại em!

Nắm bàn tay mềm mại của cô, làm Hoắc Vĩ Triệt yêu thích không muốn buông, nhưng để tránh gây ác cảm, anh cũng phải luyến tiếc buông ra.

Nhưng Hoắc Vĩ Triệt nào biết, vốn dĩ, dù anh không nhanh chóng buông tay... thì Trịnh Diệp cũng có "đá cái nhìn" không mấy tốt" về anh!

Và hơn hết, trong lòng cô đang kêu rào rằng không muốn gặp lại anh ta một chút nào...

...

Sở cảnh sát, phòng họp...

Lục Thành đứng ở đầu bàn, nhìn một lượt những người có mặt, anh ta nói:

- Mọi người đều đã có mặt đầy đủ, vậy chúng ta bắt đầu cuộc họp! Vụ án...

- Cái gì mà đầy đủ... các người không thấy là còn thiếu tôi sao? Không có tôi thì mấy người tròng nào mới phá được án chứ?

Cửa phòng họp một lần nữa mở ra, một giọng nói ngang ngược, hống hách truyền vào... Hình như là Lê Kiều Kiều rất thích mấy kiểu xuất hiện khiến

người ghét...sau khi tiếng cô ta vừa dứt, lập tức cũng có mấy ánh mắt không mấy thiện cảm.

- Nhìn cái gì, còn không bắt đầu cuộc họp đi!

Lệ Kiều Kiều, cô ta uỷ lại người thân, lúc nào muốn làm, thì làm, muốn nghỉ thì nghỉ, chẳng thèm xem ai ra gì... Lúc đầu, Lục Thành không chấp nhận được báo lên cấp trên mấy lần, nhưng cấp trên lại bảo anh ta không cần bận tâm! Cứ thế nhiều lần, Lục Thành cũng không thèm để ý tới...cô ta muốn nghỉ thì nghỉ, dù sao trong đội có cô ta hay không cũng vậy, không có còn để rắc rối, chướng mắt!

Ngày hôm qua khi đi điều tra hiện trường vụ án, cô ta không có mặt... nên mới không có những trò hề xảy ra.

- Được rồi, bởi vì Kiều Kiều hôm qua nghỉ, không nắm được tình hình của vụ án, nên tôi sẽ sơ lượt lại một lần!

Dừng lại... khẽ đảo mắt một chút, Lục Thành mới nghiêm túc, anh ta điều chỉnh hình ảnh trên máy chiếu cho hiện lên hình ảnh Hạ Tấn nằm trên sàn nhà trong nhà hàng:

- Nạn nhân trong vụ án này là Hạ Tấn, 47 tuổi, là tổng tài của tập đoàn Hạ Kinh... Nguyên nhân cái chết là do bị một viên đạn xuyên đầu, chết ngay lập tức! Hiện trường nằm ở nhà hàng Đức Essen Himmel...

Tiếp theo đó Lục Thành tóm lượt đầy đủ lại một số kết quả điều tra...

Đội Lục Thành nói xong, Trịnh Diệp liền nghiêm túc, cô phân cho những người trong phòng mỗi người một tập hồ sơ, tiếp lời:

- Theo những gì mà Hoắc tổng, tức Hoắc Vĩ Triệt, người có liên quan mật thiết với vụ án này thì... Anh ta quả thật là có tới hiện trường, là để kí hợp đồng với Hạ Tấn, đến khi thỏa thuận xong rồi, chuẩn bị kí tên thì Hạ Tấn đột ngột bị bắt chết! Còn anh ta thì bởi vì ngay sau đó tập đoàn có cuộc họp gấp, nên mới không ở lại để đợi cảnh sát đến lấy lời khai được!

- Rõ ràng là viện có, lúc chúng ta tới, anh ta cũng không hề có thái độ tốt muốn hợp tác!

Thẩm Dinh vẫn còn vô cùng khó chịu về thái độ không hề anh ta vào mắt của Hoắc Vĩ Triệt. Anh ta mạnh tay gấp lại tập hồ sơ ghi chép lời khai của Hoắc Vĩ Triệt, giọng điệu không được tốt lên tiếng.

Trịnh Diệp định lên tiếng trấn an lại tâm tình của Thẩm Dinh, nhưng lại có một người thích nói lên tiếng trước:

- Hừ...còn không phải là không có năng lực sao, chỉ biết đổ tội cho người khác!

Vẫn là cái giọng điệu khinh người đặc trưng đó, Lệ Kiều Kiều liếc ngang Thẩm Dinh một cái...

- Đây...

- Vân Thi, bỏ đi!

Vân Thi trước sau vẫn luôn là người thích đối đầu trực tiếp với Lệ Kiều Kiều, càng không chịu nổi giọng điệu của cô ta, nhưng bây giờ đã có người cô bé thần tượng, có thể kiềm chế được cô bé!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thân phận của Hắc Vĩ Triệt

- Tôi nói không đúng sao? Nếu là tôi đến, chắc chắn Hoắc tổng sẽ không nói hai lời mà vui vẻ hợp tác!

Lệ Kiều Kiều hất hất tóc, tự tin ra vẻ ta đây mà nói.

Nhất thời, những người trong phòng đều có cùng một biểu cảm, nhất là Trịnh Diệp, cô đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người tự tin đến tự phụ như thế này! Cô thừa nhận, với thành tích bao năm qua của cô, cô cũng có chút tự tin với khả năng của mình... nhưng mà cái cô Lệ Kiều Kiều này có thể tự phụ đến mức này. Hay là...cô ta định dùng "nhĩ nhân kế" với vị Hoắc tổng kia?

Ánh mắt Trịnh Diệp nhìn sang Lệ Kiều Kiều đã ánh lên sự thương hại...ngay cả cô lâu ngày mới về đây mà còn biết truyền thuyết về vị kia, chẳng lẽ cô ta lại không biết? Aizzz...

Lục Thành cảm thấy đau đầu, anh ta đưa tay xoa xoa hai bên thái dương của mình.

- Được rồi, Mặc Phong... cậu điều tra về các mối quan hệ của Hạ Tấn có kết quả gì không?

Mọi người trong phòng nghe tiếng của Lục Thành, tất cả đều nghiêm túc, nhìn về phía Mặc Phong.

- Theo kết quả điều tra được, thì các mối quan hệ của Hạ Tấn vô cùng phức tạp... Từ chuyện cá nhân cho đến chuyện làm ăn. Điều đáng nói, vì điều tra sâu vào, nên chúng ta tình cờ phát hiện được, công ty Hạ Kinh không đơn giản như vẻ bề ngoài... mà có liên quan đến một vài đường dây làm ăn trái phép.

Mặc Phong vừa ngừng lại, Vân Thi liền tiếp lời:

- Riêng về khoảng làm ăn của công ty, chúng ta đã bàn giao lại cho cảnh sát kinh tế xử lý. Còn về nguyên nhân dẫn đến sát thủ tìm đến Hạ Tấn, rất có khả năng là do đối tác công việc... Vì theo một vài nguồn tin cho biết nạn nhân trong thời gian qua đang âm thầm rút hơn tiền từ công ty, cùng với một loạt hành động mờ ám, giống như là có ý định bỏ trốn!

- Vân Thi nói không sai, từ bản hợp đồng mà Hạ Tấn muốn ký với Hoắc thị cũng cho thấy điều đó... bởi sau khi ký xong hợp đồng ông ta sẽ nhận được một khoản không nhỏ!

Trịnh Diệp gật đầu, nói ra suy nghĩ của cô. Xong rồi liếc qua người nào đó đang bắt chéo chân, ngấm móng tay, cô chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

- Nếu là đúng như vậy... thì sẽ rất khó tìm ra hung thủ trong vụ này, bởi kẻ trực tiếp ra tay là một tay bắt tía chuyên nghiệp, nhưng từ các mối quan hệ của nạn nhân thì không hề tồn tại một đối tượng như vậy! Theo một số người chứng kiến, thì họ cho biết vào trước lúc Hạ Tấn bị bắn không lâu, có một người đàn ông đi xe mô tô phân khối lớn, trên lưng đeo một túi đựng gậy đánh golf đi vào tòa nhà...

Lục Thành nói tới đây, trên màn hình máy chiếu liền hiện thị một người đàn ông cao lớn mặc quần dài đen, mặc áo khoác da, đội nón bảo hiểm trùm kín đầu, và trên lưng còn có đeo một túi đựng gậy đánh golf cỡ lớn...

- Đây là hình ảnh mà camera trong toà nhà ghi lại được về người đàn ông này... Trong túi đựng gậy đánh golf có khả năng là súng bắn tía, còn người đàn ông đó rất có khả năng hẳn là hung thủ... Bởi vì người này còn nón kín mặt, nên không thể nào biết rõ mặt mũi của hắn!

Một lần nữa Lục Thành lên tiếng, nhưng sau đó cả phòng cũng bị lời của anh ta làm im lặng mấy giây.

Trịnh Diệp trầm ngâm đôi chút rồi cô lên tiếng:

- Từ những điều trên, có thể kết luận rằng, Hạ Tấn vốn đang hợp tác với một thế lực lớn nào đó làm ăn phi pháp, nhưng đến thời điểm này lại muốn nghĩ... Đối phương vì không muốn một kẻ biết bí mật của bọn họ, nhưng lại không làm việc cho họ nữa, nên liền cho người trừ khử ông ta!

- Hừ, chỉ giỏi suy luận...sao không nghĩ đơn giản hơn là một đối thủ nào đó trên thương trường thuê sát thủ giết Hạ Tấn?

Lệ Kiều Kiều tuy có tài, như lòng đồ kị, ham hư vinh đã gần như áp chế hết đầu óc cô ta! Khi Trịnh Diệp vừa dứt lời, cô ta đã chanh chua lên tiếng chất vấn.

Tuy nhiên, ngoài suy đoán của cô ta là Trịnh Diệp sẽ biến sắc mặt, hay tức giận, thì cô lại cười nhẹ, bình tĩnh đáp.

- Lời của cô không sai, khả năng này cũng lớn, nhưng trong trường hợp này thì sẽ có tỉ lệ rất thấp... Thứ nhất, Hạ Tấn làm người tương đối khôn khéo, tuy rằng cũng có người ghen ghét, hận thù ông ta...xong những người đó hoàn toàn không có khả năng thuê sát thủ. Bởi vì để thuê một sát thủ có tính chuyên nghiệp như đối tượng lần này, cần có một khoản chi không nhỏ, trong khi đó những người kia không có điều kiện kinh tế về khoản này! Mà từ các mối quan hệ của Hạ Tấn không có tồn tại của một người có khả năng là một tay bắn tía lợi hại. Nên khả năng duy nhất, tên bắn tía thuộc về một thế lực nào đó, mà thế lực này tuyệt đối không nhỏ!

Bình thường với gia đình Trịnh Diệp luôn là cô gái hoạt bát, tinh quái... nhưng đã vào công việc, cô luôn tập chung hết mình, và đặt bằng chứng lên hàng đầu để đưa ra một kết luận! Mấy năm trước, khi mới đến thành phố B công tác, đã không hiếm lần cô vì tìm bằng chứng, vì phá án mà nhiều ngày liền không về nhà nghỉ ngơi, không ở cơ quan thì chính là đi khắp nơi tìm kiếm thông tin. Và chính ngày hôm qua, sau khi đem bản tường trình lời khai của Hoắc Vi Triệt về cơ quan, cô liền không nói hai lời, đi ra ngoài, đến không ít nơi, về mục đích là thu thập manh mối cho vụ án! Nếu không phải sợ ông bà già nội ở nhà trông ngóng, có thể cô đã không về nhà như lúc ở một mình tại thành phố B.

Cuộc họp chẳng bao lâu cũng kết thúc, với đáp án cuối cùng chẳng mấy khả quan... Vì vậy mà họ tiếp tục mở rộng điều tra! Nhưng thông thể phủ nhận, từ trước tới giờ, những vụ bắn tía như thế này muốn tiếp ra hung thủ giống như là mò kim đáy biển... Cho nên khả năng vụ này bị đưa vào bế tắc, phải bảo lưu có khả năng rất lớn!

...

Dinh thự Hoắc gia...

Chiếc siêu xe trở Hoắc Vi Triệt sau khi đi vào Dinh thự, không giống như bình thường sẽ dừng trước sân để anh xuống, thì lần này xe lại đi thẳng vào gara.

Từ trên xe bước xuống ngoài Hoắc Vi Triệt, Tần Nguyên, còn có Tần Trí... Hai người này không những là thuộc hạ của Hoắc Vi Triệt, mà còn là anh em chí cốt của anh!

Tần Trí thông thạo đi đến một góc trong gaga, trước mặt cậu ta chẳng có gì khác là một bức tường, giống như xung quanh... Nhưng sau khi cậu ta lấy điện thoại ra, bấm bấm vài cái, ngày lập tức khoảng tường nhìn như nguyên vẹn phía trước có một khoảng nhỏ hình vuông có diện tích khoảng 10cm² từ từ nhô ra, rồi đảo ngược mặt lại, tất cả diễn ra nhanh chóng chưa tới năm giây. Hiện tại thì hiện ra trước mặt ba người là một màn hình cảm ứng, với đầy đủ các kí tự, chữ số cần thiết!

Tần Trí không chậm trễ nhập vào một dãy mật mã, rồi lại xác nhận vân tay... cuối cùng thì qua vài bước phức tạp rắc rối, bức tường trước mắt lần nữa chuyển động... Đầu tiên là một khoảng lớn như cánh cửa nhô ra khỏi bức tường, tiếp theo là chạy sang một bên.

Tần Trí đứng sang một bên nhường đường cho Hoắc Vi Triệt, sau đó cậu ta cùng Tần Nguyên cũng nhanh chân bước theo vào một không gian giống như thang máy. Tần Nguyên đưa tay ấn lên một cái nút bên trong, ngày lập tức chiếc thang máy liền chuyển động xuống phía dưới.

Đồng thời, cánh cửa bên ngoài cũng ngày lập tức đóng lại, nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không nhìn ra cái gì khác ngoài một bức tường bằng phẳng, trơn bóng cả!

Và đây, chính là bí mật của Dinh thự Hoắc gia. Người ngoài, sẽ chẳng có ai ngờ được, bên trong một cái gaga để xe bình thường lại có một hệ thống bí mật hiện đại như vậy... Còn một điều nữa, cánh cửa đó ngoài, Hoắc Vi Triệt, Tần Nguyên, Tần Trí... và một người nữa, thì không ai có thể mở được, kể cả Hoắc Thiên Lam! Bởi cô gái ấy cũng chẳng biết được sự tồn tại này trong gaga nhà cô.

Chiếc thang máy duy chuyển rất nhanh thì đã ngừng lại rồi mở cửa ra... Ngày lập tức, trước mắt là hai vệ sĩ mặc vest đen chỉnh tề cuối đầu chào:

- Lão đại!

Hoắc Vi Triệt không nói gì, mà chỉ gật đầu rồi đi thẳng.

Phải, là lão đại! Ngoài thân phận là tổng tài Hoắc thị ra, Hoắc Vi Triệt còn là lão của Hắc Long, một bang phái Hắc đạo hùng mạnh, đứng nhất nhì trong nước Z và khu vực xung quanh.

Và sẽ không ai có thể ngờ tới được, tổng bộ của Hắc Long chính là nằm giữa trung tâm thành phố phồn hoa, nằm ngay phía dưới một tòa Dinh thự tại khu cao cấp!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tâm tư của Trịnh lão gia

Sau khi đi qua một đoạn đường ngắn, Hoắc Vi Triệt cùng hai thuộc hạ đi vào một khu vực rộng lớn, và bên trong này chính là tổng bộ thật sự của bang Hắc Long!

Khu vực này nằm cách mặt đất mười mét, diện tích khoảng 20000m², tương đương với diện tích Dinh thự của Hoắc Vi Triệt... Cũng có nghĩa là, ở phía dưới Dinh thự mười mét, có một căn cứ vô cùng bí mật.

Nó cũng không phải chỉ có một tầng, với tầng trên là khu huấn luyện, khu nhà giam, tra khảo, khu chế tạo vũ khí... Thì bên dưới còn có một tầng khác sử dụng cho những việc quan trọng hơn, đó chính là nơi làm việc của các chuyên gia nghiên cứu vũ khí mới, đặt hệ thống mạng lưới thông tin với một số hacker chuyên nghiệp!

Tất nhiên là tầng hai không phải ai muốn vào cũng được, so với tầng một thì hệ thống bảo mật của tầng hai càng thêm an toàn tuyệt đối!

Muốn vào được nơi này, riêng lối vào từ Dinh thự của Hoắc Vi Triệt vẫn còn một đường khác, đó chính là vào từ một con đường ngầm có hệ thống xe chạy hằng hồi nối từ căn cứ tới ngoại thành thủ đô, chính xác là một nhánh tổng bộ Hắc Long. Tuy là thế, cũng không phải ai trong bang cũng biết tới sự tồn tại của căn cứ, và có thể tiến vào, mà đều đã qua sự cho phép và chọn lọc từ Hoắc Vi Triệt, những người này sẽ được phát một tấm thẻ có thể mở được cửa từ con đường ngầm kia...

Hoắc Vi Triệt không để ý những điều đang diễn ra trên tầng một, mà anh trực tiếp đi xuống tầng hai, khu vực của hệ thống mạng lưới thông tin!

- Lão đại!

Những người đang tập chung làm việc khi thấy Hoắc Vi Triệt, tất cả đều đồng thời ngừng lại và đứng dậy chào anh.

- Ủ, các cậu tiếp tục làm việc, riêng Nhất Thiên đi theo tôi!

Hoắc Vi Triệt không nóng không lạnh lên tiếng, đảo mắt quanh các màn hình máy tính nói, xong liền bước đi.

Hoắc Vi Triệt đi rồi, lần này Tần Nguyên và Tần Trí cũng không có tiếp tục đi theo anh, mà cả hai chia nhau đi kiểm tra quản sát bên trong. Đi theo

bước chân Hoắc Vi Triệt là một người đàn ông trẻ, khuôn mặt có điểm non nốt, mặt dù biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Đi đến phòng riêng của anh, Hoắc Vi Triệt một lần nữa xác nhận đầu vân tay để mở cửa, rồi liền đi vào, anh chàng kia cũng theo sát.

Cũng bởi vì mức độ quan trọng của căn cứ mặt dưới lòng đất này, nên mọi nơi, mọi góc ngách bên trong cái không thiếu nhất chính là các cơ quan, hệ thống bảo mật tuyệt đối oan toàn, mà giới hạn thân phận mới có thể đi vào.

Nếu như có người ngoài phát hiện ra sự tồn tại của khu căn cứ mặt dưới lòng đất này... thì muốn vào được là một chuyện cực kì khó khăn!

Xong..

Nếu thật sự một kẻ nào đó "may mắn" vào được bên trong, thì khả năng có thể sống sót ra ngoài của hắn ta tuyệt đối cũng không tới 1 phần trăm!

Trong khi đó, căn phòng riêng của Hoắc Vi Triệt còn cực kỳ quan trọng hơn hết, chỉ có anh mới có thể mở cửa... Những người có thể vào cũng là lúc anh có mặt bên trong và được sự cho phép của anh! Giống như hiện tại...

Căn phòng mà Hoắc Vi Triệt đang ở có diện tích khá lớn, là ở dưới lòng đất, nhưng không khí vô cùng êm dịu, thoải mái không thua kém gì trên mặt đất. Theo thói quen, Hoắc Vi Triệt sau khi ngồi xuống liền cầm lấy chai rượu vang trên bàn lên, tự rót cho bản thân một ly để nhắm nháp...

Nhất Thiên sau khi theo Hoắc Vi Triệt vào phòng, thấy lão đại vẫn không có hỏi đến anh ta thì cũng rất yên phận, nhưng ánh mắt cũng không quên quan sát xung quanh...

Căn phòng được bố trí phần lớn giống phòng làm việc, có bàn làm việc, giá sách... đặc biệt còn có một tủ chứa toàn những chai rượu quý hiếm. Tuy không phải là lần đầu tiên bước vào căn phòng này, Nhất Thiên lại cũng như mọi khi vô cùng cẩn thận. Bởi vì căn phòng nhìn xung quanh tuy vô cùng bình thường, nhưng anh ta biết, nếu như hiện anh ta có một hành động bất thường nào trong căn phòng này, khẳng định kết cục sẽ chẳng tốt đẹp gì!

Vì sao Nhất Thiên lại biết, là bởi vì từng có một người, có địa vị không thấp trong Hắc Long, nhưng lại có mưu đồ tạo phản bị Hoắc Vi Triệt phát hiện, gọi vào căn phòng này nói chuyện... Xong ông ta không biết hỏi cái, muốn nhân lúc trong phòng chỉ có hai người muốn động thủ với lão đại, tuy nhiên việc chưa thành, đã bị hệ thống phòng bị mặt trong phòng bắn chết không một tiếng động! Sự việc lần đó chỉ có vài người địa vị cao biết được, và anh ta là một trong số đó.

- Việc tôi giao cho cậu đã có kết quả chưa?

Sau khi thưởng thức gần xong ly rượu, Hoắc Vi Triệt bỏ ly xuống bàn, tùy ý bắt chéo chân, dửng dưng như không lên tiếng, cũng đúng lúc kéo Nhất Thiên ra từ trong suy nghĩ miên man.

Nhất Thiên hồi phục tinh thần, với lại từ trước đã biết mục đích của lão đại gọi anh ta, nên đã có sự chuẩn bị, hít sau một hơi, anh ta đưa một tập hồ sơ cho Hoắc Vi Triệt:

- Lão đại, đây là thứ ngài cần, thuộc hạ dựa vào thông tin của Tần Nguyên đưa, đầu vết tuy mờ, nhưng vẫn có thể thấy khá rõ... Từ đó, lần theo dấu vết này, sau khi nghiên cứu tìm tòi, thuộc hạ đã tìm ra được xuất phát của ký hiệu đó!

Hoắc Vi Triệt vừa nghe Thiên Nhất nói, vừa lật dở sắp hồ sơ ra xem, càng xem, khoé môi của Hoắc Vi Triệt dần kéo lên nụ cười nửa miệng... nụ cười khiến Nhất Thiên dựng cả tóc gáy!

Tức giận, đó là biểu cảm mà chưa từng ai được thấy trên khuôn mặt của Hoắc Vi Triệt! Thứ nhất là thái độ lười biếng tà mị, dửng dưng, hoặc lạnh lùng vô cảm âm trầm đáng sợ.... Tuy nhiên, lạnh lùng, hay là âm trầm đáng sợ cũng không đáng ngại, mà đáng sợ, nguy hiểm nhất chính là nụ cười nửa miệng của Hoắc Vi Triệt!

Mỗi lần Hoắc Vi Triệt cười nửa miệng, hầu hết đều có kẻ gặp xui xẻo dưới tay anh, cũng chính vì thế, lúc này Nhất Thiên mới thấy sợ hãi mà run rẩy.

- Được rồi, cậu lui đi, cần tôi sẽ gọi cậu sau!

Hoắc Vi Triệt không ngẩng đầu, đưa tay ra hiệu cho Nhất Thiên lui ra ngoài. Giống như nhận được đại xá, Nhất Thiên cúi chào Hoắc Vi Triệt một cái, liền không dám chậm trễ mà rời đi!

Còn lại một mình, ánh mắt Hoắc Vi Triệt vẫn không rời khỏi tập hồ sơ, nhất là bây giờ ánh nắng anh nhìn không chớp vào hình con bọ cạp trên đó.

Những phức tạp, bí ẩn của Hắc đạo có không ít, người ngoài dù biết cũng sẽ không biết hết được, trong đó bao gồm cảnh sát! Cho dù họ có rất nhiều đặc quyền, rất nhiều mạng lưới thu thập thông tin, hay tình báo này nọ, nhưng không phải cái gì họ cũng làm được, cái gì cũng biết đến.

Giống như chuyện Hạ Tần mới đây, nhìn theo góc độ từ trước đến nay, có đến chính mười phần trăm vụ này sẽ bị đưa vào bế tắc...

Bọ cạp... hình xăm này là ký hiệu mà bất cứ kẻ nào trong Xích Thần cũng có! Xích Thần, cái tổ chức này xuất hiện cũng đã lâu, khá là thần bí, ngay cả anh cũng không quá rõ về bọn chúng. Điều biết được chính là nó là một tổ chức vô cùng nguy hiểm, mục tiêu của bọn chúng chỉ có một, chính là... tiền! Vì tiền, bọn chúng có thể làm tất cả, mà trong tất cả các hoạt động phi pháp, chẳng có cái nào mà bọn chúng không làm... Từ hàng trắng, mại dâm, rửa tiền đen...

Anh vốn chẳng thích xen vào chuyện người khác, bọn chúng muốn làm gì thì làm, anh sẽ chẳng bao giờ quan tâm! Nhưng "Anh không phạm người, người lại muốn phạm anh", mình chứng chính là án mạng của Hạ Tần vừa qua, trên chuyện này có ý khiêu khích anh rất rõ ràng. Nếu đã như thế, bọn chúng muốn chơi, anh sẽ chơi tới cùng!

Sở dĩ anh biết kẻ đứng đằng sau chính là Xích Thần, cũng bởi hình xăm con bọ cạp của bọn chúng được xăm sau gáy... Vì vậy, cho nên trong lúc tên bắn tia cuối xuống nhắm bắn đã vô tình bị camera quay lại, nhưng chỉ được hai cái còng, chứ không được cả con bọ cạp! Cái này cũng không thể dễ dàng mà thấy được, mà đã phải tôn công phân tích hình ảnh một phen mới tìm ra, cũng bởi vì thế mà cảnh sát không biết được, mà nếu có biết làm được gì đâu?

Hoắc Vi Triệt rơi vào trầm tư, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm không thể xem thường!

...

- Ông nội, sao giờ này ông chưa ngủ?

Trịnh Diệp trở về Trịnh gia đã rất trễ, nhưng lại nhìn thấy ông nội cô vẫn còn ngồi ở phòng khách, nhìn lại đồng hồ đã hơn 20 giờ, cô không nhịn được lên tiếng hỏi.

Trịnh lão gia tắt ti vi, quay đầu lại nhìn Trịnh Diệp, ông đưa tay ngoắt cô.

- Lại đây một chút, ông có chuyện muốn nói với con!

Mặc dù không hiểu ông nội cô đang muốn gì, Trịnh Diệp cũng rất ngoan ngoãn đến ngồi bên cạnh ông, nghi hoặc:

- Đã trễ rồi, sao ông không đi ngủ, có chuyện gì ngày mai nói cũng được mà?

Giờ này ông ngồi đây, chắc chắn là cũng đang đợi cô về đây? Nhưng là chuyện gì muốn nói chứ nhỉ?

- Tổ cha cô, ngày mai cái gì, buổi sáng mà nói chuyện được với con sao, hôm nào cũng chạy như ma đuổi vậy...

Trịnh lão gia có phần bực tức, ông không nương tay gõ một cái lên đầu Trịnh Diệp, có hơi lớn tiếng mắng cô. Trịnh Diệp bị đau, nhưng lại không dám kêu lên, chỉ âm thầm ôm đầu, le lưỡi... Ai biểu cô sai chứ?

Quả thật là mấy ngày nay cô thường xuyên đi sớm về khuya, buổi sáng thì chỉ chào sơ ông bà một cái liền đi, còn khi trở thường trễ nên họ đều đã ngủ hết.

Thấy Trịnh Diệp như vậy, Trịnh lão gia cũng chẳng tiếp tục lớn tiếng với cô... Haizzz...ai bảo nó là đứa cháu mệnh khổ nhất, cũng đáng thương nhất của ông chứ?

- Tiểu Diệp, vụ án mấy hôm trước ra sao rồi? Có kết quả chưa?

- Vẫn chưa ông ạ, thật sự thì trong vụ này có quá nhiều ẩn tình, lại chẳng có bao nhiêu manh mối...

Nói đến công việc, Trịnh Diệp liền có một mặt nghiêm túc, nhưng hiện tại lại có chút ảo não. Vụ án lần này đã làm cho cô ăn một không ít, trên thực tế, dựa vào những kết luận hiện tại có thể đưa nó vào "án bế tắc" mà ngừng điều tra... Nhưng cô lại không muốn, cô không muốn chấp nhận thua cuộc dễ dàng như vậy!

- Ủ, xem không được thì đừng cưỡng cầu... làm cái gì cũng phải đặt bản thân lên trên! Dù là con không nghĩ đến mình, cũng phải nghĩ đến những ông bà già chúng ta! Không chỉ ông, mà bà nội, ông ngoại con đều đã già hết rồi, không thể chịu thêm một đả kích mạnh nào nữa... Ông nói như vậy, cháu có hiểu không, tiểu Diệp?

Ánh mắt Trịnh lão gia lóe lên tia đau lòng, cùng đôi chút hoài niệm... Ông thật sự đã già rồi, chỉ mong con cháu có thể phụng bồi ông qua ngày, nhất là đứa nhỏ tiểu Diệp này, hơn bất cứ đứa cháu nào của ông, ông càng yêu thương và lo lắng cho nó nhiều nhất! Ông thật sự không mong muốn nó bước vào vết xe đổ của ba nó...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Bức ảnh

Nghe từng câu từng chữ từ miệng Trịnh lão gia nói ra Trịnh Diệp có cảm giác như tâm mình đang bị vài vết dao hung hăng đâm vào vậy... Tuy là thế, nhưng cô lại không biểu hiện cảm xúc thật của bản thân ra ngoài, ngược lại thì ra vẻ tươi cười tự tin:

- Ông nội nói đi đâu, cháu của ông tài năng, cẩn thận như thế nào, chẳng lẽ ông không biết sao? Có ai mà làm được gì Trịnh Diệp này chứ?

- Ủ, ông biết con giỏi... nhưng đời ai biết trước ngày mai chuyện gì sẽ đến, hôm nay còn vui vẻ, hạnh phúc bên nhau, ấy vậy mà chỉ ngày hôm sau đã Âm Dương cách biệt! Tiểu Diệp.. nghe lời ông, con rồi ngành được không?

Thứ lỗi cho ông ích kỉ, nhưng ông già rồi, ông đã sống hơn nửa đời người rồi, cũng nhìn thấu không ít thói đời đen trắng! Quả thật, trước đây ông luôn có mong muốn cả tộc của ông đều sẽ cống hiến cho đất nước, cho người dân... Nhưng, ông không khỏi phải thay đổi ý muốn, cũng vì sự thật luôn rất tàn nhẫn!

Chính bản thân ông, đã cống hiến gần hết cuộc đời cho đất nước, cho người dân, nhưng đổi lại, thì có gì chứ? Là vinh dự, là ai ai cũng kính trọng, sợ hãi ông sao? Không, ông không cần những điều đó, cái ông cần chỉ là công bằng... công bằng cho gia tộc ông! Con trai ông, một lòng một dạ nghĩ cho người khác, không tiếc thân vào hiểm cảnh, gian nguy, nhưng cuối cùng, đổi lại là hi sinh không rõ nguyên nhân! Còn vợ nó nữa...

Gia tộc ông, người thân ông, ai cũng nghĩ nguyên nhân của chuyện kia chính là những điều ngay trước mắt mà họ biết được... nhưng sự thật đáng sợ đằng sau, mấy ai hiểu thấu?

Còn ông, là người hiểu rõ, nhưng có thể làm được gì?

Nếu không phải tiểu Diệp cứ khẩn khẩn đòi theo nghiệp cha, chết sống không chịu thay đổi quyết định, thì ông đã không để con bé vào cái nghề sống này, chết mai này rồi!

- Ông nội, ông nói gì kì vậy, chẳng phải ông đã từng hứa để cho con làm mười năm sau, bây giờ mới có ba năm.. Chẳng lẽ ông không giữ lời?

Cô đã từng hứa sẽ chỉ làm mười năm, nên ông nội mới chịu cho cô làm cảnh sát, nhưng có sao?

Mặt Trịnh lão đã có phản trở nên nghiêm nghị, cả giọng nói cũng thế:

- Tiểu Diệp, con nghe lời ông đi... ông chỉ muốn tốt cho con thôi!

- Con hiểu, con hiểu, tất cả là tốt cho con! Nhưng bây giờ con chưa muốn...ông cho con một thời gian nữa nhé?

Trịnh Diệp cẩn thận quan sát sắc mặt Trịnh lão gia, thấy ông lại muốn nói liền nhanh nhẩu lên tiếng trước.

- Được rồi, được rồi... có nói sau nhé? Bây giờ con mệt quá, ông cho con đi ngủ được không?

Trịnh Diệp đem chiếu cuối ra, chính là bộ mặt cún con đáng thương. Và quả nhiên, trò cũ nhưng hiệu quả vẫn rất cao... Trịnh lão gia dù biết cháu gái dỏ trò, nhưng cũng không đành lòng, đành khoác tay:

- Thôi được rồi...con đi ngủ đi!

- Chụt...cảm ơn ông nội.

Hí hửng hôn chụt vào má Trịnh lão gia, Trịnh Diệp không chậm chạp chạy thẳng lên lầu.

Nhìn theo bóng lưng cháu gái đang khuất dần, Trịnh lão gia ảo não lắc đầu. Bình thường đứa cháu này rất nghe lời... nhưng hễ ông nhắc đến vấn đề này, nó lại rất cứng rắn, nói thế nào cũng không nghe!

Thôi thì, tới đâu, hay tới đó vậy!

Cạch...

Trịnh Diệp vừa vào trong phòng của cô, ngay lập tức liền phá trái cửa lại... Trên khuôn mặt của cô cũng không còn biểu hiện vui cười tự tin như khi này... mà thay vào đó là khuôn mặt buồn bã, u sầu.

Cũng không bật đèn phòng, Trịnh Diệp lững thững đi đến bên giường của cô, rồi ngồi xuống. Ánh mắt đảo sang chiếc bàn để đèn ngủ, rồi lấy bức ảnh để trên đó đưa tới trước mặt.

Từ ánh sáng vàng nhạt của đèn ngủ, có thể thấy được trên bức ảnh là hình ảnh của một gia đình bốn người.. Một người đàn ông tuấn tú nghiêm nghị vòng tay ôm chặt eo người phụ nữ, một cánh tay khác thì khoác lên vai của cậu con trai đứng trước mặt, người phụ nữ hạnh phúc dựa vào người đàn ông, đứng trước mặt cô là một bé gái xinh xắn nhe răng cười, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu. Cả bốn người, trên mặt ai cũng mang tươi cười hạnh phúc, yêu thương lẫn nhau...

Trịnh Diệp đưa ngón tay lướt qua mặt của từng người trong hình, ánh mắt đượm buồn, đau thương:

- Ba mẹ, hai người có linh thiêng nhớ phù hộ, chỉ đường dẫn lối cho con... để con sớm ngày hoàn thành tâm nguyện!

Nỗi lo sợ của ông nội, cô làm sao không nhìn ra, làm sao không biết ông đang lo sợ cái gì? Nhưng cô lại không muốn biểu hiện ra ngoài, cứ thích giả vờ không hiểu trước mặt ông... Nhưng lòng cô cũng khó chịu lắm chứ!

Không riêng gì ông sợ, ngay chính cô, cô cũng rất sợ, sợ bản thân mình không biết ngày mai có còn sống sót trở về gặp mặt người thân hay không? Không phải cô nhát gan, tham sống sợ chết... Mà là, nếu thật sự cô bất ngờ rời xa thế giới này, những người ở lại sẽ như thế nào? Đôi khi chết đi, không phải là điều đáng sợ nhất, mà điều đáng sợ nhất... chính là cái chết của một người, lại gây ra đau thương cho không ít người, cô thật sự không mong muốn điều đó xảy ra! Thà là sinh lão bệnh tử, tự nhiên trải qua một đời người, như vậy sẽ ít đau khổ hơn.

Chuyển tầm mắt xuống người con trai trẻ tuổi trong hình, ánh mắt cô lại hiện lên vẻ án trách, lại có phần nhưng nhớ, cô lầm bầm:

- Trịnh Thiên, tên khốn kiếp nhà anh, dám chôn đi lâu như vậy... Nếu để em bắt được, không còng tay anh lại, em không phải Trịnh Diệp!

...

" Hắc xì..."

- Này, đừng nói với tôi là cậu không chịu được thời tiết ở đó mà bị cảm rồi nha?

Hoắc Vi Triệt ngồi chéo chân trên ghế, dáng vẻ tùy tiện lười biếng, nhưng không giảm đi khí thế của anh... Một tay anh xoa cằm, một tay thì cầm điện thoại, nghe âm thanh khác thường ở đầu dây bên kia liền nghi hoặc hỏi.

Người bên kia khịt khịt vài cái, không được vui nói:

" Cậu nghĩ tôi yếu vậy sao, cả Bắc cực tôi còn sống được, thì thời tiết kikiểu này nhằm nhò gì? Chắc tại có em nào yêu thương nhưng nhớ nhắc tới bồn thiếu đây thôi!"

Câu đầu là không vui, nhưng ngữ điệu của câu sau lại có vẻ tự đắc không ít.

- Ừ yêu thương nhưng nhớ, không chừng là người ta nhắc tới là đòi phanh thây, xẻ thịt cậu thì có!

Hoắc Vi Triệt vô cùng không có tâm, chẳng nể nang gì mà thẳng tay tát một gáo nước lạnh. Nhưng mà...anh nói cũng rằng đúng ra phết!

" Này này, cậu không thể để tôi có khoản khắc tốt đẹp một chút được sao?"

Giọng nói bên kia thể hiện sự bất mãn rất rõ ràng. Nhưng Hoắc Vi Triệt chẳng hề nhượng bộ, còn bồi thêm một câu:

- Không, tôi chỉ nói sự thật!

" Cậu... thôi thôi, không so đo với cậu nữa! Chuyện đó, cậu có điều tra thêm được chút gì nữa không?"

Giọng nói của Hoắc Vi Triệt không còn âm điệu đùa bỡn, mà nghiêm túc khác thường:

- Có, phức tạp hơn chúng ta nghĩ nhiều... Trịnh Thiên, cậu nhớ khi làm việc thì cẩn thận vào, rất có khả năng, cậu cũng nằm trong tầm ngắm của bọn chúng!

Mặc dù không chắc chắn lần đó đối phương có phải thật sự muốn lấy mạng anh không, và nếu là như vậy, thì lý do là gì? Nhưng trước hết, phòng bệnh hơn chữa bệnh... Vẫn nên nhắc nhở cậu ta một tiếng!

" Tôi biết, cậu không cần lo! Mà Vi Triệt...em gái tôi tính tình quá mức ngay thẳng, rất dễ chuốt hoá... Cậu giúp tôi bảo vệ cho nó! Được chứ?"

- Được thôi, cậu cứ yên tâm!

Hoắc Vi Triệt không chần chừ liền quả quyết, nói thêm vài câu với người đầu dây bên kia, rồi cũng cúp máy.

Đế điện thoại lên bàn, ánh mắt của Hoắc Vi Triệt ánh lên ý cười, trong đầu không khỏi nhớ đến một bóng dáng nào đó... Trên thực tế, không cần Trịnh Thiên nhờ vả, anh cũng sẽ không để cho cô ấy xảy ra chuyện gì, không để cô mất một sợi lông sợi tóc nào!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Điều bí ẩn

Hoắc Vi Triệt ánh mắt lóe sáng, ý cười đọng đầy, ánh mắt anh nhìn vào khoảng không rộng lớn vô định bên ngoài cửa sổ...

Lúc này Hoắc Vi Triệt chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm trên người, gió từ bên ngoài cửa sổ thổi vào làm lay động vạt áo rộng, ẩn hiện vòng ngực màu

đồng sản chắc... mà bất cứ cô gái nào nhìn thấy đều sẽ đỏ mặt tía tai!

Reng...reng...reng...

Bỗng dung chiếc điện thoại mà Hoắc Vĩ Triệt vừa mới để xuống bàn khi nãy reo lên, cũng đồng thời cắt đứt suy nghĩ của anh.

- Có chuyện gì?

Trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cảm giác, khiến anh cảm thấy đã có chuyện, không chút do dự liền bắt máy.

" Lão đại, có chuyện rồi... cần ngài đích thân xử lý, ngài mau đến..."

Người đầu dây bên kia nói ra một địa điểm, Hoắc Vĩ Triệt nghe xong, nói:

- Tôi đến ngay!

Xong anh cúp máy rồi ngay lập tức đi vào phòng thay đồ...

...

- Ba...đừng bỏ con, mẹ, mẹ ơi tỉnh dậy nhìn con đi mà! Ba mẹ, đừng mà... hai người đừng đi... Khôngggggg...

Trịnh Diệp tỉnh lại sau cơn ác mộng, cô hoàn hồn, đưa tay lau nước mắt trên mặt...

- Hóa ra là mơ?

Ánh mắt cô có phần ngơ ngơ vô hồn, bao lâu rồi, đã bao lâu rồi cô chẳng còn gặp lại giấc mơ này? Đã vậy còn khóc như thế này?

Trịnh Diệp đưa mắt nhìn xung quanh phòng mình, cũng may là phòng cách âm tốt nên mọi người trong nhà mới không nghe thấy tiếng la của cô... Khẽ thở phào nhẹ nhõm, xong bình tĩnh lại cũng là lúc Trịnh Diệp phát hiện chiếc laptop đặt trên bàn của cô đang phát sáng, đặc biệt, cái âm thanh phát ra vô cùng đặc biệt...

Gần như là trong tích tắc, Trịnh Diệp bật người xuống giường, cô ngồi xuống chiếc ghế trước bàn, nghiêm túc nhìn vào màn hình laptop... Chỉ thấy trên màn hình nhấp nháy liên tục một hộp thư bình thường như bao hộp thư khác!

Xong, nhìn vào thái độ của Trịnh Diệp liền có thể đoán ra được nó không tầm thường!

Chỉ thấy cô kích vào một vị trí ít người chú ý tới, thay vì là kích trực tiếp vào để mở hộp... Ngay sau đó, trên màn hình liền xuất hiện một ứng dụng ẩn, trải qua một phen nhấp nháy mặt khẩu phức tạp, Trịnh Diệp thành công mở ra một ứng dụng đặc biệt...

Sau khi gõ liên tục vào bàn phím một phen nữa, cô mới ngồi yên, chăm chú xem cái được bảo mật cẩn thận như vậy!

Không biết Trịnh Diệp nhìn thấy cái gì, mà sau một lúc trầm mặc, cô mới lại đặt tay lên bàn phím, gõ liên tục, giống như là hồi âm?

Mà lúc này đây, chỉ mới hai giờ sáng, mà trong lúc này còn gửi hộp thư với sự bảo mật kiểu này, rồi đáng vẽ, thái độ của Trịnh Diệp... Thì rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì, và có điều gì bí ẩn ở đây?

...

Ngay sáng hôm sau, không biết có phải là vì tránh mặt Trịnh lão gia hay không, hay là vì nguyên gì khác, Trịnh Diệp bình thường đi làm sớm, hôm nay lại càng sớm hơn!

Cũng bởi vì là cô đi quá sớm, nên lúc Trịnh Diệp vào phòng làm việc chung vẫn chưa có ai... Không có thái độ gì bất thường, cô đến bàn của mình ngồi xuống, ước chừng gần nửa tiếng sau, cánh cửa vốn im lìm cũng mở ra lần nữa.

Và người đi vào, không ai khác là phó phòng cảnh sát hình sự, Lục Thành!

- Tại sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh lại không báo cho tôi biết, rốt cuộc thì anh xem Trịnh Diệp tôi là cái gì hả?

Chẳng kịp để Lục Thành đi về chỗ, Trịnh Diệp nhanh chóng đứng dậy từ chỗ của cô, mạnh tay nắm lấy cổ áo anh ta, lớn tiếng quát...

Lục Thành không ngờ rằng mình sẽ gặp phải tình huống này, cho nên có luống cuống một chút, sau khi thích ứng hoàn cảnh, anh ta mới đưa tay với ý đồ gỡ tay Trịnh Diệp ra khỏi áo mình.

- Trịnh Diệp cô đừng nóng giận, bình tĩnh lại, có gì thì từ từ nói!

Trịnh Diệp cũng không phải là người quá nông nổi, chỉ là tức giận thối tim thối phổi! Cô buông Lục Thành ra, lạnh lùng nói:

- Vậy anh nói đi, lý do là gì?

- Tôi sẽ nói, nhưng trước tiên cô cho tôi biết, làm sao cô lại biết được chuyện này?

Ánh mắt Lục Thành loé lên tia nghi hoặc, rõ ràng mọi người trong đội đã thống nhất với nhau, cho nên lúc này Trịnh Diệp đang nổi giận ở đây là một điều vô cùng khó lý giải!

Trịnh Diệp hừ hừ lạnh, không hề có thái độ thân thiện mọi khi:

- Làm sao tôi biết được, là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm! Còn anh, cho tôi biết, vì sao một sự việc lớn như vậy, đem qua lại không thông báo cho tôi biết?

Lục Thành biết bản thân là đuối lý, đành thờ dài...

- Thật ra...

- Chị Diệp, mọi người không gọi cho đến, cũng là muốn tốt cho chị thôi! Bởi ai cũng thấy rõ mấy hôm nay chi vất vả nhiều rồi, muốn cho chị nghỉ ngơi! Dù sao thì hôm nay chị cũng biết mà!

Một tiếng mở cửa cùng giọng nói trong veo quen thuộc vang lên, nhanh chóng thay thế Lục Thành nói hết sự việc!

Trịnh Diệp nhú mảy nhìn Vân Thi, thì nhận được ánh mắt khẳng định của cô ấy. Trịnh Diệp hé miệng muốn nói, nhưng chẳng nói được gì... Thôi... bỏ đi!

- Chị đừng giận nữa, đây là những gì liên quan tới vụ án, chị xem đi!

Vân Thi cười ngọt, đưa một tập hồ sơ cho Trịnh Diệp.

Trịnh Diệp đưa tay nhận lấy, không mở ra xem ngay, mà liếc mắt thấy thêm một vài người nữa mới đi vào, cô lạnh giọng:

- Tôi làm việc, là do tôi cảm tâm tình nguyện, có một mồi hay không, tôi tự mình biết được, không phiền mọi người nhọc lòng! Nhưng dù sao tôi cũng đã chuyển về đây làm việc cùng mọi người... đã là một thành viên của cái tập thể này! Tôi mong sẽ không có lần sau, một lần nữa tôi bị gạt khỏi đoàn thể!

Nói xong, mặc kệ phản ứng của những người còn lại, Trịnh Diệp dứt khoát quay lại chỗ của mình, mở tập hồ sơ ra xem xét. Dù biết mục đích của họ là muốn tốt cho cô, nhưng cô không thể không tức giận... Nhưng bọn họ nào biết bởi vì chính vì hành động xem như tốt đẹp này của bọn, mà đã gây ảnh hưởng tới...

Những người trong phòng nhìn Trịnh Diệp, rồi lại đưa mắt nhìn nhau... tất cả đều nhận thấy trong mắt đối phương là một sự mờ mịt. Phản ứng của Trịnh Diệp, có phải hơn quá khác thường rồi không?

...Đêm hôm qua, trước cửa một nhà hàng Âu trong thành phố lại xảy ra một vụ bắn tia giết người... Lần này không giống sự việc lần trước, may mắn nạn nhân không chết, nhưng mà tình cờ có một nhân viên cảnh sát tuần tra nhìn thấy tên bắn tia! Một chuyện thương tâm khác đã xảy, chính là người cảnh sát này chẳng bao lâu đã phải hi sinh, dưới nòng súng của tên sát nhân bắn tia!

Còn một điều đáng lo ngại, thủ pháp, và vỏ đạn giống hệt với vụ bắn tia cách đây không lâu, mà nạn nhân, lại chính là người đàn ông mang cái tên- Hoắc Vi Triệt!

Vì tính chất của sự việc ngày càng quan trọng, nên cấp trên đã quyết định mở một cuộc họp, mà lần này là do đích thân trưởng phòng cảnh sát hình sự, Đại tá Lâm Dương chủ trì!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Trầm mặt

- Như các cô cậu cũng đã biết, gần đây đã liên tiếp xảy ra hai vụ bắn tia, và tính chất vụ án đã trở nên phức tạp và rắc rối rất nhiều!

Lâm Dương chợt dừng lại, gạt đầu với Lục Thành, ngay khi Lục Thành vừa mở hình ảnh trên màn hình chiếu ra, ông ta liền nói tiếp:

- Điểm chung của hai vụ này hiện ra rất rõ ràng, thứ nhất, cùng một hung thủ, thứ hai điều có liên quan tới một người, Hoắc tổng của Hoắc thị- Hoắc Vi Triệt!

Trên màn hình máy chiếu đầu tiên là hiện lên hình ảnh của người đàn ông mặc đồ kín mít, đội nón bảo hiểm che kính mặt, rồi lại hiện cảnh của hai hiện trường vụ án... Và cuối cùng dừng lại là hình ảnh của một người đàn ông cao lớn anh tuấn, mặc trên người một bộ âu phục phẳng phiu- và không ai khác,

chính là Hoắc Vi Triệt!

Trịnh Diệp nhìn trực diện vào hình ảnh người đàn ông trên màn hình, trầm ngâm suy nghĩ... Trong chuyện này, cô thấy có gì đó không bình thường đi?

Có lẽ nào?

Nhưng Trịnh Diệp chưa nói ra suy đoán của cô... đã có một giọng khác vang lên trước:

- Còn một điều nữa, lí do thật sự của vụ án lần này, là từ Hoắc Vi Triệt mà ra! Bởi vì lần trước, có thể nói là vận may đi, nên anh ta mới tránh thoát, còn Hạ Tần là người chết thay! Cũng bởi vì vậy, nên lần này tên sát thủ lại đến tìm anh ta, vậy thôi!

Những người ở trong phòng đồng loạt quay sang nhìn người vừa mở lời, đó không ai khác chính là Lê Kiều Kiều! Thật khiến người khác phải bất ngờ... cô ta hôm nay lại chủ động đưa ra một suy đoán như vậy...

- Nay, rõ ràng là hôm trước cô nói khác, hôm nay lại nói khác...

Vân Thi vẫn luôn thích đối nghịch với Lê Thi Thi, là người đầu tiên bắt bẻ lời của cô ta! Tiếp theo đó, là một màn tranh luận, hầu như những người có mặt trong phòng đều lên tiếng, nêu ra những lập luận, ý kiến... Tuy nhiên, từ đầu tới cuối, Trịnh Diệp luôn im lặng, mặc dù những lời nói kia điều được cô nghe không sót một từ, những lại không nói một lời... Cũng bởi, cô đang theo đuổi suy nghĩ của bản thân mình!

Lời của Lê Kiều Kiều, mặc có phần khó tin, nhưng quả thật, vẫn có khả năng! Nếu như chỉ có vụ bắn tia trước kia, thì suy đoán ban đầu của cô là có thể hoàn toàn chính xác. Nhưng bây giờ, cô nghĩ, ngoài nguyên nhân đó, thì vẫn còn một số điều khác, chẳng hạn như...

Trưởng phòng Lâm Dương đảo mắt một lượt nhìn những người trong phòng, rồi nghiêm giọng nói:

- Bây giờ, điều khả quan, và cần thiết hiện tại, chính là sự an toàn của Hoắc tổng, chúng ta cần phải phái người bảo vệ anh ta!

- Nhưng thưa sếp, với thân phận của anh ta, thì thiếu gì vệ sĩ, cần gì tới chúng ta?

Thẩm Dinh thấy khó hiểu, liền lên tiếng hỏi... Kê cao ngạo, phách lối như Hoắc Vi Triệt đó, cũng chưa chắc gì đồng phối hợp để cảnh sát bảo vệ, thì cần gì phải phí sức vì anh ta?

Lâm Dương dễ dàng nhìn ra trong ánh mắt của Thẩm Dinh có phần không cam lòng, hận thù? Ông ta khẽ nhún mày, không vui:

- Phải, bên cạnh Hoắc Vi Triệt có không ít vệ sĩ, nhưng cũng không bằng chúng ta, ngoài bảo vệ anh ta ra, chúng ta ở bên cạnh anh ta còn mục đích khác, anh có hiểu không?

Thẩm Dinh cứng miệng, biết bản thân đuối lí, đành im lặng! Đúng lúc này, Trịnh Diệp cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt ẩn chứa tia sáng không thể xem thường.

- Đúng vậy, phương án của trưởng phòng đưa ra, vô cùng có ích!

...Cuộc họp kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa rồi cũng kết thúc, với quyết định cuối cùng là sẽ xem xét tình hình bên Hoắc Vi Triệt, rồi mới cử người thích hợp sang bảo vệ anh.

- Chị Diệp... chị còn giận mọi người sao?

Ra khỏi phòng họp một khoảng cách, Vân Thi liền e dè lên tiếng mà hỏi Trịnh Diệp...

- Không, chị không có giận nữa!

Trịnh Diệp lắc đầu, cô cũng không phải người nhỏ mọn, tính toán chi li, cái gì qua rồi thì thôi... Thời gian để giận hơn vụ vợ những chuyện không đáng nói kia, thì vô dùng để suy nghĩ những chuyện quan trọng khác sẽ tốt hơn!

Vân Thi ra vẻ không tin, mở lớn đôi mắt to tròn ra, lắc đầu:

- Không đúng, vậy tại sao hôm nay chị lại trầm mặt, ít nói như thế? Đây rõ ràng không phải là tác phong của chị?!

Tiếp xúc với chị Diệp chưa bao lâu, những cô cũng phần nào hiểu được tính cách của đàn chị này... biểu hiện của cô hôm nay, quả thật rất khác thường!

- Em suy nghĩ nhiều rồi, không có chuyện gì đâu, là do chị mãi suy nghĩ hơi nhiều một số việc thôi! Thôi chị có việc, chị ra ngoài một lát...

Trịnh Diệp đưa tay xoa xoa tóc của Vân Thi, cười nhẹ rồi đi thẳng ra ngoài.

Vân Thi nhìn theo bóng lưng Trịnh Diệp thì hơi mím môi, có rõ ràng cảm nhận được cơ mà?

...

Trịnh Diệp cũng không có lựa chọn, cô quả thật đang có việc cần ra ngoài, nhưng khi cô ngồi vào xe của mình, không khởi động ngay, mà lấy điện thoại ra, cũng không mở mặt màn hình, hay cái gì đặc biệt, đơn giản là vào phần mềm nhắn tin trong email.

- Bảo đang mạnh dần, có khả năng tiếp tục mở rộng phạm vi và cấp độ bão. Vẫn đang tìm biện pháp khắc phục!

Nhắn xong, Trịnh Diệp liền ấn gửi, ngay sau đó ba giây, liền có tin nhắn lại:

"Tuyệt vời, tốt nhất là nên xâm nhập vào tâm bão, không thì chính là xung quanh tâm bão!"

Trịnh Diệp đọc xong tin nhắn, bèn để điện thoại qua một bên, rồi nhả ra chạy xe đi.

Chẳng mấy chốc, thành phố phồn hoa đầy nắng hiện vào trong mắt Trịnh Diệp, nào có cái gì là bão, cái gì là mưa gió! Vậy thì tại sao, Trịnh Diệp lại nhận đi những lời kia... Rốt cuộc, mọi chuyện là thế nào?

...

- Lão đại, đã bắt được người đưa tới!

Tần Trí hướng về phía người đàn ông cao lớn, đang toả ra âm trầm lạnh lẽo ngồi trên ghế, cung kính hạ giọng.

Hoắc Vĩ Triệt nghe vậy, hé môi mỉm cười, nói ra hai từ lạnh như băng:

- Đưa vào!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhân sinh nóng lạnh

Chỉ thấy Tần Nguyên từ bên ngoài đi vào, sau lưng cậu ta có hai người đàn ông cao lớn mặc vest đen dẫn một người khác vào, mà trên người của người đó có không ít vết thương, mặt mày tái nhợt...

- Bắt hán ta quỳ xuống!

Ngay khi lời của Tần Nguyên vừa dứt, một trong hai người ông không hề nương chân, anh ta dùng chân đạp mạnh vào đầu gối của người kia, khiến người đàn ông không thể chống cự được, quỳ phịch xuống...

- Trầm Mạch, thời gian qua tôi đối xử với cậu không tốt sao, những thứ tôi cho cậu còn chưa đủ sao? Tại sao cậu phải làm như vậy chứ?

Khuôn mặt bình thường vốn luôn lạnh như của Hoắc Vĩ Triệt lúc này âm u đến cực điểm. Âm giọng thì lạnh đến cả âm độ... Có thể chứng kiến khuôn mặt này của Hoắc Vĩ Triệt, thì những người theo anh lâu năm điều hiểu được, anh đã vô cùng tức giận!

Mà không tức giận sao được, Trầm Mạch vốn là một trong những người theo Hoắc Vĩ Triệt trong những thời gian đầu anh bắt đầu sự nghiệp, địa vị của anh ta cũng chỉ đứng sau Tần Nguyên và Tần Trí, vậy mà, anh ta lại phản bội Hoắc Vĩ Triệt?! Tối hôm trước cũng chính anh ta là người gọi điện cho Hoắc Vĩ Triệt, dụ anh vào một cái bẫy... Nếu không phải Hoắc Vĩ Triệt mạng lớn, e rằng đã sớm chẳng thể còn ngồi đó mà tức giận nữa rồi!

Trầm Mạch nghe giọng của Hoắc Vĩ Triệt, trên khuôn mặt tàn tạ nở nụ cười thê lương, còn khó coi hơn cả khóc:

- Lão đại, quả thật anh đối xử với tôi vô cùng tốt, lại cho tôi rất nhiều thứ, nhưng mà, anh có biết không? Như thế không đủ, thứ tôi cần là nhiều hơn nữa, tôi cũng muốn khom lưng cuối đầu cả đời!

- Muốn nhiều hơn, không muốn khom lưng cuối đầu... cũng vì vậy, cậu hợp tác với người khác, muốn dồn tôi vào chỗ chết?

Hoắc Vĩ Triệt ra khỏi chỗ ngồi, tiến tới đứng trước mặt Trầm Mạch. Trước ánh mắt sắc bén của Hoắc Vĩ Triệt, Trầm Mạch có thái độ "thấy chết không sờn":

- Không, tất cả là do tôi tự làm, chẳng có hợp tác với ai cả! Lão đại, anh giết tôi đi, xem như những năm qua tôi không có không lao cũng có khổ lao, anh cho tôi ra đi thanh thản được không?!

Hoắc Vĩ Triệt cúi đầu, anh ngồi xổm xuống trước mặt Trầm Mạch, nâng cằm anh ta lên, không cho anh ta chôn tránh ánh mắt của anh:

- Trầm Mạch, cậu nghĩ tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Cậu đã không khai ra sự thật, còn muốn tôi tha cho cậu? Nếu như tôi tin rằng cậu là kẻ chủ mưu, thì tôi đã không phải là Hoắc Vĩ Triệt rồi! Tôi cho cậu một cơ hội sống sót cuối cùng... kẻ đứng sau, là ai?

Khả năng của cậu ta có bao nhiêu, anh biết rất rõ, chắc chắn có một kẻ giấu mặt nào đó điều khiển tất cả.

- Không, tất cả là do tôi làm, anh không tin thì thôi... tôi không còn gì để nói!

Có thể thấy thái độ của Trầm Mạch rất cương quyết, cậu ta sau khi nói xong thì dứt khoát nhắm mắt lại.

Hoắc Vĩ Triệt buông cầm của cậu ta ra, đứng dậy nói:

- Nếu cậu đã muốn như vậy, thì tôi sẽ thành toàn cho cậu!

Bây giờ cậu ta đã kiên quyết như vậy, thì dù có nói gì nữa cũng vô ích, chỉ bằng dứt điểm một lần đi vậy!

Đoảng...

Ngay sau khi kết thúc mạng sống của Trầm Mạch bằng một viên đạn, Hoắc Vĩ Triệt liền khoác tay nói:

- Đưa ra ngoài và tìm nơi an táng cho cậu ta đi!

Dù rằng Trầm Mạch đã phản bội anh, nhưng bao năm qua những việc mà cậu ta làm cũng không ít... Nên anh cũng nên để cho cậu ta có được "mở yên mà đẹp" vậy!

Còn kẻ trốn trong tối kia, xem ra có sự ảnh hưởng không nhỏ, có thể khiến cho Trầm Mạch thả chết cũng không khai ra. Nhưng cũng tốt, như vậy càng làm tăng lòng hiếu kỳ của anh, anh càng muốn biết thật ra kẻ "thần long thấy đầu không thấy đuôi" đó là ai!

Sau khi thi thể của Trầm Mạch được đưa ra ngoài rồi, căn phòng rơi vào im lặng trong giây lát. Hoắc Vĩ Triệt ngã đầu ra ghế, theo đuổi suy nghĩ của bản thân. Còn Tần Nguyên và Tần Trí vì chưa nhận được mệnh lệnh từ lão đại, nên điều đứng im bên dưới chờ đợi, và rốt cuộc, Hoắc Vĩ Triệt cũng lên tiếng:

- Tần Nguyên, cậu rà soát thành viên trong bang lại cho tôi, tôi không muốn có sự tồn tại của bất cứ con mối một nào! Còn Tần Trí, cậu khảo sát và bố trí lại hệ thống bảo mật và an ninh trong căn cứ ngầm, phải chắc chắn an toàn tuyệt đối!

Chỉ cần một Trầm Mạch là đủ rồi, anh cũng muốn lại có thêm bất cứ rủi ro nào nữa! Cũng bởi vì lúc trước anh luôn dùng người theo phương châm "dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì sẽ không dùng, cũng bởi vì vậy mà anh mới không chút nghi ngờ lời nói là một cái bẫy của Trầm Mạch vừa qua. Cho nên, từ nay, anh sẽ không sơ xuất như vậy nữa, bởi biết đâu rằng, sai lầm của anh chẳng những gây hại cho chính anh, mà những người xung quanh cũng bị liên lụy.

Hệ thống bảo mật và an ninh của căn cứ ngầm, với địa vị của Trầm Mạch, cậu ta biết rất rõ nhiều thứ. Mà cậu ta đã phản bội, thông tin có 90 % đã bị lộ ra ngoài. Mà lỡ như chưa bại lộ thì đã sao? Chẳng phải có câu "phòng bệnh hơn chữa bệnh" sao?

Sau khi Tần Nguyên và Tần Trí nhận được mệnh lệnh, đang chuẩn bị đi thực hiện, thì một lần nữa âm thanh của Hoắc Vĩ Triệt lại vang lên, mà âm thanh này giống như là đang kiềm nén vậy:

- Tần Nguyên, Tần Trí...hai cậu có từng suy nghĩ giống Trầm Mạch không?

Nhân sinh nóng lạnh, trên đời này chẳng có gì là chắc chắn, vững bền cả, trừ ra uy lực và sự cám dỗ của đồng tiền, quyền lực, mấy ai có thể chống cự lại được?

Nhưng không thể nghĩ tới, khi lời của Hoắc Vĩ Triệt vừa dứt, Tần Nguyên và Tần Trí lại đồng dạng cùng nhau quỳ xuống, trầm lời như một:

- Thuộc hạ nguyện mãi trung thành với lão đại, không bao giờ phản bội!

- Được rồi, tôi tin hai cậu sẽ không làm tôi thất vọng, đi làm việc đi!

Hai người này, chắc chắn sẽ không có phản bội anh đâu, đúng không?

Tần Nguyên và Tần Trí nhận được lệnh đứng lên, cùng trao đổi ánh mắt một chút, cũng đi ra ngoài.

....

Sở cảnh sát.

Trịnh Diệp nhìn hai người đàn ông mặt mày ủ rũ ù xu đi vào phòng liền nhướn mày lên tiếng hỏi:

- Không gặp được sao?

- Không, tức chết đi được, Hoắc Vĩ Triệt đó đúng là khinh người quá đáng, chúng ta cần gì phải bảo vệ hắn chứ, để hắn chết đi cho đỡ phiền phức!

Chuyện là Thẩm Đình và Mặc Phong được cử đi gặp Hoắc Vĩ Triệt, bàn tính về việc cử người bảo vệ anh, nhưng mà hai người lại bị từ chối thẳng thừng,

với người đã ăn khổ từ Hoắc Vi Triệt như Thẩm Đình, thì sẽ không thể ức chế được rồi.

- Không được, chúng ta không thể bỏ cuộc! Trịnh Diệp, cô đi với tôi.

Lục Thành vẫn luôn là phó phòng gương mẫu, công tư phân minh, sau khi phản bác lại lời Thẩm Đình, liền quay qua Trịnh Diệp.

Tưởng rằng như mọi khi với sự hăng hái say mê công việc của Trịnh Diệp thì cô sẽ đồng ý ngay, ai ngờ cô lại lắc đầu nói:

- Tôi bận việc rồi, anh gọi người khác đi đi!

Nói xong liền trở về chỗ của cô. Quả thật, lời của Trịnh Diệp là đúng, cô đúng là bận việc, như vào tai Lục Thành và những người khác thì chính là cô còn giận bọn họ.

- Trịnh Diệp...

Lục Thành không biết muốn nói gì với Trịnh Diệp, nhưng là chưa nói xong đã bị một giọng nói ngạo mạn xen ngang:

- Hừ...bây đặt làm giá... Đi, tôi đi với anh!

Lá Lệ Kiều Kiều, cô ta vẫn giữ nguyên thói quen, phong thái đó, giọng điệu vẫn như cũ. Sau khi dứt lời liền lôi kéo Lục Thành đi.

- Xùy... làm như hăng hái làm việc lắm vậy, còn không phải là muốn đi gặp Hoắc tổng sao?!

Vân Thi nhìn theo hướng cửa, le le lưỡi ra...

Trịnh Diệp tuy rằng cũng như Vân Thi nhìn ra cửa, như cô không có làm ra hành động trẻ con.. Mà ánh híp lại như có điều suy nghĩ, tính toán

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tôi muốn là Trịnh Diệp!

Hoắc thị...

Nhân viên lễ tân nhìn thấy một nam một nữ mặc cảnh phục từ cửa đi vào thì lịch sự hỏi:

- Không biết anh chị cần gì?

- Chúng tôi muốn gặp Hoắc tổng, làm phiền cô thông báo một tiếng!

Lục Thành sau khi đưa thẻ ngành ra chứng minh thân phận lại một phen, rồi liền trực tiếp nói ra mục đích của anh ta.

Những người này không rút ra được kinh nghiệm sao nhỉ, cứ thích đến tìm Hoắc tổng?

Tuy trong đầu suy nghĩ một đằng, nhưng bên ngoài cô nhân viên lễ tân lại có thái độ và lời nói hết sức chuyên nghiệp và lịch sự:

- Xin lỗi, hai vị có thể lần sau tới được không, bởi hiện tại Hoắc tổng không có trong công ty!

- Sao có thể, đây là giờ làm việc, anh ta là tổng tài, không ở công ty thì ở đâu? Đây rõ ràng là cô cố tình không muốn để chúng tôi gặp Hoắc tổng phải không?!

Với Lệ Kiều Kiều, thì cô ả sao có thể hăng hái đi làm việc, tất nhiên muốn theo Lục Thành đến Hoắc thị để gặp Hoắc tổng trong truyền thuyết... Giờ để được một câu hẹn lần sau tới, thì làm sao cam tâm? Cho nên, sau khi cô nhân viên lễ tân vừa dứt lời, cô ả đã nhảy cẫng lên, chỉ tay vô mặt cô gái kia mà giờ giọng đánh đấm đặc trưng của bản thân.

- Lệ Kiều Kiều! Cô im lặng đi, đừng có mà nháo...

Lục Thành cực kì bất mãn với thái độ của Lệ Kiều Kiều, nghiêm mặt với cô ta, nhưng mà... hình như cô ta chẳng mấy để tâm đến lời của Lục Thành, mà vẫn đứng đưng trừng mắt với cô nhân viên lễ tân!

Để có thể trở thành nhân viên của Hoắc thị, nhân viên không chỉ có trình độ cao mà về mặt nhân phẩm hay tính cách đều được lựa chọn vô cùng tỉ mỉ... mà tính nhẫn nại, bình tĩnh cao cũng là một trong những yếu tố quan trọng! Cho nên cô nhân viên lễ tân kia dù cực kì, cực kì không vừa lòng, thậm chí là tức giận với thái độ và lời nói hống hách của Lệ Kiều Kiều, cô ấy vẫn tỏ ra bình tĩnh, chỉ có ánh mắt, và giọng nói lạnh đi là thể hiện ra phần nào cảm xúc

phần nào của cô! Cô vừa nói vừa chỉ hướng ghế sofa trong đại sảnh...

- Tôi đã nói Hoắc tổng không có ở công ty tức là không có! Tin hay không là tùy các người, còn bây giờ, nếu thật sự muốn nhìn thấy ngài ấy, có thể quá bên đó ngồi đợi... nếu không thì phiền về cho, tôi còn việc phải làm!

Thật là, những người này chẳng lẽ là vì lần trước có thể dễ dàng gặp được Hoắc tổng, nên bây giờ liền làm tới? Tuy rằng cô không hiểu vì sao lần trước Hoắc tổng lại phá lệ gặp gỡ cảnh sát... Nhưng như vậy cũng đâu biểu thị rằng ngài ấy nể mặt bọn họ, lúc nào muốn ngài là gặp đâu?

- Được rồi, cảm ơn cô, chúng tôi sẽ đợi!

Lục Thành tương đối hiểu lí lẽ, liền gật đầu, có ý định túm Lệ Kiều Kiều, nhưng cô ta đã nhanh hơn mà vùng khỏi tay Lục Thành, lớn giọng:

- Này, thái độ của cô là sao, có tin tôi công tay cô lại vì tội chống người thi hành công vụ không?

- Dù rồi, Lệ Kiều Kiều, đứng ra tôi không nên để cô đi cùng tôi!

Ánh mắt trở nên lạnh lùng, Lục Thành vô cùng bức bối mà mắng Lệ Kiều Kiều. Cô nhân viên lễ tân khẽ lắc đầu, gặng giọng:

- Tôi nhắc lại một...

- Đây là xảy ra chuyện gì, công ty của tôi từ bao giờ thì trở thành nơi để những kẻ nhàn rỗi vào đây mà gây sự với nhau!

Khi cô nhân viên lễ tân chưa nói hết câu, thì đã có một giọng nói lạnh lùng sắc bén vang lên đầy khí thế.

Chỉ thấy từ bên ngoài, có một người đàn ông cao lớn anh tuấn đi vào, giọng nói là phát ra từ anh. Đó không ai khác chính là Hoắc Vĩ Triệt, đi phía sau anh chính là cảnh tay đặc lực trong hắc đạo, cũng chính là trợ lý tổng tài Tần Nguyên!

- Hoắc tổng...

- Có chuyện gì?

Hoắc Vĩ Triệt bỏ qua những lời chào hỏi của nhân viên xung quanh, liếc nhìn Lục Thành và Lệ Kiều Kiều một cái, lập tức chuyển ánh mắt về phía nhân viên lễ tân.

Cô nhân viên lễ tân sau khi nhìn thấy Hoắc Vĩ Triệt đã bằng "tốc độ ánh sáng" thu lại sự khó chịu trên khuôn mặt, thay vào đó là sự chuyên nghiệp, nghiêm túc.

- Hoắc tổng, là hai vị cảnh sát này muốn tìm ngài, nhưng khi tôi nói ngài không có ở đây, thì họ lại nói tôi lừa họ! Rồi sau nhưng ngài đã thấy, họ mới loạn lên.

Vừa nói, ánh mắt của cô nhân viên lễ tân cũng chuyển tới trên người Lục Thành và Lệ Kiều Kiều.

Hoắc Vĩ Triệt xoay người lại, híp mắt nhìn một nam một nữ mặc cảnh phục đứng trước mặt anh...

- Các người lại tìm tôi làm gì?

Bọn họ liên tục tới tìm anh, là vì nghĩ anh sẽ nể mặt mà gặp họ sao? Vậy thì họ sai lầm nặng rồi! Bởi không phải lần đó là cô ấy đến, thì còn lâu anh mới cần phải đồng ý gặp mặt những kẻ dối hoi này.

- Hoắc tổng, chúng tôi chỉ vì nghĩ đến an toàn của ngài thôi!

Lục Thành không cam chịu bị bị khí thế của Hoắc Vĩ Triệt chèn ép, bèn lấy lại khí thế của một sĩ quan cảnh sát cấp cao, ngẩng cao đầu, mắt đối mắt với Hoắc Vĩ Triệt. Dù rằng bên ngoài anh ta luôn tỏ ra nghiêm túc, không chấp nhận thái độ ngạo mạn của Hoắc Vĩ Triệt, nhưng thật ra trong lòng đang vô cùng khó chịu. Trong mắt anh ta, dù Hoắc Vĩ Triệt có thân phận, có địa vị, thì cũng là một công dân của quốc gia, có nghĩa vụ hợp tác với người thi hành công vụ của các cơ quan quốc gia! Đằng này, năm lần bảy lượt từ chối bọn họ, thì chính là quá ngạo mạn, phách lối.

- An toàn của tôi?

Hoắc Vĩ Triệt cong khóe môi hướng về phía Lục Thành. Vì an toàn của anh ư? Vậy họ muốn làm gì, cho người bảo vệ à? Vậy thì quá mức buồn cười rồi! Bằng vào bọn họ cũng muốn bảo vệ cho anh?

- Phải, chúng tôi sẽ cho người bảo vệ sự an toàn của ngài! Nhưng với điều kiện, trước tiên ngài cần phải cho chúng tôi biết một vài điều.

- Ô, không không, tôi không thích gây sự chú ý, đi đâu cũng có một đám người tò tò đi theo! Cho nên, cảm ơn ý tốt của các anh, tôi không cần người bảo vệ!

Vâng, Hoắc Vĩ Triệt rất là khảng khái và nghiêm túc nói ra... Ấy cũng chính cái câu này, mà có một thời gian, anh bị một người chê cười không thương tiếc. Vì sao, vì câu "đi đâu cũng có một đám người tò tò đi theo"... mà trong khi đó, có những lúc người đi theo sau lưng anh không chỉ là "một đám"!

- Vậy Hoắc tổng, nếu ngài không muốn bị chú ý, vì thì để một cảnh sát xúc sắc bảo vệ ngài cũng được! Như tôi, có thể đóng giả làm bạn gái của ngài, chắc chắn không gây sự chú ý nga~~~~

Lệ Kiều Kiều từ lúc thấy Hoắc Vĩ Triệt đi vào, liền nhìn anh say đắm trong im lặng. Trong lúc này lại đột nhiên lên tiếng... Mà giọng nói thì trao ôi, thật nổi đã gà, đã vậy hai tay còn nắm lấy gốc áo của bản thân mà vò vò, giống như thiếu nữ e lệ vậy!

Lục Thành vốn đang bí lời, nghe được ý đầu của Lệ Kiều Kiều còn khen cô ả thông minh. Song...

Đến câu sau thì anh ta hận không thể ngay lập tức đá Lệ Kiều Kiều một phát ra ngoài.

Đã biết cô ta dò in theo là có mục đích, nhưng không ngờ lại chính là điều này, đúng là thật khó tưởng tượng mà!

Trong khi đó, những nhân viên khác của Hoắc thị, bao gồm cả Tần Nguyên thì nhìn Lệ Kiều Kiều như người hành tinh. Rồi lại quan sát sắc mặt Hoắc Vĩ Triệt, không biết anh sẽ có thái độ gì.

Nhưng ngoài tất cả suy đoán của mọi người, Hoắc Vĩ Triệt không giận, không nóng, mà lại nở nụ cười nhẹ, vô cùng nhẹ, nhưng cũng chắc chắn buông ra một câu:

- Ý kiến không tệ, nhưng tôi muốn vị cảnh sát bảo vệ tôi là Trịnh Diệp! Tôi muốn là Trịnh Diệp, ngoài cô ấy ra, tôi không chấp nhận người thứ hai, nếu không, chẳng có thông tin gì cả!

Anh đang không biết làm cách nào để đưa cô ấy tới bên cạnh, cũng vừa lúc a!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cao không thể với

Hoắc tổng, không thể thương lượng lại chút sao?

Trong lòng Lục Thành Thành đang vô cùng vô cùng khó chịu, mặc dù không rõ nguyên nhân! Nhưng không hiểu sao, khi Hoắc Vĩ Triệt nói muốn một mình Trịnh Diệp bảo vệ anh ta, anh lại cảm thấy...

- Không cần thương lượng thêm, ý tôi đã quyết! Còn các người không đồng ý, thì không cần đến tìm tôi nữa. Xin lỗi, tôi còn có việc, tôi đi trước!

Nghiêm túc nhấn mạnh lời của anh, xong rồi liền cùng với Tần Nguyên đi đến thang máy riêng dành cho tổng tài mà đi lên.

Nhìn cái bản mặt tên đó đi, không trùng là có suy nghĩ bất chính với cô ấy rồi! Không được, nếu bọn họ không đồng ý, anh phải thực hiện biện pháp mạnh hơn mới được.

Bằng mọi giá...

- Hai vị, mời!

Ý của tổng tài đã quá rõ ràng như vậy, nhân viên lễ tân liền trực tiếp hạ lời mời với hai vị cảnh sát vẫn đứng thờ lờ ra đó. Ngực khí thì khác hẳn khi đối diện với Hoắc Vĩ Triệt, sự khó chịu đã thể hiện ra mặt!

- Haizzz...đi thôi!

Lục Thành thờ dài, người ta đã đuổi thẳng như vậy, còn mặt dày mặt đạn ở lại làm gì? Buông ra mấy chữ với Lệ Kiều Kiều, Lục Thành cũng nhanh chóng bước ra ngoài, hướng cửa lớn mà đi.

Lệ Kiều Kiều hết nhìn cánh cửa thang máy nơi Hoắc Vĩ Triệt vừa mới rời đi, rồi lại nhìn thoáng qua Lục Thành. Trong mắt cô ta hiện lên tia sáng nghiền ngẫm, nhưng rất nhanh đã biến mất, chẳng có ai kịp nắm bắt được đã trở thành biểu cảm không cam lòng... hướng về phía nhân viên tiếp tân mà hống hách mở miệng:

- Cô cứ đợi đấy, rồi tôi sẽ cho cô biết tay!

Xong liền ngoe nguẩy bỏ đi, bộ dáng rất chi là... khó tả!

Sở cảnh sát...

- Cô đi làm việc của cô đi, đừng đi theo tôi nữa!

Ngay khi vừa bước chân xuống xe, Lục Thành liền quay lại nhìn Lệ Kiều Kiều nói một câu, rồi liền gấp gấp bước đi.

- Làm như tôi muốn đi theo anh chắc?

Lệ Kiều Kiều chề môi, âm lượng câu nói vừa đủ để Lục Thành có thể nghe thấy. Sau khi Lục Thành đi khỏi hoàn toàn, trên khuôn mặt bình thường vẫn luôn hóng hách cao ngạo của Lệ Kiều Kiều dần dần thay đổi. Trong mắt cô ta chứa điều ẩn ý, lại lấy điện thoại trong túi xách ra, vừa lướt lướt trên màn hình, vừa nâng bước đi...

Còn về phần Lục Thành, rồi bãi giữ xe, anh ta liền nhắm thẳng về phòng của trưởng phòng cảnh sát hình sự mà đi.

Cốc... cốc...cốc...

Vừa đưa tay gõ cửa, Lục Thành cũng lên tiếng:

- Trưởng phòng, tôi là Lục Thành, tôi có chuyện quan trọng cần báo cáo!

Đội bên trong vọng ra tiếng đồng ý, Lục Thành liền không chậm trễ đi vào bên trong.

- Thế nào, là chuyện gì mà gấp gấp như vậy?

Không cần Lục Thành mở miệng, Lâm Dương đã lên tiếng trước, dẫn tay ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, cũng rót nước đẩy đến trước mặt anh ta...

Không có uống nước, sau khi vừa ngồi xuống, Lục Thành liền lên tiếng:

- Trưởng phòng Lâm, tôi vừa mới đi gặp Hoắc Vi Triệt để bàn bạc cứ người tới bảo vệ anh ta... Nhưng anh ta lại nói, anh ta chỉ muốn một mình thượng úy Trịnh Diệp bảo vệ, như vậy mới chịu hợp tác với chúng ta!

- Vậy thì cứ để cho Trịnh Diệp đến bảo vệ Hoắc tổng thôi, chuyện đơn giản thế cơ mà?

Ông ta còn tưởng có chuyện gì to tát, chỉ có như vậy cũng khẩn trương lo lắng, thủ cấp của ông khi nào lại biến loạn chỉ vì chuyện đơn giản như vậy?

Lục Thành cũng cảm nhận được sự không thoải mái của trưởng phòng, anh ta cẩn thận xem xét lại thì quả nhiên chuyện này chẳng thể nói là "quan trọng" khi anh ta nói lúc ban đầu cả!

- Nhưng...

- Không có nhưng nhị chuyện gì cả, nếu cậu lo ngại Trịnh Diệp không đồng ý, thì là dư thừa rồi! Cô ấy là một người rất có trách nhiệm và nhiệt huyết trong công việc, sẽ đồng ý, huống chi, đây là lệnh!

Tuy nhiên, dù bên ngoài nói như vậy, nhưng nếu quả thật khi ông có ra lệnh mà Trịnh Diệp lại không đồng ý thì ông cũng chẳng có gan đi theo ép buộc cô ấy! Nhưng đằng này, ông ta hiểu rõ, Trịnh Diệp tuy có thân phận khác tầm thường, nhưng sự nhiệt huyết và trách nhiệm của cô là có thật. Cũng bởi chắc chắn điều này, ông mới dám khẳng định như vậy với Lục Thành!

Lục Thành cứng miệng, đúng hơn là chẳng biết phải nói được gì nữa.. Lúc này đây, anh ta cần một lời giải thích cho tâm tư rồi bởi không rõ nguyên nhân của bạn thân hơn hết!

Thấy Lục Thành như vậy, Lâm Dương cũng không đề ý nữa, mà nhắc điện thoại cố định trên bàn làm việc lên, ấn gọi:

- Thượng úy Trịnh, cô lên phòng tôi một chút!

Sau khi đầu dây bên kia bắt máy, Lâm Dương liền vào thẳng chủ đề, và người bên kia không ai là Trịnh Diệp!

Chỉ vài phút ngắn ngủi sau, Trịnh Diệp có mặt trong phòng, cô nhìn thấy trong phòng không chỉ trưởng phòng mà còn có phó phòng thì càng khẳng định suy nghĩ của bản thân mình.

Lục Thành và Lệ Kiều Kiều vừa mới đi gặp vị Hoắc tổng kia về... Song...

Khi Lệ Kiều Kiều vừa mới trở lại phòng đã nhìn cô với ánh mắt "không mấy thiện cảm". Mà mục đích cô ta muốn đi theo Lục Thành ra ngoài là gì, dùng đầu gối cô cũng nghĩ ra!

Trong khi đó, vị phó phòng họ Lục không trở về cũng cô ta, lại ngồi chờ này, mà hiện tại cô còn bị gọi tới...

Xạ chuỗi tất cả sự việc, cô đã có một kết luận... để xem có đúng như vậy không?

- Thượng úy, vất vả cho cô rồi!

Trái với thái độ nghiêm khắc với Lục Thành, trưởng phòng Lâm Dương lại hòa hoãn, nhẹ giọng rất nhiều đối với Trịnh Diệp, và chính như vậy, mới làm Lục Thành bất ngờ một phen ngẩng đầu lên.

Trong ấn tượng của anh ta, vị trưởng phòng này rất chính trực và nghiêm khắc, mới khi nãy còn thế! Vậy thì điều gì khiến cho thái độ của ông thay đổi như vậy...

Bỏ qua ánh mắt nghi vấn của Lục Thành, lại quá quen với thái độ của vị trí phòng cấp trên của mình, Trịnh Diệp trả lời một cách hiển nhiên:

- Không có gì vất vả, đây là nhiệm vụ nên làm thôi! Không biết trưởng phòng gọi tôi tới cho chuyện gì cần phân phó?

Không có việc không đăng điện tam bảo, đó là việc không thể chối bỏ!

Trưởng phòng Lâm cũng không vòng vo nữa, ông vào thẳng vấn đề chính:

- Được gọi, Trịnh Diệp, cô cũng biết vụ án lần này đang gần như lâm vào ngõ cụt, chúng ta đang rất cần những thông tin mà Trịnh tổng đang có được! Trong khi...

Trịnh Diệp vẫn im lặng, không ngay lúc Lâm Dương dừng lại mà chen lời vào... Mà Lâm Dương cũng không ngừng lại quá lâu, ông nói tiếp:

- Trong khi đó, Hoắc Tổng lại chỉ đích danh của cô đến bảo vệ anh ta, thì anh ta mới hợp tác!

- Vậy có nghĩa là hiện tại, tôi sẽ tạm ngừng công tác điều tra, ngoài mặt sẽ đến bảo vệ vị kia, nhưng cũng âm thầm điều tra, đúng không?

Trịnh Diệp cười như không cười, quả nhiên cô đoán không sai mà!

- Đúng vậy!

Vừa nhận được cái gật đầu, Trịnh Diệp cũng gật đầu lại, cô đứng lên nói:

- Vậy cứ quyết định như thế, trưởng phòng cho tôi thời cụ thể, còn bây giờ tôi phải trở về, hoàn thành cho xong công việc gian dờ, rồi bàn giao lại đã! Tôi xin phép!

Nói xong, cô liền mở cửa đi ra ngoài... Haizzz... còn phải về dỗ ngọt mấy lão già ở nhà, nhiệm vụ này không biết kéo dài bao lâu? Mà cô mới về nhà chưa được một tháng, giờ lại phải ra ngoài làm nhiệm vụ mặt! Chỉ sợ lại tốn không ít công phu đây!

- Lục Thành, tốt nhất cậu nên bỏ ngay tư tưởng của bản thân đi! Cô ấy là người cậu không thể với, tốt nhất nên đập tắt khi vừa chớp nỡ, nếu không, sau này người đau khổ sẽ là cậu!

Nhìn cảnh cửa phòng đóng lại, rồi lại nhìn qua chàng thanh niên vẫn còn ngờ ngác, Lâm Dương nghiêm túc nói với Lục Thành. Ông đã sống lâu như rồi, kinh nghiệm nhìn người cũng không phải ít, vừa nhìn, ông đã nhận ra ánh mắt của anh ta nhìn Trịnh Diệp có tia khác thường.

Haizzz... chỉ mong sớm tỉnh ngộ!

Lục Thành có phần ngờ ngờ khó hiểu trước lời của Lâm Dương, anh ta hỏi nhiu mày. Thêm như lời nói và thái độ của trưởng phòng, anh ta không ngờ đến nỗi không nhận ra điều gì, nhưng mà...

Ở đây, Lục Thành cũng không biết được, cũng bởi hiện tại anh ta không nghe lời của Lâm Dương, nên sau này mới càng lún càng sâu, cuối cùng làm ra chuyện khiến cho anh ta không có cơ hội để hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Là tiếng sét ái tình chăng?

Công việc chất đống, Trịnh Diệp phải tốn gần nửa ngày mới sơ lượt xong rồi chuyển giao cho đồng nghiệp... Đành phải vậy, dù rằng không phải là công việc hay là chuyển công tác, nhưng với những hành động như vậy thì sẽ chẳng thể xử lý được chuyện gì khác!

Lại phải tốn thêm "ba bò chín trâu", vận dụng tới đa công phu "uốn lười bảy tác" của bản thân mình, cuối cùng Trịnh Diệp cũng đỡ dành được ông bà của cô, mà cũng không hẳn là "được"...Chứ phải làm sao, người già mà, tình không rất khó chịu... Trịnh lão gia còn đỡ, dù ông không muốn cháu gái làm công việc nguy hiểm, nhưng ông lại hiểu quá rõ những quy tắc luận bất thành văn! Ông biết sở dĩ Trịnh Diệp nói với hai người là vì đứa cháu này suy nghĩ chứ toàn, lại tôn trọng họ, chứ chẳng phải nói sẽ để xem hài người có đồng ý hay không? Bởi vì thực tế, chuyện đã như ván đóng thuyền, ông không đồng ý thì có thể gây áp lực được với cấp trên của cháu gái... Nhưng đây là quyết định của cháu ông, ông không muốn xen vào, hơn nữa... mạng người vẫn rất quan trọng!

Cửa ải của Trịnh lão gia thì tương đối dễ dàng rồi, Trịnh Diệp chỉ đơn giản phản lắng nghe một số dặn dò. Cái khó ở đây chính là Trịnh lão phu nhân... bà vừa nghe cháu nói phải dọn ra ngoài làm nhiệm vụ, thế là một khóc, hai nháo, ba đòi thất cổ làm cho Trịnh Diệp và Trịnh lão gia điều đứng một phen...

- Sớm biết thế này nên im lặng đi luôn, thật là đau đầu mà!

- Ô...ô...con với chả cháu... chẳng đứa nào chịu nghĩ cho cái thân già này của tôi cả!

Thế đó, trong lúc dở dành Trịnh lão phu nhân, Trịnh Diệp nhỏ giọng nói một câu như vậy, tưởng rằng bà của cô sẽ chẳng nghe được, ai ngờ...đời không như là mơ, bà còn làm giữ hơn!

- Ách... ông à...con giao lại cho ông... từ từ mà xử lý, con đi trước!

Cuối cùng, Trịnh Diệp đành chọn một trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách! Trước khi ôm ba lô bỏ chạy, cô còn nháy mắt với ông nội, bỏ lại một câu rồi mới đi.

Bỏ đồ ra ghế sau của xe, Trịnh Diệp quay đầu lại nhìn thoáng qua dinh thự họ Trịnh, tự nói một câu với bản thân:

- Vẫn là sống một mình thoải mái hơn nhiều!

Muốn làm gì thì làm, chẳng phiền hà, hay cần đề ý sức mặt, cảm xúc của ai! Tuy nhiên, cô đã về lại nơi này, không ở cùng ông bà chẳng lẽ lại ra ngoài sống một mình?

Haizzz... Mặt dù có chút khó xử, nhưng suy cho cùng cũng là xuất phát từ tình thương đối với cô mà thôi!

Suy nghĩ miên mang đôi lát, Trịnh Diệp cũng nhả ra lái xe đi...

Chiếc xe màu bạc lao nhanh trên con đường vắng khác gì là một viên đạn sắc bén... Trịnh Diệp cũng không biết, cô rời dinh thự gia tộc ngày hôm nay, sẽ có rất nhiều điều đang đón chờ cô, cũng làm cuộc sống của cô thay đổi không ít!

...

Ngay khi Trịnh Diệp vừa khuất bóng, Trịnh lão phu nhân cũng ngưng việc khóc lóc lại, mặt dù biểu cảm cũng chẳng vui tí nào!

Trịnh lão gia thu hồi tầm mắt nhìn vô định, hướng về phía người bạn già đã đồng hành cùng ông mấy chục năm qua:

- Không giả vờ nữa sao?

Tình tình của bà ấy thế nào, ông là người gõ nhất, dù bà có hay cảm rậm, như cũng chẳng phải loại phụ nữ yếu đuối thích khóc, ông biết vừa rồi là bà cố tình làm vậy cho Trịnh Diệp xem thôi! Còn ông, như thế nào cũng đã phối hợp cùng bà rồi còn gì?

Trịnh lão phu nhân không lập tức trả lời Trịnh lão gia, mà bà lại từ tốn dùng khăn lau nước mắt trên mặt xong mới thở dài...

- Haizzz... tiểu Diệp cái con bé này tính cách thật quá giống ba mẹ nó, giống đến mức làm tôi phải đau lòng vì sự cố chấp của chúng..

Bà biết cháu bà thích mềm không thích cứng, nên mới giả vờ như vậy, cốt cũng chỉ muốn nó thay đổi quyết định, những xem ra... cũng chỉ vô dụng! Đứa cháu này, không chỉ giống mà còn ngoan cố, kiên cường hơn cha của nó!

- Được rồi... người trẻ có suy nghĩ, cách làm của người trẻ, chúng ta già rồi, chẳng thể quản được nữa!

Ông tin tưởng tiểu Diệp, con bé là người biết nghĩ đến người khác, nó sẽ không để bản thân xảy ra chuyện! Hơn nữa, với khả năng của Tiểu Diệp, ông vô cùng tin tưởng.

Trịnh lão phu nhân nắm lấy tay người bạn già, nhìn ông cười nhẹ:

- Phải, già cả rồi!

...

Theo chỉ thị trực tiếp, Trịnh Diệp không cản trở lại sở cảnh sát, cô tự lái xe của mình đến Hoắc thị!

- Chào cô, tôi muốn gặp Hoắc tổng!

Cô nhân viên lễ tân trước mặt Trịnh Diệp không ai khác chính là người lần trước đã đưa cô lên gặp Hoắc Vi Triệt... Mà theo quy tắc, khi nghe có người muốn gặp Hoắc tổng, dù có quen biết hay không, nhân viên lễ tân cũng sẽ tra hỏi một phen.. như thân phận, hay có hẹn trước hay không, rồi cần phải gọi điện cho trợ lý tổng tài xác minh!

Nhưng ở đây hình như đã có sắp xếp từ trước, chỉ thấy nhân viên lễ tân nhìn thấy Trịnh Diệp lại tỏ ra rất khách sáo, không nói bất cứ cái gì dư thừa:

- Cô Trịnh, Hoắc tổng đang đợi cô, cô có thể lên trên!

- Được, cảm ơn!

Trịnh Diệp cũng hiểu tại sao nhân viên của cái tập đoàn này vốn luôn rất cứng nhắc và nguyên tắc hôm nay lại dễ dàng như vậy... Lí do thì đơn giản không cần phải nói rồi!

Làm gì thì làm, nhân viên lễ tân cũng không quên nhiệm vụ của sếp giao cho, người đã lên, nhưng cũng cần phải thông báo một tiếng chứ? Cho nên, khi cánh cửa thang máy có Trịnh Diệp bên trong vừa đóng lại, cũng là lúc chiếc điện thoại cố định trên bàn được nhắc lên:

- Trợ lý Tần, cô Trịnh đang lên trên ấy!

"Được"

Tần Nguyên sau khi nhận được thông báo, liền ra khỏi phòng làm việc, đi sang căn phòng kế bên, cũng chính là phòng của tổng tài!

- Hoắc tổng, người đến rồi!

Chỉ thấy Hoắc Vĩ Triệt ngồi sau bàn làm việc, trên tay cầm cây bút không ngừng xoay tròn... Sau khi nghe thông tin từ Tần Nguyên, khoé môi anh cong lên, sự vui vẻ không hề che giấu:

- Rất tốt, mở rộng cửa, đoán cô ấy vào!

- Hà...?

Câu nói của Hoắc Vĩ Triệt phải nói là có lực sát thương không nhỏ, sau khi anh vừa dứt lời, Tần Nguyên vốn quen thuộc nhiều năm với anh cũng phải ngỡ ngàng, không tin vào tai mình mà ngờ ngác...

Nhìn thái độ của Tần Nguyên, Hoắc Vĩ Triệt vì đang có tâm trạng vui vẻ cũng phải nhú mày không vui:

- Hà cái gì mà hà? Còn không mau đi!

Quân lệnh như núi, à nhầm... lệnh của lão đại còn hơn cả núi! Dù vẫn mang khuôn mặt ngu ngơ, Tần Nguyên vẫn ngoan ngoãn mở rộng cửa phòng, rồi đi ra ngoài đoán người.

Anh thật không hiểu, lão đại nhiều năm như vậy vẫn không để bất cứ người phụ nữ nào vào mắt... kể cả vị kia! Nhưng đối với người tên Trịnh Diệp này, lão đại có vẻ quan tâm... họ nhiều thì phải?

Mà anh nhớ, lão đại chỉ mới gặp cô gái kia hình như có hai lần, đúng hơn là chỉ có một lần, còn một lần thì nhìn lên đi?

Cái này có khi nào là tiếng sét ái tình không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Kẻ ngang ngược

Tĩnh...

Âm thanh thang máy mở ra, giữ thái độ bình tĩnh nghiêm túc của bản thân, Trịnh Diệp rào bước đi ra ngoài, ánh mắt nhìn xung quanh...

Đây không phải lần đầu cô đến nơi này, nhưng trong lần trước, cô không hề quan sát, bởi cô không thích làm những việc vô ích! Nhưng bây giờ thì khác, có khả năng cô sẽ phải ở lại nơi này, nên phải bỏ chút thời gian ra rồi!

Đây là tầng cao nhất của công ty, tuy nhiên trên này chỉ ba phòng duy nhất, một phòng tổng tài, một phòng của trợ lý, và một là của tổ thư ký! Màu sắc chủ đạo cũng giống như màu sắc tại đại sảnh, tất cả đều là những gam màu lạnh chủ đạo. Đồ trang trí tuy rằng nhìn sơ qua không quá cầu kì, nhưng cô biết, những thứ nhìn như đơn sơ kia kì thật không giống như vẻ bề ngoài của nó, mà chắc chắn đều là những món hàng nhập khẩu có giá trị liên thành! Và tất nhiên với những món đồ trang trí đó, không gian làm việc cũng trở nên thanh nhã hoà hòa, nhưng cũng không kém phần chuyên nghiệp... tóm lại là một không gian làm việc hoàn hảo!

- Chào cô Trịnh!

Trong lúc Trịnh Diệp còn mải mê quan sát, đánh giá xung quanh, thì một giọng nam trầm thấp đã vang lên thu hút sự chú ý của cô. Trịnh Diệp ngược mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt, trong đầu âm thầm nhớ lại những thông tin mà cô đã xem...

Tần Nguyên, Tần trợ lý của Hoắc tổng Hoắc Vi Triệt... người này không đơn giản! Tuy đã biết rõ người ta là ai, nhưng Trịnh Diệp lại thể hiện ra mặt là vẻ nghi hoặc, lên tiếng:

- Xin lỗi...anh là?

- Tôi là trợ lý của Hoắc tổng, Tần Nguyên... Hoắc tổng bảo tôi ra đây chào đón cô Trịnh! Mời cô đi theo tôi...

Lịch sự cười nhẹ, Tần Nguyên không thể hiện rõ thái độ, đưa tay làm động tác mời, trong lời nói có thể thấy có phần cẩn trọng... Mắt nhìn của lão đại luôn luôn rất tốt, cậu ta tin người mà lão nhìn trúng tuyệt đối sẽ có chỗ đặc biệt... Người phụ nữ trước mặt này, tuy cậu chưa nhìn ra được điểm đặc biệt, nhưng cũng phải cẩn thận đối xử! Nếu không, có khi cậu chưa phát hiện ra điều gì đặc biệt, đã bị nhử từ một trận với lão đại rồi!

Trịnh Diệp cười nhẹ, nói vài lời, rồi lại gật đầu đi theo bước chân của cậu ta.

...

Đi vào căn phòng tổng tài cô đã từng đến một lần, và tất nhiên, lần này Trịnh Diệp cũng gặp một hình ảnh chẳng khác lần trước là mấy... Một người đàn ông đẹp trai phong độ, toả ra tư thế lười biếng ngồi vắt vẻo trên ghế, khuôn mặt ẩn hiện ý cười không rõ! Nhưng Trịnh Diệp biết, cái người ra vẻ tà mị lười biếng kia không hề giống như vẻ bề ngoài, mà từ trên người anh ta, cô cảm nhận được sự nguy hiểm rất rõ ràng.

Khoát tay ý bảo Tần Nguyên lui ra ngoài, Hoắc Vi Triệt cong môi nhìn người phụ nữ trước mặt đang sâu kín đánh giá anh. Và tất nhiên, người khác đánh giá anh, Hoắc Vi Triệt cũng không yếu thế, ngược lại rất quan mình chính đại mà đảo mắt đánh giá lại.

Ừm...so với lần trước mặt cảnh phục, nhìn cô tuy rằng rất xinh đẹp, rất quyến rũ, nhưng lại tỏ ra sự nghiêm nghị chính chắn, toả ra sự xa cách, khó gần rất rõ ràng! Còn trong lúc này, trên người cô chính là quần da màu đen bó sát, kết hợp cùng áo thun với áo khoác da, tóc cột đuôi ngựa...nét xinh đẹp và quyến rũ trong bộ dáng này cũng chẳng ít đi, mà hơn hết, cô trong bộ dáng này lại thể hiện ra rõ sự trẻ trung năng động của bản thân hơn!

Chết tiệt...cô như vậy, trách sao xung quanh lại có lắm ruồi bọ thế kia?

- Chào Trịnh thượng úy, chúng ta lại gặp lại nhau rồi!

Không để lộ tâm tư thật của bản thân ra ngoài, Hoắc Vi Triệt cười đến tà mị, đứng dậy đưa tay ra hướng tới trước mặt Trịnh Diệp. Mà Trịnh Diệp lại toả thái độ bình thường khi đi làm việc, không nóng không lạnh đưa tay ra nắm lấy bàn tay kia.

- Chào Hoắc tổng, huy vọng thời gian tới sẽ hợp tác thuận lợi!

Tốt nhất là anh đừng có giờ trò! Từ lần trước gặp mặt, cô đã nhận ra ánh mắt của người đàn ông này nhìn cô rất không bình thường...ngay cả thái độ, lẫn hành động! Nếu như không phải bởi vì tính chất nghiêm trọng bắt buộc của vụ án, thì còn lâu cô mới đồng ý đến gặp người đàn ông này lần nữa, huống chi bây giờ chính là phải ở bên cạnh, bảo vệ anh ta trong thời gian chưa xác định?

Ấy vậy mà vị tổng tài nào đó lại cố tình làm ngơ không nhận thấy ý tứ của người ta, ngược lại còn cảm rõ nắm chặt hơn bàn tay của Trịnh Diệp, cố ý sờ sờ lên mu bàn tay mềm mại của cô...và dường như còn không có ý định buông ra thì phải?

Tất nhiên rất nhanh Trịnh Diệp đã cảm nhận được sự khác thường từ cái bắt tay... Người đàn ông này quả nhiên... Trịnh Diệp khéo léo muốn rút tay lại, thế mà làm như thế nào cũng không thể rút ra được.

- Hoắc tổng... chúng tôi đã làm theo yêu cầu của ngài, cho nên ngài có nên như đã hứa mà cung cấp thông tin cho chúng tôi không?

Cố nén cảm xúc muốn đánh người và chửi bậy, Trịnh Diệp âm thầm hít sâu một hơi, dùng giọng điệu nghiêm túc và bình tĩnh nhất để lên tiếng.

Hoắc Vi Triệt cười càng tà mị, cố ý sờ sờ thêm vài cái trên tay của Trịnh Diệp mới buông ra, tuy nhiên, câu nói tiếp theo của anh thì...

- Ừm... rất mềm mại, sờ rất thích...

Kiểm chế...kiểm chế... phải kiểm chế... Trịnh Diệp nỗ lực tự làm bầm trong lòng! Cô thừa nhận khả năng kiểm chế, che giấu cảm xúc thật của bản thân là vô cùng tốt, nhưng nếu cứ theo cái đà này, cô sẽ sớm bộc phát mất! Chỉ một chút thế này mà cô còn gần như không chịu nổi, thì những ngày tháng kế tiếp sẽ rất khó sống, nên phải tập quen dần thôi!

CMN... tại sao trên đời lại có loại người" lạ lùng" như vậy chứ?!

Nhìn người phụ nữ đối diện nén giận đến mức muốn đỏ mặt, trong lòng Hoắc Vi Triệt lại cảm thấy vui vẻ... Thử hỏi trên đời này, mấy ai có thể khiến cho người phụ nữ này dễ dàng biến sắc mặt như vậy? Cho nên...anh vô cùng vui vẻ! Nhưng Hoắc Vi Triệt dù trong lòng đang vô cùng vui vẻ, nhưng cũng không tiếp tục thể hiện bản lĩnh, hân giọng ra vẻ nghiêm túc:

- A...urm... Có gì Thượng úy cứ hỏi, tôi sẽ thành tâm hợp tác!

Khi nói, Hoắc Vĩ Triệt còn cố ý nhấn mạnh hai từ "Thượng úy" rồi còn "thành tâm", ánh mắt cũng nhìn chăm chăm, quan sát thái độ của Trịnh Diệp.

Còn Trịnh Diệp, thấy người "lạ lùng" nọ cuối cùng cũng có thái độ tốt hơn một chút, ám lực trong lòng mới giảm bớt...

- Hoắc tổng, anh có thể gọi tôi là Trịnh Diệp cũng được!

Nói thật, cô cũng không thích người khác gọi mình là như vậy cho lắm, vẫn thấy gọi tên dễ nghe hơn.

- Được, vậy tôi sẽ gọi em là tiểu Diệp!

- Tôi nghĩ chúng ta chưa thân thiết đến mức đó!

- Không sao, chẳng phải nói trước lạ sau quen sao?

- Nhưng...

- Không nhưng nhị nữa, sau này em chỉ có thể gọi tôi là Triệt! Còn bây giờ, có thể bắt đầu đặt câu hỏi!

Sau cùng, Hoắc Vĩ Triệt phán một câu, thành công làm cho Trịnh Diệp phải ngây người trong giây lát...Ngây thì ngây, nhưng cô lại nhanh chóng cho rằng Hoắc Vĩ Triệt chỉ đang nói đùa, cũng không thêm so đo với Hoắc Vĩ Triệt nữa, lấy ra một tập hồ sơ nghiêm giọng:

- Được rồi, Hoắc tổng... tôi muốn biết tối hôm trước vì sao anh có mặt ở nơi đó?

Hình như là Trịnh Diệp đã hơi có phản đánh giá thấp Hoắc Vĩ Triệt, bởi vì sao? Bởi vì sau câu hỏi của cô, chỉ nhận lại được sự thờ ơ, nếu không nói chính là trực tiếp hững hờ, làm ngo!

- Hoắc tổng... Hoắc tổng...

Trịnh Diệp kiên nhẫn gọi lại vài lần, nhưng ngược lại với sự cố gắng của cô, Hoắc Vĩ Triệt vẫn không thấy đổi, anh làm ra vẻ như Trịnh Diệp là vô hình, chỉ lo nhâm nhi ly rượu trên tay.

Trịnh Diệp cố gắng thử gọi thêm vài lần... nhưng... Cuối cùng, cô đành hít một hơi thật sâu, gần như là nghiến răng để nói ra một chữ:

- Triệt!

Và gần như ngây lập tức, người nào đó vui vẻ ra mặt:

- Như thế không phải tốt hơn sao? Tôi đến chỗ đó là vì bị lừa, em có tin không?

Lừa...lừa em gái nhà anh! Ngang ngược, tuyệt đối ngang ngược!

Tại sao cô lại gặp phải loại đàn ông ngang ngược không thích nói lý này cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22: Đến Thiên Uyên

...

- Như vậy có nghĩa là anh cũng không biết được người đã nặc danh gọi điện cho anh là ai, vậy tại sao anh còn đến đó?

Sau khi có được một số thông tin cơ bản từ miệng có Hoắc Vĩ Triệt, Trịnh Diệp tiếp tục hỏi ra một nghi vấn khác. Có thể vững vàng ngồi ở vị trí hiện tại của anh ta bao nhiêu năm qua, thì người đàn ông này đâu phải kẻ bình thường? Cho nên, nếu nói anh ta chỉ vì một cuộc gọi nặc danh không rõ người gọi, mà vô duyên vô cớ chạy đến nơi kia, cô tuyệt đối hoàn toàn không tin được!

- Haizzz... thật ra thì kẻ kia nói rằng em gái tôi đang gặp chuyện tại đó! Mà em biết không, tôi chỉ có mỗi một đứa em, cho nên mới nòn nóng dẫn đến sơ xuất như vậy! Cũng may là con bé không có dính dấn tới...

Nói dối không chớp mắt! Hoắc Vĩ Triệt nói như là chuyện có thật vậy, khuôn mặt còn tỏ ra buồn phiền, thể hiện ra là một người anh trai nghĩ cho em gái! Sở dĩ Hoắc Vĩ Triệt có thể trắng trợn bịa ra một sự việc trong sự việc, cũng là bởi vì đương sự thật sự thật sự đã không còn trên đời... còn về phía em gái anh thì...ha ha...

Trước hết, người phụ nữ trước mặt này quá mức nhạy bén, mà sự thật phía sau lại là điều không thể nói, cho nên...

Cũng thật đáng thương cho cô bé Hoắc Thiên Lam ngày thơ kia, nếu như cô ấy biết được anh trai kính mến của cô lại đem cô ra làm bia đỡ đạn, thì sẽ có cảm giác gì đây?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không uổng công vị Hoắc tổng đáng kính phải nhọc lòng bịa chuyện... Lời của anh đã tác động không nhỏ tới Trịnh Diệp!

Mặc dù vẫn chưa tin lắm về lời nói và biểu hiện của Hoắc Vĩ Triệt, vì chỉ trong một thời gian cực kỳ ngắn ngủi tiếp xúc, cô đã được chứng kiến không ít lần khả năng làm trò cực kỳ lợi hại của người đàn ông này... Tuy nhiên, thái độ của Trịnh Diệp cũng trở nên êm dịu hơn một chút, đối với một người "anh trai tốt"!

Cũng bởi vì như thế, nên Trịnh Diệp cũng vô tình chẳng có thể thấy được ánh mắt loé sáng ranh ma, cùng với đắc ý của tên đàn ông nào đó!

...

Nhiệm vụ hiện tại của Trịnh Diệp chính là bảo vệ an toàn tuyệt đối 24/24 cho Hoắc Vĩ Triệt! Cho nên sau khi hoàn thành khai thác thông tin vụ án từ Hoắc Vĩ Triệt, cô cũng không trở về được, mà ngồi lại ngay trong phòng làm việc của anh ta... Để cho anh ta làm việc của anh ta, còn cô thì hoàn thành báo cáo về thông tin mà Hoắc Vĩ Triệt cung cấp lên laptop của bản thân, rồi gửi email về sở. Tiếp theo lại trao đổi ý kiến, đánh giá của bản thân...

Tất nhiên là trong lúc làm việc Trịnh Diệp cũng cảm nhận thấy có một ánh mắt lâu lâu lại chăm chú nhìn cô, không cần nghĩ cũng biết là ai, nên Trịnh Diệp trực tiếp làm ngơ như không biết, không thấy!

Cứ tưởng mọi chuyện sẽ diễn ra suông sẻ trong tầm kiểm soát của cô, Hoắc Vĩ Triệt sẽ sợ hãi mà không dám đi lung tung, hay là đi gặp khách hàng gì đó! Nào ngờ... Trịnh Diệp lúc này mới biết, suy nghĩ ban đầu của cô là hoàn toàn sai, và lại một lần nữa, cô đánh giá sai về Hoắc Vĩ Triệt.

- Hoắc tổng, vì sự an toàn của anh, trong thời gian này khi chúng tôi vẫn chưa bắt được tên sát thủ kia thì anh nên hạn chế hoạt động, đặc biệt không nên đến những nơi đông người như vậy, sẽ rất dễ tạo điều kiện cho kẻ muốn lấy mạng của anh!

"Ông nói gà, bà nói vịt", một lần nữa Hoắc Vĩ Triệt lại khiến Trịnh Diệp muốn nổ tung cảm xúc... Khi mà cô đang dùng thái độ nghiêm túc đưa ra đề nghị tốt cho Hoắc Vĩ Triệt, thì anh lại nói một câu chẳng hề ăn khớp:

- Phải gọi tên của tôi, không được gọi Hoắc tổng!

- Tôi đang nghiêm túc!

- Tôi cũng đang rất nghiêm túc! Nếu em không muốn gọi, tốt thôi, có thể về!

Trịnh Diệp lại một lần nữa im lặng một lúc... cô hít sâu một hơi, nói:

- Vậy... Triệt anh có thể làm theo lời tôi, không đến buổi tiệc đó, được không?

Mặc dù mục đích ban đầu đã hoàn thành, nhưng cô không phải là người thiếu trách nhiệm như vậy, khai thác thông tin xong liền bỏ mặc sự an toàn của người ta! Còn một điều nữa, mặc dù Hoắc Vĩ Triệt đã che giấu rất kỹ, nhưng trong lúc mơ hồ, cô vẫn cảm nhận được sự áp bách tỏa ra từ trên người anh ta! Cũng chính vì vậy, cô cần thiết phải ở lại bên cạnh anh ta một thời gian, để tìm hiểu chi rõ... Nên bây giờ chỉ có thể nhẫn nhịn thôi!

Ấy thế, Trịnh Diệp tưởng rằng cô đã nhân nhượng như vậy thì ít ra cũng được nể mặt một chút, nhưng sự thật cô đã bị tạt thẳng một gáo nước lạnh:

- Không thể, tôi nhất định sẽ đi!

Nói xong liền quay lưng bước đi, bỏ lại Trịnh Diệp đứng đó ôm cục tức to đùng.

Nhưng tức cũng chỉ để ở trong lòng, ai bảo cô lại đi nhận nhiệm vụ này? Nên sau vài giây nén giận, Trịnh Diệp cũng phải đi theo bên cạnh Hoắc Vĩ Triệt...

...

- Không phải em ở bên cạnh là để bảo vệ tôi sao, vậy thì nên đi cùng xe chứ?

Hoắc Vĩ Triệt ra khỏi công ty, cho nên Trịnh Diệp cũng phải đi theo. Khi cô vừa định lên xe của mình, thì bất chợt cánh cửa sổ xe bên cạnh mở ra, lộ ra một khuôn mặt, mà đối với Trịnh Diệp chẳng khác gì một nỗi ám ảnh.

Rút kinh nghiệm trong ngày, nên Trịnh Diệp cũng không thêm phí sức đòi co cùng Hoắc Vĩ Triệt nữa, thu hồi chìa khóa xe của cô, đi vòng qua và đang muốn mở cửa ở vị trí phụ lái trên chiếc siêu xe của Hoắc Vĩ Triệt, anh lại một lần nữa lên tiếng:

- Em ngồi phía sau cùng tôi!

Và tất nhiên, Trịnh Diệp cũng lười, nên cứ thế làm theo!

Thông tin và mệnh mới về tên sát thủ kia đã sắp điều tra ra... sẽ nhanh thôi, sau khi vụ án này kết thúc, cô sẽ không cần chịu cảnh này nữa!

Để giảm bớt tâm trạng không vui, sau khi lên xe Trịnh Diệp cũng không nói một tiếng, yên lặng ngồi ngắm cảnh qua bên ngoài cửa sổ xe!

Bất chợt, sự uất ức và tức giận dồn nén, cộng thêm với cảnh tượng bên ngoài khiến Trịnh Diệp cảm thấy trong lòng hơi xao động, nhớ lại chút chuyện đã là quá khứ...

Đã từng... đã từng có lúc cô cũng ngồi ở ghế sau như thế này, ngẩn ngơ ngắm cảnh đường phố hoàng hôn thế này sau những lần được ba trở đi chơi cùng mẹ và anh trai... Nhưng mà... bây giờ dù cô có nhưng nhớ như thế nào thì cũng chẳng thể trải nghiệm cảm giác ấy nữa, dù chỉ là một lần!

Người phụ nữ bên cạnh xem nhẹ sự tồn tại của anh, nhưng Hoắc Vĩ Triệt thì không. Cũng bởi vì luôn chăm chú ngắm nhìn cô, nên khi cảm xúc trên mặt cô thay đổi, Hoắc Vĩ Triệt cũng rất nhanh liền phát hiện!

Và dù cô không nói, nhưng anh cũng phần nào biết được nguyên nhân... Rất muốn... lúc này Hoắc Vĩ Triệt cực kì muốn ôm cô vào lòng, nói hết tất cả cho cô biết, để cô không còn cảm thấy cô đơn nữa! Nhưng không, anh không thể làm vậy được, cái anh muốn không phải như vậy...

Không thể dùng cách này để an ủi... cũng không có nghĩa là anh hết cách.

- Tần Nguyên, đến Thiên Uyển!

Và hiển nhiên, câu nói của Hoắc Vĩ Triệt có tác động không nhỏ, câu nói vừa dứt cũng là lúc thu hút lại sự chú ý của Trịnh Diệp, kéo cô ra khỏi nỗi buồn của chính bản thân cô.

- Không phải anh muốn đi dự tiệc mừng gì đó sao? Đến Thiên Uyển để làm gì chứ?

Người ở thủ đô này không ai mà không biết đến sự tồn tại của cái "Thiên Uyển" này!

Thiên Uyển cũng có thể xem là một sự tồn tại phi thường, và Thiên đường của phái nữ... bởi vì nơi đó không chỉ là nơi có đầy đủ những thứ giá trị, có số lượng như vậy dạ hội, túi xách, trang sức... mà còn sở hữu một đội ngũ nhân viên trang điểm với tay nghề có một không hai! Mà nói cho dễ hiểu nữa chính là, chỉ cần bạn có tiền... thì dù có xấu xí như vẹt bầu, cũng sẽ trong khoảng khắc biến thành thiên nga xinh đẹp!

Ở đây cô không hiểu chính là, Hoắc Vĩ Triệt lại muốn đến cái nơi dành riêng cho phái nữ đó để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đáng tiếc

Khác hẳn với suy nghĩ của Trịnh Diệp là Hoắc Vĩ Triệt sẽ lại đưa ra cô một câu trả lời nào đó khiến cô phải "sôi máu", nhưng lại khác hẳn suy đoán của cô...sau khi Hoắc Vĩ Triệt ra lệnh với tài xế, cũng chính là Tần Nguyên thì liền im lặng, đối với câu hỏi của Trịnh Diệp lại trực tiếp làm ngo!

Trịnh Diệp đợi mãi không thấy câu trả lời...quay lại nhìn thì thấy biểu hiện của Hoắc Vĩ Triệt. Cũng vì vậy, mà một lần nữa, không biết đã là lần thứ mấy trong ngày Trịnh Diệp phải im lặng vì kiềm chế tức giận vì Hoắc Vĩ Triệt rồi?

Chết tiệt, từ bây giờ, nếu không thật sự cần thiết, cô sẽ không lên tiếng nữa...anh ta muốn làm gì thì mặc xác anh ta! Hừ...

Trịnh Diệp không biết, sau khi cô quay mặt lại, thì người vừa mới giả vờ không chú ý tới cô lại im lặng quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt mang đậm ý cười.

Giận cũng tốt, ít ra như thế cô cũng không có bị buồn phiền vì chuyện cũ đi? Hơn hết, chẳng phải trông cuộc sống có hai loại người khiến bạn luôn nghĩ đến sao... Thứ nhất chính là người mà bạn vô cùng quý mến, yêu thương, thứ hai chính là loại người luôn khiến bạn tức giận, thích đối đầu gây khó dễ cho bạn! Như vậy cho nên, cô không ưa anh... thì chính tỏ cũng phải đặt anh vào một vị trí đặc biệt khó quên trong lòng!

Ngồi ở ghế lái, qua kính chiếu hậu Tần Nguyên chứng kiến tất cả những gì đang diễn ra trong xe. Mặc dù có phần khó hiểu, thậm chí là không thể tin đối với sự thay đổi thái độ nhanh chóng 180° của lão đại nhà mình... Nhưng Tần Nguyên cũng rất thông minh mà trực tiếp biểu hiện cảm xúc của bạn thân ra ngoài, mà tất cả đều để trong lòng, tự bản thân mình suy tư!

...

Chẳng mất bao lâu thời gian thì Hoắc Vĩ Triệt đã đến được nơi mà anh muốn đến- Thiên Uyển!

Hoắc Vĩ Triệt vừa xuống xe, cũng không có đi vào liền, mà nhìn sang người nào đó đang đứng dựa lưng vào đầu xe, và... không có ý định đi vào cùng anh.

- Tiểu Diệp, chẳng phải nhiệm vụ của em là phải theo sát tôi sao? Sao không đi vào!

Lúc này đây, thái độ của Trịnh Diệp cũng vô cùng nghiêm túc, trên khuôn mặt xinh đẹp không để lộ tí cảm xúc nào, lạnh lùng nói:

- Với nơi này tôi nghĩ là không cần thiết đâu! Anh cứ vào trong đi, tôi sẽ ở ngoài này đợi!

Nhiệm vụ của cô là phải theo sát, bảo vệ anh ta 24/24... phải! Nhưng theo như quan sát của cô, thì nơi này cũng không cần thiết!

Thứ nhất, với kiến trúc của khu này thì hoàn toàn không có khả năng cho bắn tỉa hành động!

Thứ hai, việc Hoắc Vĩ Triệt tới nơi này là mới được anh ta quyết định, nên sẽ không có ai biết trước. Trên đường đi cô cũng không phát hiện bị theo dõi... Cũng vì vậy, bây giờ cô cũng không cần phải theo chân anh ta!

Và thứ ba, cũng là lý do chính cho quyết định của cô, chính là... cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với anh ta, ít ra thì, đỡ giây nào, tốt giây đó!

Ày...những mà đòi nào Hoắc Vĩ Triệt lại để cho Trịnh Diệp đạt thành mong muốn?

- Tôi rất tiếc, nhưng tôi đến đây là vì em, nên em nhất định phải vào!

Hoắc Vĩ Triệt tựa tiểu phi tiêu, khuôn mặt anh tuấn dưới sự phản chiếu dưới ánh mặt trời lại càng nổi bật.

- Tại sao lại... Thôi được rồi!

Trịnh Diệp vốn muốn hỏi ra lẽ...tuy nhiên...

Hoắc Vĩ Triệt có thể nói là hạt giữa bầy gà, dù cho anh có đứng giữa một đám người vô cùng đúc thì ng bên ngoài cũng sẽ dễ dàng nhìn thấy anh!

Chẳng cần đến khí chất vương giả, cao cao tại thượng của anh, mà chỉ cần ngoại hình cũng đủ làm phái nữ xao xuyến.

Đẹp trai, phong độ, siêu xe... chỉ bấy nhiêu thôi, cũng chẳng cần biết thân phận của Hoắc Vĩ Triệt, thì hiện tại cũng đã có không ít thiếu nữ đang không ngừng thả tim hồng cho Hoắc Vĩ Triệt, và nhìn Trịnh Diệp với con mắt vô cùng "thân thiện".

Và cũng vì những ánh mắt như vậy, Trịnh Diệp mới tạm thời không đôi có với Hoắc Vĩ Triệt... Trời ạ... làm như cô dành bạn trai của họ không bằng! Ày... còn đáng sợ hơn cả mưa bom bão đạn mà cô đã gặp qua nữa!

Hoắc Vĩ Triệt nói chung cũng đã gặp phải những ánh mắt đầy tim như thế nhiều lần rồi, cho nên cũng không có mấy phản ứng... chỉ là nhìn phản ứng của Trịnh Diệp lại khiến anh cảm thấy vui vẻ!

Trịnh Diệp theo Hoắc Vĩ Triệt vào trong, ánh mắt cũng thuận tiện nhìn quanh... Những nơi như thế này, không phải ai cũng vào được, còn cô, thì không phải không vào được... mà là không muốn vào, không muốn hao tốn thời gian vào những việc chẳng mấy ích lợi này!

- Người đẹp đi thông thả, lần sau lại tới nhé!

Ngay lúc Trịnh Diệp đang đánh giá, quan sát xung quanh, thì bất chợt một giọng nói thu hút tầm nhìn của cô. Nếu như thông thường, người xung quanh có nói gì thì cũng chẳng liên quan, cô cũng chẳng để ý tới, nhưng với cái giọng nói kia, cô không bị thu hút mới là lạ...

Rõ ràng là giọng đàn ông.. nhưng lại không có sự trầm thấp, năm tính vốn có... Mà nó lại khàn khàn, mang chút, ách... nói thẳng ra chính là ẻo là đi!

Và theo phản xạ tự nhiên nhất định, Trịnh Diệp cũng sẽ quay lại nhìn về hướng phát ra âm thanh... Đó là một người đàn ông có khuôn mặt không kém phần đẹp trai, thân hình thì cũng xem như cực phẩm! Nhưng có một sự thật phủ phàng là "quá đỏ" chính là những chữ đầu tiên hiện ra trong đầu của Trịnh Diệp khi nhìn thấy chủ nhân của cái âm thanh thu hút cô! Tóc đỏ, quần áo đỏ, giày đỏ... Một màu đỏ cực kì chói mắt cũng như kích thích thị giác người nhìn. Đáng tiếc... đáng tiếc cho một người đàn ông nhìn tốt như vậy lại là?

- A um...

Tần Nguyên vẫn luôn giữ một khoảng cách cố định đi theo sau lưng của Hoắc Vĩ Triệt và Trịnh Diệp, khi thấy người đàn ông kia mãi mê luyên thuyên với mấy người phụ nữ mà không nhận ra sự xuất hiện khác thì cậu ta liền hần giọng nhằm gây sự chú ý.

- Ôi...a... chết rồi... chết rồi...

Người đàn ông "đỏ" kia bị tiếng hần giọng của Tần Nguyên thu hút, khi quay lại nhìn...thì bất ngờ khuôn mặt đang tươi cười của anh ra cứng lại, sau đó là một phen hoảng loạn, vừa giơ tay vỗ đầu mình, lại vừa lảo đảo chạy ra cửa, hết nhìn đồng lại nhìn tây.

Nhìn phản ứng "không rõ nguyên nhân" của người đàn ông"đỏ" kia, khuôn mặt Hoắc Vĩ Triệt có phần đen xuống:

- Hòa Cung Dịch! Cậu phát điên cái gì?

- Thì xem thử có bom mìn, hay súng đạn gì ở bên ngoài không... Bối lão đại cậu lại tới tìm tôi...

Nhanh mồm nhanh miệng trả lời, Hòa Cung Dịch không suy nghĩ mà nói, thêm một lần đảo mắt nhìn quanh mới trở lại đi bên Hoắc Vĩ Triệt. Ấy cũng là lúc này khi đối diện ánh mắt sắc như dao của Hoắc Vĩ Triệt, Hòa Cung Dịch mới ý thức được bản thân vừa mới nói gì... Anh ta cười gượng, ha ha nói:

- Ha ha... Lão đại, đại ca, anh trai của tôi... Hôm nay ngọn gió độc nào đã đưa cậu tới đây? Ôi ôi... còn người đẹp này là ai đây...?

Rất nhanh chóng Hòa Cung Dịch liền cứu nguy cho hai từ "lão đại" bằng cách hợp vào ý nghĩa như chỉ một người đàn anh kính mến. Cũng thừa lúc mà chuyển chủ đề khi thấy ánh mắt nghi hoặc của Trịnh Diệp.

Hoắc Vĩ Triệt né tránh ánh mắt của Trịnh Diệp cho Hòa Cung Dịch một ánh mắt cảnh cáo, lại nhìn sang đồng hồ trên tay:

- Cậu không cần biết nhiều, trang điểm làm tóc và chọn đồ cho cô ấy, làm đi!

Cũng không cần nói cũng biết "cô ấy" trong miệng Hoắc Vĩ Triệt là ai. Và tất nhiên, cũng không cần Hòa Cung Dịch bày tỏ thái độ, Trịnh Diệp đã tự nhủ với lòng rằng không cần thiết, sẽ không lên tiếng, hiển nhiên rằng lúc này cô đã lên tiếng để nói lên tiếng lòng của mình.

- Hoắc Vĩ Triệt, đây chính là mục đích anh đưa tôi đến đây?

- Phải! Tiểu Diệp, em nên gọi tôi là gì quen rồi sao?

Trắng trợn, vô cùng trắng trợn Hoắc Vĩ Triệt nhìn thẳng vào Trịnh Diệp khẳng định suy nghĩ của cô, và ngữ điệu có yếu tố uy hiếp rất rõ ràng!

Lần này Trịnh Diệp không có tức giận, cũng không có kiềm chế trong lòng bởi vì lời của Hoắc Vĩ Triệt... Bởi vì cô đã biết được mục đích của Hoắc Vĩ Triệt. Khi đi vào một bữa tiệc quan trọng, thì mang theo một người bảo vệ sẽ gây sự chú ý không nhỏ... nhưng một người đàn ông mang theo một người phụ nữ bên cạnh, với thân phận là bạn gái, sẽ không bị nghi ngờ, hay đề ý! Cô vẫn đủ tỉnh táo để hiểu ra điều này..

Trịnh Diệp âm thầm phân tích thật hừ ở trong lòng, nhưng cô không biết, sẽ chẳng bao lâu, cô mới biết quyết định hiện tại của bản thân là như thế nào sai lầm đối với cô!

- Người đẹp, mời em!

Hòa Cung Dịch nở nụ cười sáng chói, làm động tác mời với Trịnh Diệp. Trịnh Diệp gật đầu, lại nhìn nhìn người đàn ông một màu đỏ rực kia mà lắc đầu... Haizzz... đáng tiếc... nghĩ thế nào cũng thấy rất đáng tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Quá xứng

Dù rằng trong lòng có muôn vàng gào thét, cùng sự tức nuối, nhưng Trịnh Diệp cũng không có biểu thị ra ngoài... Cô đây chỉ là có cảm thấy tiếc thương một chút dành cho một người đàn ông có vẻ ngoài "tốt" như vậy mà lại là... chứ không hề kì thị hay xem thường họ.

Đối với Trịnh Diệp, luôn là một người lạnh nhạt với chuyện đời, với những thứ không quá liên quan tới cô thì sẽ chẳng bao giờ để ý lâu. Cho nên những thứ suy nghĩ miễn mang chỉ xuất hiện trong đầu cô giây lát, rồi cũng biết mất...

Trịnh Diệp im lặng ngồi trên ghế, để cho Hòa Cung Dịch toa toa đánh đánh lên mặt mình... Tuy bên ngoài thì Trịnh Diệp không làm gì, nhưng cô chẳng lúc nào là bỏ không đầu óc của bản thân.

Khẽ nhắm mắt nhìn vào bóng dáng phản chiếu qua gương, trong mắt cô trong một khoảng khắc lóe lên tia quang mang không dễ phát hiện.

- Oa, mắt nhìn của Hoắc Vĩ Triệt quả rất tốt, chọn bạn gái khéo như vậy a... Em chưa trang điểm đã đẹp thế này, chắc chắn sau đó sẽ càng đẹp hơn ha...

Tay của Hòa Cung Dịch vẫn làm việc không ngừng nghỉ, lúc này lại buông ra một câu tán thưởng, trong đó không giấu nổi tia ngạc nhiên.

Còn Trịnh Diệp, đang miên man với mấy lập luận trong đầu, vừa nghe lời nói của Hòa Cung Dịch thì không hề có vẻ vui mừng, mà ngược lại hiện lên sự không vui, cô lắc đầu phủ nhận:

- Không phải, tôi và Hoắc Vĩ Triệt chẳng có quan hệ như anh nghĩ đâu!

- Vậy thì đáng tiếc quá...chắc chắc...

Hòa Cung Dịch lắc đầu ra vẻ tiếc nuối, chắc lưỡi liên tục... Nhưng trên thực chất, trong lòng anh ta lại đang vô cùng hả hê... chính xác là cười trên nỗi

đau của người khác...

Ha ha... Hoắc Vi Triệt a...hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Lần này cho cậu sút đầu mẻ trán a...

Trịnh Diệp có phần khó hiểu trước thái độ của Hỏa Cung Dịch... hình như có phần hơi quá thì phải?

...

Cuối cùng sau gần một giờ chờ đợi thì Trịnh Diệp cũng được tân trang xong, từ khuôn mặt, mái tóc, cho tới trang phục... Khẽ xoay người nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, cô chắc chắn rồi. A... cũng không tệ!

Nhưng khi nhìn xuống dưới, váy xòe, gầy cao gót, rất khó hoạt động đây... Sự thật mà nói, số lần cô mặc váy, trang điểm, mặc váy sau khi tốt nghiệp đến bây giờ có thể đếm trên đầu ngón tay... Không phải Trịnh Diệp quê mùa, không biết làm đẹp bản thân, mà là bởi vì cô cực kỳ không thích mặc váy... cực kì vớ vẩn, còn trang điểm ư... không hề cần thiết!

Hoả Cung Dịch từ trước đến nay luôn rất tự hào về tay nghề và mắt nhìn của bản thân... Cho nên khi mà thấy Trịnh Diệp vừa soi gương và trưng ra vẻ mặt nhún nhúm hài lòng, trong phút chốc, tâm trạng của Hỏa Cung Dịch cũng không ổn... Chẳng lẽ tay nghề của mình không tốt?

Nhưng rất nhanh, cảm xúc của Hỏa Cung Dịch đã biến đổi từ không ổn đến há hốc mồm khi mà anh ta nhìn thấy... Trịnh Diệp từ trong chiếc áo khoác mà cô mặc lúc này lấy ra... một khẩu súng, rồi thành thạo cố định trên đùi, bên trong váy bằng một túi chuyên dụng.

Trịnh Diệp nhìn biểu cảm há hốc mồm của Hỏa Cung Dịch, ngược ngừng cười trừ, rồi liền đi ra ngoài..

- Lão đại..

Trong thời gian chờ đợi Trịnh Diệp trang điểm, Hoắc Vi Triệt cũng không rảnh rỗi mà bàn bạc một số vấn đề với Tàn Nguyên... Lúc này đây, khi Tàn Nguyên vừa mở miệng muốn nói tiếp, thì bất ngờ Hoắc Vi Triệt đưa tay lên ra hiệu. Ngay lập tức, Tàn Nguyên cũng im lặng, lui ra, đứng sau lưng của Hoắc Vi Triệt...

Trịnh Diệp chậm rãi đi về phía Hoắc Vi Triệt, ánh mắt có đôi chút suy tư... Nếu như cô nghe không lầm thì... rồi còn thái độ của bọn họ?

Trên môi Hoắc Vi Triệt treo nụ cười như có như không, ánh mắt mang vẻ tán thưởng nhìn về phía Trịnh Diệp, gật gù đầu:

- Không tệ!

Chỉ hai từ ngắn gọn, nhưng cũng vô cùng xúc tích... nhưng với người nghe thì hai từ này chỉ có một nghĩa là khen ngợi về bề ngoài hiện tại của Trịnh Diệp. Chỉ có một mình Hoắc Vi Triệt mới rõ, hai từ của anh ngoài nói về bề ngoài của Trịnh Diệp... còn nhận xét về sự nhạy bén của cô!

Mọi lúc mọi nơi, mọi hoàn cảnh đều không bỏ qua lời nói, thái độ của đối tượng... rồi anh đã phản ứng nhanh như thế còn bị cô nghi ngờ! A...con mèo nhỏ này càng lúc càng khiến anh thích thú không buông bỏ được!

- Hoắc tổng... có thể đi được chưa?

Không phải bên ngoài luôn nói rằng anh ta là một kẻ quả quyết lạnh lùng hay sao? Sao cô lại chẳng cảm giác được chút nào thế, thà là anh ta giống như lời đồn... cô nghĩ còn tốt hơn!

Nghĩ thì nghĩ, nhưng vẫn như mọi khi, Trịnh Diệp sẽ chẳng bao giờ để lộ cảm xúc thật của bản thân ra ngoài... ngoại trừ mấy lần cô không thể kiềm chế thêm được bởi bị Hoắc Vi Triệt chọc tức trong ngày hôm mà thôi!

- Tốt, nhưng em trước tiên nên chú ý lại cách xưng hô nhé... nếu không thì?

Hoắc Vi Triệt nhìn đồng hồ trên tay anh, biết tới giờ phải đi rồi, nên cũng không đứng, nhưng với bản tính của mình, anh cũng không bỏ qua, mà vừa đi vừa thổi khí bên tai của Trịnh Diệp...

A...con mèo nhỏ này, xem ra anh phải hảo hảo dành thêm thời gian dạy dỗ mới được! Thật là không ngoan mà...

... Hỏa Cung Dịch đứng nhìn hai bóng dáng cùng nhau rời khỏi chỗ của anh mà không nói một lời từ biệt, nhất thời thờ dãi ảo não...

- Đúng là...

Đúng là quá xứng! Cái tên Hoắc Vi Triệt này có sở thích quả thật...đặc biệt!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đáng yêu hơn

Tập đoàn Bất động sản Từ thị, đây là một tập đoàn có đánh tiếng không nhỏ chẳng những trong cả ngoài nước... Lần này, để chúc mừng tập đoàn vừa kí kết thành công một dự án lớn với Hoắc thị, nên chủ tịch họ Từ đã đích thân đứng ra tổ chức một bữa tiệc ngay tại dinh thự họ Từ.

Ngay từ còn sớm, dinh thự họ Từ đã vô cùng đông đủ khách mời... Không cần phải nói, mục đích của bọn họ cũng quá rõ ràng, đều không phải nhắm vào Hoắc Vi Triệt sao?

Cũng không để những người kia phải nhọc lòng đợi lâu, thì một chiếc siêu xe Rolls - Royce Ghost đã dừng lại ngay trước cửa dinh thự. Từ trên xe, Hoắc Vi Triệt bước xuống... nhưng khác với mọi khi, lần này không giống với lúc trước, anh không lập tức đi vào, mà đi vòng qua bên kia xem. Rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của nhiều người, khom người mở cửa...

Trịnh Diệp chậm rãi đi xuống, ngay góc độ không có người khác có thể nhìn thấy nét mình của mình, cô hung hăng trừng mắt nhìn Hoắc Vi Triệt.

Chết tiệt, cái tên đàn ông này tốt cuộc là muốn cái gì, còn làm ra hành động này? Bộ cô không biết tự mở cửa ra hay sao...

Trực tiếp làm ngơ ánh mắt "thân thiện" của Trịnh Diệp, Hoắc Vi có đưa tay ôm eo nhỏ của cô, ngay khi cô vừa có cử động khấn cự, liền khom người nói nhỏ vào tai cô.

- Muốn tôi được an toàn, em tốt nhất nên phối hợp một chút... Nếu không, tôi có bất chất gì, sẽ không có lợi cho em đâu!

- Anh quá... Thôi được rồi!

Trịnh Diệp muốn phản kháng ra miệng, nhưng nghĩ lại, cô đành áp chế cảm xúc của mình, nghiêng răng gật đầu đầu ý.

- Tốt!

Khoé miệng Hoắc Vi Triệt nhẹ nhàng cong lên, thể hiện tâm trạng của anh đang rất tốt. Sự thật là Hoắc Vi Triệt và Trịnh Diệp đang đàm phán, nhưng từ ngoài nhìn vào, khi không nghe được họ nói gì, cùng với ánh sáng mờ ảo không thể thấy được nét mặt... bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ nhìn thành hai người đang ái ân, tình cảm...

- Ha ha, Hoắc tổng, rất vui khi có thể được hợp tác với ngài... Không biết vị này là...

Từ tổng, Từ Ngạn, khi ông ta thấy Hoắc Vi Triệt xuất hiện liền đích thân đi ra đón tiếp, nhìn thấy Trịnh Diệp bên cạnh anh, liền lên tiếng dò xét.

Tâm tình vốn đang tốt, cánh tay ôm eo của Trịnh Diệp dùng thêm một chút sức, liếc nhìn khuôn mặt đang cổ ra vẻ tự nhiên của cô.

- Cô ấy họ Trịnh, là bạn gái tôi!

Hai chữ bạn gái được Hoắc Vi Triệt nói ra vô cùng tự nhiên, giống như là đúng rồi vậy.

Từ Ngạn tỏ ra tươi cười thân thiện, đưa tay ra chào hỏi với Trịnh Diệp:

- Thì ra là Trịnh tiểu thư, rất vui được gặp cô, tôi là Từ Ngạn.

Trịnh Diệp gật đầu nhẹ, theo phép lịch sự cũng đáp lại, rồi liền im lặng.

Vẫn luôn giữ nụ cười trên mặt, Từ Ngạn rất tận tâm nhiệt tình tiếp đoán Hoắc Vi Triệt cùng với Trịnh Diệp.

Trịnh Diệp cũng không mấy quan tâm đến những lời chào hỏi, hay đối thoại của người đàn ông bên cạnh, chỉ là khi hai hỏi đến, cô sẽ đáp lại một cái. Sau đó liền ngoan ngoãn yên tĩnh bên Hoắc Vi Triệt... Trong khi đó, Trịnh Diệp cũng không quên kín đáo quan sát chung quanh, đề phòng bất trắc. Cũng bởi vì không ngừng quan sát, cho nên những ánh mắt hiếu kỳ, hay ghen ghét, hoặc tò mò điều không qua khỏi ánh mắt cô.

Tuy nhiên, dù rằng trong lòng cảm thấy kì quái, tuy nhiên Trịnh Diệp cũng không quá để ý tới.

- Ba à... tại sao bên cạnh Hoắc tổng lại có phụ nữ? Chẳng phải ba nói rằng bên cạnh anh ấy chưa từng có phụ sao?

Tại tầng hai của dinh thự, nơi không thuộc vào phạm vi tổ chức bữa tiệc, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, trang điểm kĩ càng đứng đối diện với Từ Ngạn, dùng giọng điệu bất mãn lên tiếng.

Cô ta đã tốn biết bao nhiêu công sức để chuẩn bị cho bản thân, nhưng rốt cuộc không thể làm gì, thử hỏi không bất mãn sao mà được?

Từ Ngạn thờ dài, nhúu nhúu mày nhìn Từ Vi, còn gái ông ta:

- Quả thật từ trước đến nay bên cạnh Hoắc Vi Triệt chưa từng có phụ nữ, sự việc hôm nay, ba cũng không rõ ràng lắm!

Có thể được trở thành đối tác với Hoắc thị, vẫn chưa thỏa mãn được Từ Ngạn, cái ông ta muốn là nhiều hơn... Cũng vì vậy, mục đích thật sự ông ta tổ

chức bữa tiệc hôm nay là muốn để con gái mình quyến rũ Hoắc Vĩ Triệt. Nhưng ai ngờ rằng, hôm nay lại có phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh ta đâu?

- Vậy bây giờ phải làm sao hả ba, chẳng lẽ cứ như vậy từ bỏ sao?

Ngay khi nhìn thấy Hoắc Vĩ Triệt lần đầu tiên, cô ta đã nhắm tới... Một người đàn ông vừa thành đạt, lại vừa có ngoại hình tốt như vậy, hỏi làm sao cô ta không để ý được chứ?

- Thôi được rồi, tạm thời con đừng làm gì cả, để đó cho ba tính!

Nói xong, Từ Ngạn liền quay bước đi xuống lầu. Họ Trịnh sao, ông ta nhớ là cũng có một tập đoàn họ Trịnh, nhưng theo như ông ta biết, thì cô gái kia tuyệt đối không phải tiểu thư của tập đoàn kia... Nhưng nếu không phải, thì cô ta là ai, chẳng lẽ Hoắc Vĩ Triệt lại quá lại với một người không có giá thể sao?

...

Cuối cùng thì bữa tiệc kết thúc, Trịnh Diệp cũng thả lỏng được đôi chút, sau khi lên xe, Trịnh Diệp cũng không giữ nụ cười gượng gạo trên mặt nữa, cũng không cần để ý đến người đàn ông bên cạnh nghĩ gì, cũng không để ý đến hình tượng bản thân...

- Em như vậy sẽ đáng yêu hơn!

Ngay trong lúc Trịnh Diệp tranh thủ những giây phút thư giãn ngắn ngủi, lại vang lên giọng nói trầm thấp, từ tính vang lên từ ngay bên cạnh.

Giật mình nhìn lại, cô hoảng hốt hơn khi bắt gặp ánh mắt mà Hoắc Vĩ Triệt đang dùng để nhìn cô...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.